Ilana Casoy & Raphael Montes
Bună dimineața, Verônica!
virtual-project.eu

Ilana Casoy & Raphael Montes

BUNĂ DIMINEAȚA, VERÔNICA!

Original: *Bom Dia, Verônica*! (2019)

Traducere din limba portugheză de:
CORINA NUȚU

virtual-project.eu

Publisol

2021

„Să nu știe stânga ta
ce face dreapta ta”

MATEI, 6:3

1

Era prima zi din restul vieții mele. Evident că nu știam asta când am deschis ochii de dimineață și mi-am dat seama că eram în întârziere. Cu o săptămână în urmă, șeful meu mă făcuse cu ou și cu oțet pentru că dormisem câteva minute în plus. I se părea o absurditate să ajung la muncă mai târziu decât el. Pentru că n-aveam chef să ascult iar poliloghia bătrânului, am îmbrăcat în grabă o haină neagră, mi-am pus brățările la încheietura stângă (nu ies fără ele nici în ziua de azi) și am trântit ușa, fără să fi băut nici măcar o cafea, cu o geantă grea atârnată pe umăr.

Chiar dacă locuiam la doar câțiva kilometri de clădirea DHPP[1], traficul din São Paulo nu-mi era de niciun folos. Am ajuns la secție după 45 de minute, aproape împiedicându-mă, pe tocurile înalte.

— Bună dimineața, Verônica! mi s-a spus la intrare, iar eu am răspuns cu un gest afectat.

Dimineața nu-mi place să vorbesc mult, sunt cam prost dispusă. Am schițat un zâmbet, suficient cât să nu se spună despre mine, pe la colțuri, că aș fi antipatică. În timp ce liftul urca spre etajul unsprezece, am simțit cum îmi chiorăia burta și am calculat caloriile pe care puteam să le mănânc în ziua aceea. Puține, puține de tot. Crede-mă pe cuvânt: nu-i ușor să fii o femeie de 38 de ani, cu greutate peste medie. De parcă asta n-ar fi fost de ajuns, ziua de luni e de obicei și mai rea, e momentul când te învinovățești pentru că ai întrecut măsura în weekend.

Mi-am aruncat geanta pe birou și am privit către încăperea unde lucra șeful. Bătrânul venise deja, dar ușa era închisă și jaluzelele trase. Mesajul era clar: „Lăsați-mă în pace!” Carvana făcea regulile, eu ascultam. Se bucura de puterea lui neînsemnată de a-mi da ordine la fiecare pas, iar eu mă bucuram de adevărata mea putere de a-l controla pe ascuns, pe tăcute, fără ca el să observe.

După ce petreci câțiva ani instalată într-un post de secretară la Poliția Civilă a statului São Paulo, începi să înveți care sunt avantajele de a fi invizibilă. Oamenii nu se uită la tine. Trec grăbiți pe lângă biroul tău, împovărați cu treburi urgente și cu propriile probleme, cer cu împrumut un capsator, întreabă care sunt noutățile, se interesează de viața ta, fără să

aștepte un alt răspuns decât „toate bune”, comentează meciul de fotbal de săptămâna trecută, dar niciunul dintre ei – ascultă bine ce-ți spun! – niciunul dintre ei nu se uită la tine cu adevărat. Ești invizibilă.

— Bună dimineața, Verônica! a spus cineva, trecând pe lângă biroul meu.

Nici n-am răspuns. Mă preocupa mai degrabă gândul să fug până la frigiderul din bucătăria angajaților. Chiar pe raftul de pe ușă, două șarlote cu gălbenuș de ou și cocos, rămase de la vreo aniversare. Resemnată, am ales o gelatină *light*. M-am întors la biroul meu, mestecând chestia aia care-ți tăia tot cheful, cu aromă de căpșune, gândindu-mă la săptămâna care-ți tăia și ea tot cheful, cu aromă de birocrație, pe care urma s-o petrec printre teancurile de anchete și cu decizii care mă așteptau să le iau. Am vrut să verific mesajele de pe WhatsApp, dar mi-a luat atâta timp să-mi găsesc mobilul încât m-am hotărât să înfrunt mai întâi haosul din geanta mea.

Soțul meu glumea că îmi car toată viața înăuntru ei; chiar dacă îmi schimb geanta, harababura rămâne aceeași. Visurile, temerile și vanitățile mele închise cu un fermoar. Îmi place imaginea asta și mă gândesc că poate avea dreptate: greutatea genții confirmă că nu-i deloc ușor să-ți porți viața pe umăr. Cine ar fi văzut-o ar fi crezut că țin pietre de moară în ea.

Am răsturnat geanta pe masă, am așezat-o, odată golită, în poală și m-am apucat să fac „curățenie generală”.

— Bună dimineața, Verônica a spus fata invizibilă care îmi aducea cafeaua în fiecare zi.

Nu i-am știut niciodată numele și eram convinsă că ea îl știa pe al meu doar pentru că era scris pe plăcuța de pe birou.

Am ridicat privirea, i-am zâmbit și m-am întors la misiunea mea. Chitanțe care s-au strâns: la gunoi. Fluturași publicitari: la gunoi. Ambalaje de bomboane și de gumă: la gunoi. Am găsit un ruj nude pe care îl căutam de câteva zile, am pus în ordine prezervativele pe care le aveam mereu în portofel. Am aranjat bancnotele, așezându-le pe toate cu portretul în aceeași direcție, și am triat articolele din trusa mea de toaletă.

Nu știu câtă vreme am fost ocupată făcând ordine. Am avut senzația că a durat câteva minute, dar e posibil să fi fost aproape o jumătate de oră. Nu pot să spun decât că nu eram absolut deloc atentă când ușa biroului lui Carvana s-a deschis brusc și o femeie foarte slabă a ieșit de acolo, plângând în hohote. Îmi amintesc că m-am uitat la Carvana fără să înțeleg ceva. El a

făcut un semn discret care însemna „ocupă-te tu”. Ca de obicei. Moșul era o lepră insensibilă, ăsta-i adevărul.

Femeia s-a ghemuit într-un colț, lângă cafetiera care era gata să cedeze în orice clipă. Tremura puternic, ținând capul plecat, se vedea că era cu nervii la pământ. Femeia era și ea gata să clacheze în orice clipă. Când m-am apropiat, ea a ridicat capul și am putut să-i văd mai bine fața. Nimic nu ieșea în evidență, în afară de gură, la care avea o rană îngrozitoare. Avea buzele umflate, înroșite, pline de puroi. După un timp, am reușit să-mi abat atenția de la gura deformată și am privit ochii femeii. Îmi place să privesc oamenii în ochi.

Mai târziu, am aflat că se numea Marta Campos. Apoi am descoperit totul despre viața ei. Mai mult decât ar fi putut ea să-și imagineze. Chiar dacă în acel moment nu știam încă nimic despre ea, am simțit că ne leagă ceva foarte puternic, dar nu m-am oprit din a o compătimi pe acea femeie cu gură dezgustătoare. Acum, înțeleg motivul. Pentru Marta, nu eram invizibilă. În ziua aceea de luni, prima zi a restului vieții mele, ea a fost prima persoană care mi-a dat cu adevărat „bună dimineața”. Mi-a spus-o din priviri, uitându-se spre mine, ca în fața unei oglinzi.

Am rugat-o pe Marta să se calmeze, i-am promis că totul va fi bine și m-am dus repede la frigider ca să-i aduc un pahar cu apă. Când m-am întors, era prea târziu. Poate că am fost neglijentă, dar ceva îmi spunea că am făcut ce trebuia. Am rămas pe loc cu paharul în mână, respectând dorința ei, destinul Martei. La câțiva metri de mine, ea și-a scos ochelarii de vedere și i-a așezat pe pervazul de marmură al ferestrei. M-a privit în ochi pentru ultima oară, înainte de a se urca pe parapet.

— Acum el o să poată să mă iubească, a spus ea, printre suspine.

Fără să ezite, Marta și-a deschis brațele și și-a lăsat corpul pe spate. Am alergat. Jur că am alergat. Dar nu am reușit decât să ajung la fereastră la timp cât să o văd zdrobindu-se de pământ, după o cădere liberă de unsprezece etaje.

Mașinăria clacase o dată pentru totdeauna.

2

— Dă-mi o veste bună, Verô! a spus Carvana imediat ce am intrat în biroul lui.

Se făcuse deja întuneric și eu mă simțeam extenuată, transpirată, hainele mă iritau, părul mi se lipea de ceafă și de frunte. Când intri în biroul lui Carvana, ai impresia că intri pe un câmp de luptă, iar pe el îl găsești gata pregătit de război. Cu paharul de whisky în mână, iar sticla pe jumătate goală pe masa de scris, lângă plăcuța „Comisar-șef – dr.[2] Wilson Carvana". Am încercat să nu mă enervez din cauza lipsei lui de sensibilitate; cunoșteam manierismele acelea de ani buni, atitudinea cuiva care nu se sinchisește de nimic, și ar fi trebuit să fiu deja obișnuită. Dar aceasta nu era o seară oarecare: o femeie se sinucisese după ce petrecuse mai mult de o oră în biroul lui și lepra asta de polițist bătrân nu-mi cerea altceva decât o veste bună. Știam ce voia să audă și am spus:

— Tocmai au luat cadavrul cu furgoneta de la serviciul funerar. S-a curățat tot, șefu'.

Carvana a zâmbit forțat și s-a aplecat spre mine.

— În sfârșit! Mi-ai făcut și mie pozele alea?

Am încuviințat, înmânându-i hârțoagele birocratice privitoare la caz. Pe prima pagină, o fotografie cu chipul neînsuflețit al Martei Campos, cu gura purulentă căscată ca o rană. El a privit fotografiile și, cu o expresie scârbită, a aruncat pe masă teancul subțire de hârtii.

— Nebuna dracului!

Blestematul de mobil suna fără oprire.

— Hienele astea din presă sunt în al nouălea cer! Mai e multă lume jos?

Am întins gâtul, cuprinsă de o ușoară amețeală în timp ce priveam pe fereastră. Mai mulți reporteri și curioși se îngrămădeau la intrare, deși cadavrul fusese deja luat.

— Calmează-te, Carvana! E un caz de sinucidere. Presa evită să vorbească despre asta, am spus eu, încercând să minimizez importanța situației.

— Ți-ai găsit să evite! Jurnaliștii ăștia vor să curgă sânge. E o mană cerească pentru ei! În curând o să înceapă și magistratura să mă piseze.

Tocmai înainte să ies la pensie! Ce-am făcut ca să merit asta?!

Mereu ai fost un dobitoc, am vrut eu să-i răspund. Dar nu era nevoie. Carvana nu voia decât să se audă vorbind, pronunța cuvintele tare și răspicat ca să-și admire propria voce. Era un egocentric legitimat de sistem. Iar acum îl treceau toate nădușelile, pentru că era pielea lui în joc.

Fără să întrebe ceva, mi-a servit un pahar de whisky și nu s-a lăsat până când n-am ciocnit, de parcă ar fi vrut să comemorăm ziua asta oribilă. Încerca disperat să reafirme parteneriatul nostru. Îmi venea să-i trag un pumn în față.

— Trebuie să ne punem la punct versiunea, a zis Carvana, aprinzându-și țigara de foi. O să spunem la magistratură că Marta aia își ieșise din minți, că vorbea în dodii. Uită-te ce față are în poză, cu gura aia pocită. Nu-mi mai trebuie alte nebune, îmi ajunge nevastă-mea. O să închidem chestiunea repede-repejor. Bagă la sertar, Verô!

„Bagă la sertar" era ticul verbal al lui Carvana, expresia pe care o repeta cu mândrie discretă și cu o superioritate grețoasă. În ultima vreme, bătrânul fugea de investigațiile mai puțin evidente, își pierduse dorința de a afla adevărul, se gândea doar la cât de mult o să pescuiască în Mato Grosso, după ce-o să iasă la pensie, liber de vipera de nevastă-sa.

Trebuia să intru în joc ca să obțin ce voiam. Când îi mângâiam amorul propriu, nu mă mai folosea pe post de sac de box și-și mai și dădea drumul la gură. Trucul era să-i spun Doc. Doc, de la „doctor". Bătrânul se simțea ca un personaj din *CSI Miami,* nu-i mai lipseau decât ochelarii de soare.

— În regulă, Doc. Lasă că bag eu la sertar. Dar spune-mi ce voia femeia de la tine. A stat mult timp în biroul tău și nici măcar nu m-ai chemat să fac un proces-verbal. M-ai făcut curioasă.

— Of, Verô, nu vreau s-o mai lungesc cu asta…

Am întins mâna către Carvana, cerându-i un fum din țigara de foi. El știa că nu fumez, dar era important să simtă că sunt complicea lui, că împărțim aceleași fum și aceleași neliniști. Am ridicat din sprâncene, arătându-i clar că un simplu refuz nu avea să mă înduplece.

— La dracu', Doc! Tipa asta, Marta, s-a omorât în fața mea. Spune-mi care era problema ei. Trebuie să înțeleg, ca să te pot ajuta. A ieșit plângând din biroul tău.

— Femeile plâng din orice, a zis el, așezându-se mai comod în scaun și suflând tot fumul spre mine. Marta asta voia să depună o plângere. Era o

fată bătrână din aia, slăbănoagă, nemâncată, frustrată. Stătea de vorbă cu toți marțafoii pe internet, pe site-urile alea de matrimoniale. Până la urmă, se pare că și-a găsit un hăndrălău și a crezut că-i bărbatul vieții ei. Hăndrălăul i-a spus minciuni o vreme, i-a cerut bani cu împrumut, promițând că o să-i dea înapoi și a reușit să stoarcă o avere de la madam. Te întreb: ce-are asta a face cu mine? A obligat-o cineva să-i dea bani ăluia? Nu. Îi dădea bani de fraieră ce era, practic plătea ca să i se spună „iubito", și pe urmă vine să facă plângere la poliție și să-mi murdărească mie trotuarul?

Mă minunam, pe zi ce trecea, de cât de lepră putea să fie Carvana. Am încercat să nu las să se vadă asta și am întreținut discuția:

— Și chestia aia, pe care o avea la gură?

— A zis că a luat drăcia aia de la el. Trebuie să fi fost herpes, închipuiește-ți.

— Deci cei doi s-au întâlnit în persoană?

— Pe cât se pare, doar o dată. După ce au vorbit câteva luni pe internet, hăndrălăul a fost de acord să stabilească o întâlnire. Au ieșit la cină, el i-a dat limbi, ea i-a mai împrumutat niște lovele sau mai știu eu ce și *puf*!, tipul s-a evaporat. Pe urmă, gura femeii a ajuns în halul ăla, distrusă! Voia să-l găsesc pe hăndrălău. I-am zis că nu se poate, că el a dispărut deja și că n-are decât să-și vadă de viață, să-și trateze rana și să treacă peste povestea asta. Cel mult, se putea face un proces-verbal despre lovelele dispărute. Dar n-am fost nesimțit, nimic de genul ăsta. Mă cunoști, Verô, sunt un tip cumsecade. I-am zis că înțeleg, că îi respect punctul de vedere și așa mai departe. Am fost un gentleman perfect. Chiar era nevoie să se omoare la mine în secție?

— Femeia își ieșise din minți, Doc.

— Nebună cu acte-n regulă, îți spun eu. Parcă aș fi un magnet pentru oamenii ăștia. Femeia e un balaur, apare făt-frumos, îi spune tot ce vrea să audă și cere niște lovele. Ce-și închipuie ea? Că tipul s-a dat în vânt după poza ei de pe site? După textul ei? Ăsta e un caz de psihiatrie, nu de poliție. Tratament, Verô, de asta au ele nevoie. Și de câteva tăvăleli bune ca să le treacă mâncărimea.

M-am forțat să zâmbesc, încuviințând. Nu doar un pumn, bătrânul merita jucat în picioare. Machist de rahat. Eu știam cât de greu e pentru orice femeie să meargă la o secție de poliție, să depună plângere, să trebuiască să-

și învingă rușinea și să explice cum a dus-o cu prețul un fante care i-a făcut jurăminte de amor via internet. Nu mă gândeam decât la felul în care se simțise Marta când fusese primită de Carvana, tonul ăla depreciativ, disprețul ăla față de durerea pe care ea o simțea. Înțelegeam de ce sărmana se aruncase de la fereastră.

Acum el o să poată să mă iubească, spusese ea. Și ațintise către mine acea ultimă privire mioapă care cerea să se facă dreptate. Dar Justiția e și ea mioapă, iar Carvana nu era dispus să o urmărească. Să vânez oameni de nimic m-a făcut întotdeauna cât se poate de fericită. De asta m-am hotărât să dau concurs pentru un post în poliție cu ani în urmă, am devenit funcționar și, după toată debandada, până la urmă, am înțepenit în funcția de secretară. Dar asta e o altă poveste.

Mi-am îndreptat corpul, până când nu mă mai sprijineam decât de marginea scaunului și l-am privit pe Carvana știind că ultimul pas era destul de riscant, dar necesar.

— Doc, pot să investighez un pic?

El a holbat ochii, aproape că s-a înecat cu fumul de la țigara de foi, și, înainte să apuce să spună ceva, am continuat:

— Sunt de acord cu tine că femeia era nebună, dar chiar există bande specializate în lovituri de genul ăsta. Nu-i de ignorat, cel puțin partea cu banii. Ai toată povestea cu Marta în calculator? Pot să mă uit un pic? Știi că pot să te ajut să-l prinzi pe tipul ăla fără să las vreo urmă proprie…

Pornisem la atac și Carvana nu era pregătit. Fusese luat prin surprindere. Fără îndoială, n-avea să se lase ușor. Bătrânul s-a strâmbat, a pufnit și s-a apucat din nou să mă ia la rost, așa cum făcea întotdeauna.

— Verô, tu nu te mai înveți minte! Cu o tentativă de sinucidere la activ, ți-ar fi complet imposibil să investighezi o chestie din asta! Ce credibilitate ai? Zero! Secretară, asta-i tot ce-am reușit să aranjez ca să te țin aici, și nici măcar n-am făcut-o pentru tine, am făcut-o pentru prietenul meu Júlio! Nici vorbă de ieșit pe teren, nici vorbă de investigații. Ți-am zis, bagă la sertar! Lasă știrea să se răcească odată cu cadavrul!

Nemernicul mi-a mai și zâmbit maliții os. Iar mi-a aruncat-o în față! Așa e viața: faci o sută de lucruri cum trebuie, dar secăturile nu-și amintesc decât de o greșeală. E al dracului de nedrept, iar nedreptatea îți rănește sufletul. Am simțit o greutate în piept. Unda de neliniște pe care o cunoșteam atât de bine încerca să iasă prin fisurile prost astupate ale

trecutului meu. Cea care trăgea ponoasele eram tot eu, mereu înțepenită la biroul ăla cu grămezi de hârtie în fața ochilor.

Voiam să mai aduc argumente, dar telefonul lui Carvana a sunat înainte să apuc. Era comisarul general. A fost frumos s-o văd pe mumia aia tremurând toată cu superiorul la telefon. Bătrânul umbla dintr-o parte în alta, dregându-și gâtul plin de flegmă în timp ce își recita litaniile.

— Nu, domnule comisar… Vai de mine! Totul e sub control, n-aveți de ce să vă faceți griji. Nu, nu e nicio înregistrare. Și eu am rămas stupefiat. Noi i-am dat tot sprijinul bietei femei, domnule comisar. Știu că s-a dat la televizor… Din păcate, fata nu prea era bine cu capul. Da, știu, domnule comisar. Da… Da… Da… Nu. Nu, nu. Merg acum acolo.

A închis telefonul, înfrânt. M-a privit ca și cum ar fi cerut ajutor.

— Comisarul general mă strânge cu ușa. Trebuie să merg până acolo să fac politică, Verô. Îmi eliberezi programul?

— Ți-l eliberez.

— Și promiți că uiți de povestea asta?

— Promit.

Când a ieșit bătrânul, am surâs. Pe dinăuntru și pe dinafară. Mi-am scos din buzunar stick-ul de memorie, l-am introdus în calculatorul lui și am făcut back-up pentru ziua aceea. Fără să pierd timp, am mers la camera de probe. Secția era acum aproape goală și nimeni nu s-ar fi mirat de prezența mea acolo, era liniște. Am desfăcut cu grijă ambalajul în care se afla geanta Martei Campos, aruncată la întâmplare pe un raft. Nici măcar nu m-am obosit să-mi pun mănuși; amprentele mele ar fi fost excluse, din moment ce lucram în clădire. Mă îndoiam că o să observe cineva. În Brazilia, nimeni nu verifică nimic. Femeia s-a sinucis. Prin urmare, s-a închis cazul.

Am examinat conținutul genții, fotografiind totul cu telefonul meu. Slavă cerului, Marta Campos era mult mai organizată ca mine. Înăuntru, avea până și un separator multifuncțional, în care toate lucrurile erau așezate la locul lor. Am găsit un unguent cu benzocaină (desigur, pentru rana aceea groaznică de la buze), chei de mașină și o mică agendă, tip Moleskine. Am răsfoit paginile și am văzut că, pe unele dintre ele, notițele erau evidențiate cu markerul. Am aruncat repede carnețelul în geanta mea. Nimeni nu avea să-i simtă lipsa. Încă o cheie într-o punguță aflată în geantă; trebuie să fi fost cheile de la casa ei. O trusă de toaletă cu periuță de dinți, pastă, ață dentară.

Am aruncat o privire asupra unor chitanțe, dar nu am găsit nimic care să atragă atenția. M-am concentrat asupra mobilului. În ziua de azi, ne ținem toată viața înăuntrul acestor mici aparate. Spre norocul meu, persoanele solitare ca Marta nu se obosesc să seteze un cod de acces.

O trecere rapidă în revistă a ultimelor e-mailuri și iată: o chitanță electronică de la compania de taxiuri, cu adresa de plecare și cea a secției. OK, n-a venit cu mașina ei. M-am mirat să văd mai multe e-mailuri cu acel *postmaster* scris în antet, folosit atunci când destinatarul nu e găsit. Am confirmat că toate fuseseră trimise la studentbestial88@gmail.com. Fără îndoială, era e-mailul folosit de hăndrălăul care a înșelat-o pe Marta. Chiar și după toate cele întâmplate, ea nu încetase să îi trimită mesaje tipului, încă mai nutrea o infimă speranță că apăruse vreo neînțelegere și că povestea ei de iubire nu avusese ca miză o escrocherie. Avea o nevoie disperată să creadă că e real. Toate laudele adresate ei, toate mesajele pline de afecțiune. Cum poate cineva să mintă cu atâta cruzime doar ca să scoată bani de la o femeie amăgită?

Voiam să mă mai uit; cu toate astea, trebuia să mă grăbesc. Putea să intre cineva și preferam să nu fie nevoie să dau explicații. Am pus toate cheile în geantă, am închis punga de probe, am stins lumina și am ieșit. M-am uitat la ceas: aproape nouă seara. Fără să pierd timp, în liftul gol, l-am sunat pe soțul meu și am mințit:

— Tigrule, a fost o problemă aici la secție. O să mai întârzii puțin. Iei tu copiii de la mama ta? Și eu te iubesc.

Când am închis telefonul, nu am putut să nu mă gândesc la Marta: *Acum el o să poată să mă iubească…*

O mulțime de reporteri se înghesuiau în continuare la ușa clădirii. Am fost nevoită să spun câteva cuvinte despre caz în fața camerelor, având grijă să omit numele Martei, bineînțeles. Am preferat să nu comentez sinuciderea, am spus că încă investigăm și că nu ne vom opri până când nu vom descoperi adevărul. Când am scăpat, am fugit către parcare. Am intrat în mașina mea Honda Fit de culoare neagră, când mobilul a început să vibreze. Era Carvana. Fără îndoială, voia să se asigure că îi eliberasem programul așa cum îmi ordonase, că nu spusesem vreo prostie în fața presei, că ștersesem cu buretele toată povestea și că eram în continuare de partea lui. Am pornit mașina, lăsând mobilul să vibreze mai departe. *Ducă-se dracului Carvana!*

3

Waze era salvarea vieții mele. M-am născut fără simțul orientării; sunt în stare să mă pierd chiar și atunci când dau colțul străzii. Aplicația aceea mă ducea direct la destinație, fără niciun stres. Deși ziua fusese groaznică, mă simțeam norocoasă. Aproape de casa Martei, am găsit ușor un loc de parcare. Problema a apărut după aceea: ea locuia într-un drăguț complex rezidențial de case din São Paulo, dar poarta principală era închisă. La umbra unui arbore, am așteptat să se ivească o ocazie. Se întoarce multă lume de la serviciu acum, poate o să deschidă cineva poarta automată ca să intre cu mașina. Picioarele mă dureau cumplit. Știi cum sunt zilele alea când îți alegi greșit tocurile? Dacă aș fi știut de dimineață cât de obositor o să fie, m-aș fi dus la muncă în pantofi sport, ăsta-i adevărul. Fiecare baretă a pantofilor îmi rănea pielea, dar Marta merita efortul de a descoperi ce se întâmplase în viața ei.

N-a durat mult până când a sosit un locatar și a apăsat butonul telecomenzii. Eu deja mă așezasem strategic și m-am strecurat înăuntrul complexului imediat ce el a intrat. Am găsit în curând casa Martei: numărul 8, micuță, zugrăvită în galben și alb, părea o căsuță de păpuși. Pe dinafară.

Pe dinăuntru, era o cu totul altă poveste. Adesea spun că locuințele noastre ne dau în vileag la fel ca amprentele digitale. Casa Martei o reprezenta foarte bine pe femeia aceea tremurândă și plânsă, care se sinucisese în fața mea în prima parte a zilei: totul era claie peste grămadă; parcă ar fi fost geanta mea, doar că mai rău. Am înaintat câțiva pași și în curând m-am împiedicat de un covor strâmb. Am luat mobilul, am aruncat geanta pe balansoarul de la intrare și mi-am scos ușurată pantofii. E mult mai bine să investighezi desculță.

Am fotografiat tot ce mi se părea important pentru a înțelege viața Martei Campos. Dincolo de aspectul neîngrijit, decorațiunile confirmau că, până nu demult, casa fusese bine organizată: exista o anumită unitate de culoare a mobilelor, covoarele erau colorate (chiar dacă murdare) și tablourile, de bun-gust (toate prăfuite). În mod clar, avusese loc recent o schimbare de situație în viața ei, două momente suprapuse care culminau în

contradicția dintre o casă frumoasă, dar abandonată, și o geantă bine organizată. Marta era deprimată?

Am mers direct către baie. Faianță mucegăită, scurgeri pline de păr, prosoape umede. Marta trăise ultimele zile ca un zombi. Pe blatul chiuvetei, vopsea de păr expirată și recipiente de șampon și balsam refolosite, pline de apă. Fusese preocupată de înfățișarea ei, dar încetase să se mai îngrijească. Am deschis dulapul și am găsit două antidepresive, Donaren și Cymbalta. Erau și flacoane de Alprazolam, dar nu părea nimic neobișnuit: dacă ești o femeie peste treizeci de ani și nu ai nevoie de pastile pentru anxietate, atunci meriți un trofeu. Am fotografiat tot și am trecut în dormitor.

Am ezitat o clipă înainte să deschid ușa și, pe tăcute, i-am cerut scuze Martei pentru că îi invadam intimitatea. Am avut strania senzație că am murit și cineva necunoscut îmi cotrobăie prin lucruri. N-a fost deloc plăcut. A trebuit să-mi reamintesc că făceam asta pentru un scop nobil: să-l bag la închisoare pe jegul ăla care o înșelase.

Dormitorul era de bun-gust, dar un pic cam exagerat. Pe pereți, postere cu Elvis și Madonna. Răspândite pe podea și deasupra patului matrimonial, o mulțime de pernițe reprezentând chipuri faimoase: Marilyn Monroe, James Dean și clubul 27: îmi zâmbeau Jim Morrison, Janis Joplin, Kurt Cobain, Jimmy Hendrix și Amy Winehouse. Toate celebritățile acelea muriseră din „supradoză de viață”. Oare sinuciderea se număra deja printre fanteziile Martei? Posibil. Am ajuns la sertare și dulapuri. Nu era nicio scrisoare de rămas-bun, nu era nimic care să indice că ea ieșise din casă în dimineața aceea cu intenția de a se arunca de pe o clădire. Nu voia decât ajutor. Dar discuția cu Carvana fusese letală.

Deși corpul meu tânjea după odihnă, am încercat să mă concentrez. Mi-am turnat un pahar de apă de la frigider și am profitat de ocazie pentru a face o inspecție înăuntru. Multe sticle de Coca-Cola, puțină mâncare, un miros oribil, de stricat, venind dintr-un pachet de la restaurantul Trattoria de Sargento, tot felul de resturi în caserole mari, fără niciun fel de organizare. Farfurii care se strânseseră în chiuvetă, firimituri pe blatul de la bucătărie. În cămară, și mai multe sticle de Coca-Cola. Nici urmă de marijuana, cocaină sau alcool. Doar Coca-Cola. În sfârșit, un viciu al Martei.

Am intrat în a doua cameră a casei și am observat că aceasta servea uneori drept birou. Pe rafturi, tot felul de cărți: unele clasice, altele de

colecție, multe chestii proaste, siropoase, romane de dragoste. Am făcut fotografii ca să analizez în detaliu mai târziu. Am răsfoit rapid albumele de familie. Puține fotografii, toate vechi și cu oameni mai în vârstă – unchi, veri, bunici. Pe cât se pare, Marta nu avea descendenți, doar ascendenți; o realitate tristă atunci când îmbătrânim.

M-am așezat în fața calculatorului, care mă interesa cel mai mult. Era deja pornit, în stand-by. Am introdus stick-ul meu de memorie și, în timp ce copiam tot conținutul, am profitat ca să examinez istoricul accesărilor. Am observat imediat că, până cu două luni în urmă, Marta intra extrem de des pe site-ul de relații IubireIdeală.com, apoi s-a oprit. Cu siguranță, acela a fost momentul în care l-a cunoscut pe hăndrălău. Am încercat să accesez profilul ei pe site, dar nu am reușit: fusese șters. Poate că îl ștersese chiar ea, crezând că găsise iubirea adevărată. Trăise ultimele două luni în al nouălea cer, încurajată de laude mincinoase. Părea ridicol, dar era tragic și adevărat.

Am deschis câteva e-mailuri de la acel @studentbestial88 și m-am convins că era același hăndrălău cu mesajele lui de dragoste siropoase. Ea îi spunea Pietro, dar eram sigură că numele era fals. Într-unul din e-mailurile mai recente, el cerea, plin de tupeu, 1.500 de reali ca să plătească niște analize medicale pe care trebuia să le facă urgent, neacoperite de asigurarea de sănătate. Nu știu cine a spus că iubirea e oarbă, dar a avut mare dreptate. Toate femeile văd la televizor genul ăsta de escrocherie, dar cred că nu li se întâmplă decât altora. Când vine vorba de ele, se încred în primul dobitoc care le iese în cale. Acel @studentbestial88 era deștept, profesionist, inunda căsuța de mesaje a Martei cu texte pasionale, trimise în toiul nopții:

> E patru dimineața și m-am trezit cu gândul la tine. =) De când te-am cunoscut pe site, viața mea s-a schimbat. Tu ești iubirea mea ideală. Nu zic k sunt îndrăgostit de tine doar pentru k, dak îți zic asta iar, o să fugi… dar te iubesc, prințesa mea! Ești frumoasă, ești ruptă din visele mele… Abia aștept să fim împreună! Pietro.

Alt e-mail trimis de individ, după câteva minute:

> Frumoasa mea, tot nu pot să dorm. Nu-mi stă gândul decât la tine. Cum să trăiesc cu asta acum? Sunt un tip tare norocos k te-am întâlnit. Sper să fiu persuasiv k să te cuceresc cât mai repede. Pietro.

Și, la opt dimineața, încă unul:

> M-am trezit acum cu un zâmbet pe buze. Ce bine e să fii iubit și să iubești pe cineva cu adevărat. Mulțumesc k mi-ai redat speranța de a fi fericit în iubire, frumoasa mea! =)

Analizând conținutul mesajelor, înțelegeai că, la început, răspunsurile Martei erau precaute, dar, încetul cu încetul, se deschisese, se lăsase îmblânzită de alintări, până când începuse să fie fermecată de el în mod clar – și atunci a început Pietro să o exploateze, cerându-i bani cu împrumut:

> Prințesa mea, mă simt cam stânjenit să te rog asta, nici măcar nu ne-am cunoscut personal până acum, dar ceea ce simt pentru tine e atât de puternic încât cred că îmi pot permite să-ți cer ajutorul într-o urgență. N-am altă soluție, e într-adevăr serios. =(Ai putea să-mi împrumuți vreo cinci sute de reali? Contul meu bancar e blocat din cauza unui proces juridic al familiei mele și am nevoie de bani ca să-mi plătesc taxa la facultate luna asta! Promit că ți-i dau înapoi imediat ce se rezolvă lucrurile. Sărutări de la Pietro!

Mobilul meu a început să vibreze și m-am speriat. Era din nou soțul meu, pentru a patra oară. Nu mai puteam întârzia mult. Nu voiam să mă aștepte cu vreo discuție de cuplu când ajungeam acasă, asta mai lipsea. Paulo nu s-a împăcat niciodată prea bine cu faptul că era căsătorit cu o polițistă, ăsta era adevărul. Uneori, când spuneam poveștile pe care le aflam la secție, simțeam că mă privește ca pe un animal sălbatic. Nu era în stare să înțeleagă febra care îl apucă pe un polițist atunci când apare un mister; e o descărcare de adrenalină, o sete de a afla, de a urmări. Întotdeauna așteptam nerăbdătoare pe lângă anchetatorii care făceau muncă de teren. Acum, *eu* eram cea care se afla pe teren.

Am oprit calculatorul în grabă și începusem să închid luminile, când am observat un panou de plută agățat după ușa camerei. Acolo, împânzită cu piuneze și post-it-uri, am găsit comoara. Printre multe hârțoage, fluturași publicitari de la restaurante și alte lucruri inutile la prima vedere, Marta părea să fi început o investigație particulară ca să descopere adevărata identitate a lui @studentbestial88/Pietro. Pe panou erau conversații de pe Facebook și e-mailuri imprimate, tot felul de documente, liste de semne particulare ale hăndrălăului, alături de un portret desenat, gen amator, al acestuia – semn că Marta chiar nu avea nicio fotografie cu el. Am strâns toate hârțoagele ca să mă uit pe ele mai târziu și să separ grâul de neghină. Fără îndoială, ea îi adusese o parte din acele materiale lui Carvana, dar lepra bătrână probabil că le ascunsese de mine sau le aruncase direct la gunoi.

M-am pregătit să ies. Mi-am luat geanta de pe scaun și am pus înăuntru mobilul, stick-ul și hârtiile – iar harababură. M-am hotărât să nu-mi pun pantofii, nu meritam atâta tortură. Lângă ușă, am observat măsuța de la intrare, cu câteva plicuri și corespondență, primite prin poștă. Intrasem în casă atât de grăbită și de avidă după informații, încât ignorasem măsuța.

Am luat plicurile și le-am cercetat: facturi de curent, gaz și telefon; scrisori-tip de la instituții de caritate cerând sprijin financiar și, în sfârșit, un plic, cu analize de laborator, desfăcut. Era rezultatul examenului unor probe luate din gura și din vaginul Martei: *pozitiv cu bacteria* Defungi vermibus. Am fotografiat analizele și m-am cărat.

În timp ce treceam prin complexul rezidențial, îndreptându-mă către ieșire, am apăsat butonul cheii de la mașina Martei, să văd unde era parcată. Nu înțelegeam de ce venise cu taxiul la secție dacă avea mașină. Oare nu era în stare să conducă? Căutarea nu a dat roade, vehiculul nu era nici în apropierea casei, nici în complexul rezidențial. Am ajuns să dau și o tură prin cartier: nimic. Intrigată, am aruncat cheile în geantă și m-am urcat în Honda mea.

Înainte să pornesc mașina, mi-am verificat mobilul: încă trei apeluri de la soțul meu. Am profitat ca să intru pe Google și să caut mai multe informații despre *Defungi vermibus*. În câteva secunde, iată răspunsul: *Defungi vermibus* e ciuperca morților, cunoscută pentru faptul că apare la cadavre. Am mai citit și alte rezultate, dintre care multe erau despre legenda urbană cu „sărutul necrofilului", cea cu fata care îl sărută pe tipul mișto de la discotecă și ia o bacterie care nu apare decât la cadavre. Mi s-a făcut părul măciucă. Era de-ajuns să pui lucrurile cap la cap. Dacă Marta a luat infecția aceea în urma aventurii ei, nu a descoperit doar că el o înșelase, ci și că individul, bărbatul vieții ei, era un necrofil.

Mi-am sprijinit fruntea de volan, plângând cum nu plânsesem de ani buni. Mi-am amintit-o pe Marta ghemuită, neajutorată, lângă cafetiera făcută praf. Mi-am amintit de gura ei groaznică, cuprinsă de infecție. Mi-am amintit de ochii ei speriați, de senzația că și eu am fost discreditată, ignorată. A fi invizibil e o realitate pentru mulți oameni. Marta știa asta. Rana, escrocheria, analizele, legenda. Și mi-am amintit fraza… Fraza pe care ea a spus-o înainte să se arunce pe fereastră. Totul avea sens.

Acum el o să poată să mă iubească…

4

Janete își freacă mâinile de șorțul în carouri pe care a ales să îl folosească în ziua aceea. Călcat ireproșabil cu fierul, volănașe perfecte, aproape deloc pătat, așa e ea, grijulie. Își sprijină mâinile de chiuvetă și suspină. Îi vine să plângă, dar n-o să-i dea lui satisfacția asta. Își înăbușă plânsul. Își cere ei însăși să se calmeze, în timp ce își aude soțul bombănind în sufragerie și lovind cu pumnul în masă:

— La dracu', Janete, mi-e foame, întârzii! Aoleu, se mișcă în reluare femeia asta! Sunt pe tură azi. Nu mai e gata odată haleala aia?

Nu a fost mereu așa. La începutul căsătoriei, Brandão făcea tot felul de lucruri ca să-i fie pe plac, o copleșea cu alintări și atenții. Părea hotărât să o cucerească și se folosea de artificii eficiente, încetul cu încetul, el a devenit soarele ei. Era un bărbat exigent, ea știuse întotdeauna asta, dar se simțea apreciată, prețuită pentru ceea ce știa să facă cel mai bine: să aibă grijă de soț și de casă.

În regiunea centrală a țării, Janete avea o mamă bolnavă și trei surori, toate măritate, cu copii, care s-au îngrijorat când ea, mezina, s-a hotărât să se stabilească în orașul cel mare cu viitorul soț. Pe vremea aceea, Janete știa foarte bine ce voia și s-a încăpățânat, simțea că e liberă să facă ce vrea. Pe lângă asta, se considera victorioasă: urma să aibă căsuța ei în São Paulo, să-i satisfacă toate nevoile soțului care ținea la ea și îi arăta afecțiune. Părea un vis de prințesă. Și multă vreme, a fost și realitate.

Își iubea soțul mai mult decât orice. De aceea, a fost înțelegătoare atunci când Brandão a insinuat că familia ei se amesteca prea mult în treburile lor. Mama suna aproape în fiecare zi, surorile o dată pe săptămână, toate vrând mereu să știe despre viața lor – iar Janete avea prostul obicei de a le povesti. A terminat cu asta. Puțin câte puțin a încetat și să le viziteze, fiindcă își petrecea tot timpul având grijă de Brandão. Iar atunci când mama ei a murit, a preferat să nu meargă la înmormântare, ceea ce le-a enervat pe surori și le-a făcut să rupă relațiile definitiv.

Janete nu le simțea lipsa. Brandão chiar avea nevoie de nevasta lui ca să mențină totul în ordine. Era o mândrie când el povestea cum i-au lăudat

uniforma de ofițer din Poliția Militară, călcată mereu ireproșabil, când îi ieșea mâncarea pe care i se năzărise lui că o vrea la cină, când el îi lăuda un șorț nou sau manichiura bine făcută.

Treptat, ea a înlăturat din viața ei tot ce ar fi putut să-i amenințe iubirea cea minunată. Pentru că ieșea foarte rar, nu cunoștea aproape pe nimeni în oraș. Prietenii din centrul țării s-au împuținat încetul cu încetul, uitând de ea, care nu mai călcase în Jales. Telefoanele au amuțit și ele. Cine să o sune?

Lui Brandão, rețelele sociale i se păreau o mizerie, ceva pentru curvari, și a șters repede conturile pe care le avea pe Facebook, Twitter și Instagram. Nu avea nici telefon mobil, pentru că n-ar fi dus decât la încurcături. În fiecare zi, el verifica istoricul calculatorului și ultimele numere apelate, cu *redial* de la telefonul fix, spunând că îl preocupă siguranța familiei. Nu conta. Brandão era totul, ea nu avea nevoie de nimic altceva. Azi, nu mai e așa…

Janete se sperie, scoasă din gândurile ei de un zgomot puternic care vine dinspre masa din sufragerie. Soțul stă așezat, ținând în pumni furculița și cuțitul. Nerăbdător, izbește de masă tacâmurile metalice, doar ca s-o enerveze.

— Se arde porcăria aia de mâncare!

Simțind mirosul în aer, ea se trezește dintr-odată la realitate. Scoate din cuptor tarta cu inimi de palmier, micșorează focul de la tigaie, ține oliviera în echilibru pe degetul arătător, ia salata în brațe și încetul cu încetul așază totul peste fața de masă cu imprimeu floral. Pune în farfuria soțului salată și o felie de tartă, așa el poate să-și astâmpere foamea care nu-i dă pace, în timp ce ea termină de prăjit cotletele fără grăsime. Își șterge fruntea, scăldată de transpirație, cu prosopul de bucătărie, garnisește cotletele cu ceapă caramelizată, își îndreaptă spatele și să pregătește să dea ochii cu el. Se așază la masă, fără să îi fie câtuși de puțin foame. Dar chiar și așa, mănâncă.

Tăcere absolută, așa cum cer regulile casei la ora aceasta. Ea își mestecă mâncarea, despre care știe că e delicioasă, dar nu simte decât un gust ca de nisip. E gustul amărăciunii. La televizor, Brandão urmărește un jurnal de știri locale. Șocanta poveste a unei femei care s-a aruncat de la fereastra unei secții de poliție. În clipa aceasta, cumva indirect, Janete se identifică cu ea: există pe lume și alți oameni cu vieți la fel de nefericite ca a ei. Nici

măcar prin tragedie nu e deosebită.

Stă cu ochii și cu urechile pe reportaj. Închipuie-ți, să-ți iei singur viața. S-a gândit la asta și înainte, în momentele de disperare, când nu putea dormi fiindcă își amintea urletele. Urletele în întuneric. Dar ea nu are curajul pe care l-a avut cealaltă. E lașă.

— Mestecă mai încet, Janete! îi spune, dându-i o lovitură în umăr. Vreau s-aud ce zice jegul ăsta!

Pe ecran, un bărbat cărunt, cu mustăți stufoase și ochi obosiți, e înconjurat de microfoane de la diverse canale, în timp ce vorbește grăbit despre caz. Burtiera îi dezvăluie numele: comisar Wilson Carvana.

— Ăsta nu suportă Poliția Militară! Bine i-a făcut femeia că i-a murdărit trotuarul! spune Brandão, amuzându-se, ajungând să râdă în hohote când camera arată cum e spălat sângele în fața clădirii secției. Atât îi trebuie ăstuia, să-mi iasă în cale! Îl termin pe jegul ăsta bătrân!

Soțul bagă în gură o bucată mare de tartă. Janete îi citește furia pe chip, în timp ce el mestecă grosolan. Înțelege întregul ciclu al urii: Brandão nu-l suportă pe comisarul acela, rumegă știrea, digeră și, apoi, vomită totul asupra ei.

— Tarta asta se sfărâmă toată, nu ți se pare? „Aluat sfărâmicios” la propriu, nu-i așa? Și cotletul ăsta? Ce-i cu el de s-a făcut ca talpa? Nici să gătești nu ești bună, spune el și mai vără o bucată în gură.

E începutul coșmarului. Când soțul e în starea asta, nu contează realitatea, el detestă absolut totul. Parcă ar fi alt om. Janete se face mică, își privește genunchii, abia dacă se mișcă. Cu timpul a învățat cum să reacționeze. E mai bine să nu spună nimic și să aștepte. Doar să aștepte.

Resemnarea ei pare să îl irite și mai mult. Brandão continuă să bombăne și să blesteme neîncetat, împrăștiind resturi de mâncare în toate părțile. Deodată, el se ridică de la masă, se îmbracă în uniformă, își ia tocul și arma fluierând melodia aceea nefastă pe care știe că ea o urăște: *Acalanto para Helena*[{3}], a lui Chico Buarque.

Brandão are talentul ăsta: strică tot ce atinge. Janete abia ce aude primele acorduri și imediat i se face greață, îi vine să plângă. Socotește câte minute mai sunt până când soțul ei va pleca în tură. Puține, mai sunt puține. Curând, noaptea va fi doar a ei. Dar Janete trebuie să fie puternică.

El parcă i-ar citi gândurile, ghicește efortul ei de a-și păstra stăpânirea de sine și nu poate accepta ca Janete să reziste la otrava lui. Înainte să iasă

din casă, trebuie să o lase complet distrusă, zdrobită, adunându-și de pe jos cioburile propriei demnități. Brandão se oprește în prag și, în timp ce își leagă șireturile, spune pe un ton nonșalant:

— E timpul să ne găsim o nouă menajeră, nu crezi, vrăbiuțo?

Ea rămâne înmărmurită. Îi e teamă până și să respire. Se întoarce întunericul, se întorc urletele. Lacrimile îi scaldă fața, în ciuda voinței ei.

— Brandão, te rog, nu mă obliga să fac asta iar, te implor.

— Am mai făcut-o și o s-o facem în continuare. Suntem băgați în asta amândoi.

El se apropie, se apleacă deasupra mesei și îi linge lacrimile, una câte una, așa cum ai linge o înghețată de ciocolată. Janete se contorsionează, cuprinsă de greață. Nu vrea să îl privească în ochi, dar e inevitabil. Sunt ochi verzi, frumoși, în care ea nu vede decât o plăcere sadică. Știe că nu trebuie să fie impertinentă, dar nu rezistă, nu poate să nu întrebe.

— Brandão, ce s-a întâmplat cu ultima? Să mă ierte Sfânta Fecioară, eu n-o să pot răbda! Spune-mi ce s-a întâmplat cu ultima fată.

El zâmbește, victorios. Voia ca ea să îl întrebe. E felul lui de a o face să se simtă inferioară, neputincioasă. Pe un ton scăzut și ucigător, Brandão separă fiecare cuvânt:

— Nu… e… treaba… ta.

— Te rog!

El o pălmuiește. Zgomotul sec al loviturii e acoperit de genericul de început al telenovelei, cu o melodie vioaie și trupuri care dansează. Janete își simte partea dreaptă a feței arzând, știe că obrazul i s-a înroșit și se învinovățește pentru că a fost atât de proastă. Nu trebuia să întrebe nimic.

— Mâine o să ne facem rost de o nouă menajeră, spune el, îndreptându-se către ușă. O să vin mai devreme de la muncă și să vezi distracție! Pregătește-te, vrăbiuțo!

♦

Janete se plimbă agitată prin cameră. Schimbă canalul căutând știri despre femeia care s-a aruncat din clădirea poliției. Relatările evită să dea detalii, unele chiar tratează evenimentul ca pe un accident, dar ea știe că a fost sinucidere. Tastează cuvintele-cheie în bara de căutare Google și găsește un clip video cu o emisiune televizată în care se vorbește despre caz. Prezentatorul e exagerat, plin de ticuri și îi dă legătura reporterului care îl intervievează pe comisarul ăla care nu-i suportă pe cei de la Poliția

Militară. Ah, dacă el ar ști ce știe ea…

Janete ia o revistă de integrame și, alegând o pagină necompletată, îi notează numele: Wilson Carvana. În timp ce scrie, simte un licăr de curaj, o dorință discretă de a fi altfel decât e, dar știe că nu trebuie. Dacă ar fi să stea de vorbă cu o femeie comisar, poate că s-ar simți mai încrezătoare. E greu să-și expună intimitatea în fața cuiva pe care abia îl cunoaște. Mai bine nu.

Învinsă, rămâne în fața calculatorului. Se mai uită de două-trei ori la clipul video. Apoi, observă o polițistă care pare să se ocupe de toate la locul evenimentului. Începe să fie, din nou, mai atentă. La alt link, urmărește un nou reportaj despre caz în care polițista apare iar, ba chiar e intervievată, cu numele scris dedesubt: Verônica Torres. Ceva din tonul ei plin de îngrijorare îi spune lui Janete că Verônica e o femeie cumsecade. Ea s-a crezut întotdeauna în stare să ghicească firea oamenilor doar privindu-i. A greșit amarnic cu Brandão, dar n-o să mai greșească de-acum încolo. Încearcă să se anime și tastează „Verônica Torres” în motorul de căutare și găsește numărul de telefon de la secție al polițistei. Șterge istoricul, bea un pahar de apă, se așază pe fotoliu, oprește televizorul. Ia receptorul din furcă, ezită. Formează repede numărul, înainte să se răzgândească. Sună o dată, de două ori, o femeie răspunde.

— Secția omoruri, bună seara. Alo? Alo?

Îi vine să plângă. De mult nu a mai auzit vocea altcuiva, altfel decât la televizor. Ultima a fost… Ultima a fost fata cu piele aurie. Janete nu vrea să se gândească la ea. Simte că îi fuge pământul de sub picioare. Respiră adânc și îndrăznește:

— Doamna Verônica?

— Nu, Verônica a plecat. Vă pot ajuta?

Răspunsul o descumpănește pe Janete. Închide telefonul, convinsă că începe să înnebunească. Sună repede la brutărie și la măcelărie până când numărul de telefon se șterge din memorie. Merge în dormitor, înghite două pastile, spune un *Tatăl nostru* repezit și se bagă în pat, încercând să închidă ochii. Nu are curaj. Rămâne cu privirea la tavan. În dormitor, toate luminile sunt aprinse. Se teme de întuneric. Privește atât de fix becurile albe încât încep să-i mișune puncte negre în fața ochilor. Se simte amețită. Se gândește la femeile torturate, la urletele de groază și la Cutia de Forță. Ecourile fluieratului lui Brandão încă îi răsună în gând și melodia

stăruitoare nu o lasă să adoarmă.

Dormi, micuța mea, nu merită să te trezești…

O idee nu îi iese din cap. Dacă i-ar fi câtuși de puțin milă de ea însăși, dacă ar fi o femeie adevărată, ar trebui să urce pe o clădire înaltă de tot și să facă la fel ca cealaltă. Să sară de acolo de sus, fără teamă. Cine știe, poate că astfel și-ar găsi liniștea.

5

Când am ajuns la garajul clădirii, mi-am retușat machiajul privindu-mă în oglinda retrovizoare, având grijă să nu se vadă că aveam ochii umflați de atâta plâns. Necrofilie, puroi – era tot ce aveam în minte. Chiar dacă eram într-o stare extrem de proastă, vulnerabilă, nu-mi permiteam luxul de a ceda nervos. Am intrat în casă și l-am văzut pe Paulo pe canapea, cu o sticlă de vin pe jumătate goală lângă el. S-a ridicat, ațintindu-și ochii mahmuri asupra mea. S-a apropiat încovoindu-și corpul.

— Iubirea mea, a spus, atingându-mi brațul.

Voia să mă sărute, dar mi-am întors ușor fața. Nu pe buze.

— Îmi pare rău că am ajuns la ora asta. A fost o zi plină.

— Am văzut totul la știri. Cum te simți?

Tonul lui era plin de neliniște. O femeie se sinucisese în fața mea și el începuse să mă piseze cu întrebările. Știam că era o rană pe care aveam s-o port tot restul vieții. Ca pe două tatuaje, acum mai șterse, încheieturile mele încă mai purtau urmele tentativei mele disperate de la 24 de ani. În lumea asta de rahat, actul sinuciderii nu ar trebui să fie atât de condamnabil.

— Sunt bine, am răspuns, desprinzându-mă de el.

Paulo m-a îmbrățișat pe la spate și m-a sărutat pe ceafă. A ajuns să-mi mângâie părul de parcă aș fi fost un copil. Am lăsat să treacă de la mine, dar de enervat, tot m-am enervat. Cu cât mai de treabă era el, cu atât mai îndatorată îi eram, ăsta era adevărul. Paulo era genul de soț perfect, care îți oferă totul, afectuos, fidel. Cum eu n-am fost niciodată perfectă, nu îmi era deloc ușor de înghițit.

— Și copiii?

— Dorm, a zis el. Vrei să vorbești despre caz?

— Știi că nu vreau.

La minibarul din sufragerie, m-am servit cu o doză generoasă de whisky. Paulo s-a așezat din nou pe canapea, observându-mă, ca și cum ar fi încercat să-mi interpreteze mișcările.

— Părerea mea e că n-ar trebui să te implici în cazul ăsta, a spus el, în cele din urmă.

Abia dacă am ridicat privirea; cu cât mai puțin comentam, cu atât mai

bine.

— Îmi trebuie doar câteva ore de somn, am răspuns.

M-am forțat să zâmbesc și, înainte ca el să aibă timp să mai spună ceva, am luat-o pe hol. În dormitor, am înghițit o pastilă de Alprazolam cu restul de whisky sec, care ajunsese deja la jumătate.

Am încercat să dorm.

♦

Chiar înainte să deschid ochii, știam că o făcusem lată. Aveam gura amară, ochii uscați, urduroși. Din pat, auzeam zumzăitul familiei care lua micul dejun. Fără să mă mișc, un gând: *Rahat, cumpărăturile! Am uitat complet!*

Îmi și imaginam potopul de reproșuri pe care urma să-l înfrunt imediat ce aveam să calc în bucătărie. Să fii mamă și să ai un serviciu serios e o misiune pentru oameni organizați. Mereu le-am invidiat pe femeile alea care au câte o foaie de calcul pentru orice, listă de cumpărături la zi, mapă bine organizată cu facturile de plătit… Lista mea pentru supermarket nici nu trebuia scrisă: când îmi aminteam să mă duc lipsea absolut tot, nu mai era nici măcar o rolă de hârtie igienică în toată casa.

M-am dat jos din pat, fiecare mușchi al picioarelor mă durea. Am făcut un duș rece, poate așa chiar mă trezeam, mi-am făcut machiajul în zece minute și am pornit să-mi înfrunt familionul. Femeile sunt ca indienii: își vopsesc fețele pentru războiul pe care îl înfruntă în fiecare zi.

— În sfârșit, Verô! a spus Paulo când m-a văzut.

Rafael ciugulea bucăți dintr-o pâine veche de o zi, în timp ce Lila bea un pahar cu lapte.

— Știu, am uitat de cumpărături.

— Mă chinui aici să hrănesc patru oameni cu două ouă, dar nu e nici unt, nici Nutella pentru copii… Chiar era nevoie să ajungem aici?

— Bună dimineața și vouă! le-am spus, cu o față care o arăta că nu mai suport încă o rundă. Poți să faci și tu cumpărăturile la supermarket, Paulo. Nu-ți afectează deloc masculinitatea.

Rafael și Lila mă priveau cu ochi nevinovați. Nu știau ce se întâmplase, dar știau că dimineața nu era bine să se pună cu mine. Mi-au dat câte un sărut fără entuziasm și au plecat de la masă ca să se spele pe dinți. Paulo a profitat de ocazie ca să se apropie:

— Iartă-mă, Iubi! A fost o mitocănie din partea mea să te iau la rost după

ziua de ieri.

— Nu-i nimic.

— Promiți că nu te bagi în cazul femeii ăleia care s-a aruncat din clădire?

— Promit, am mințit cu lejeritate, privindu-l în ochi, deja obișnuită cu asta. Trebuie să plec. Îți amintești ce zi e azi?

— Sigur. Dar, cum ai atâtea lucruri pe cap, credeam că o să uiți. Dacă ar fi fost viu, câți ani ar fi împlinit tatăl tău? Optzeci și unu?

— Optzeci și doi, am spus și l-am sărutat pe frunte, lângă chelia care începea să se contureze. O să trec pe la cimitir ca să las niște flori înainte să merg la secție.

— În regulă.

— O să încerc.

Am trântit ușa și, în lift, am rămas cu gândul la toate minciunile pe care i le spusesem soțului meu într-o discuție de câteva minute. O clipă mi-a părut rău, dar în curând mi-am alungat jena. Afecțiunea mea pentru el era adevărată, familia pe care mi-o făcusem cu el era adevărată. Minciunile… ei bine, minciunile nu foloseau decât ca să țin fiecare lucru în locul care i se cuvenea.

♦

Poate că e vremea să vorbesc despre mine, cine sunt și toate lucrurile alea care trebuie lămurite de la început, dar pe care evitam să le povestesc. E impresionant în ce măsură ne lăsăm influențați de trecut.

M-am născut o fată oarecare, singura fiică a uneia dintre familiile acelea tipice de clasă mijlocie care locuiesc în cartierul Pinheiros, tată polițist și mamă supusă. La fel ca aproape toată lumea din zonă, învățam la școala de stat Fernão Dias Paes, destul de tradiționalistă, recunoscută pentru calitate și rigoare. Am avut parte de o educație excelentă, mereu am scris foarte bine, așa că a fost normal să fac Facultatea de Litere la Universitatea din São Paulo. Ca o fată „cu pile” ce eram, după ce am terminat facultatea, la 22 de ani am dat concurs public pentru un post de funcționar de poliție la Poliția Civilă. După logica mea, așa aș fi putut să aflu mii de povești și să scriu zeci de cărți, cine știe, poate chiar să devin o scriitoare faimoasă. Sunt o leoaică veritabilă, îmi place la nebunie să fiu admirată și lăudată. Și am visuri mari.

Viața mea nu era perfectă, dar pot să spun că eram fericită, locuind cu

tatăl meu erou și cu mama mea supraprotectoare, ținând-o numai în flirturi cu tipi bărboși, cu idei comuniste. Atunci, s-a întâmplat.

Era marți, o zi caldă de ianuarie, eu eram în vacanță și peste o săptămână urma să călătoresc la Miami cu părinții mei. La șase dimineața, încă lenevind în pat, am auzit bătăi puternice la ușa casei:

„Bum, bum, bum, bum, bum!”

Speriată, m-am ridicat în picioare. Am întredeschis ușa camerei, să văd ce se întâmpla; tata era acum la intrare, doar în chiloți, uitându-se prin vizor.

— Nu-i așa?

În ciuda figurii lui somnoroase, se vedea că e neliniștit.

— Comisar Júlio Torres? a spus vocea de dincolo de ușă. Sunt comisarul Takashiro, de la Magistratura Poliției Civile din São Paulo. Vă arăt insigna pentru identificare. Am de executat un mandat de percheziție și confiscare. Deschideți ușa.

Tata a întins gâtul și s-a prefăcut, cu o voce obosită:

— Mă lăsați câteva minute să mă îmbrac? Dormeam.

— Trei minute.

Tata s-a îndreptat către camera mea. Am alergat plângând către pat și m-am ascuns sub pătură, în timp ce el se apropia. S-a așezat pe patul meu, mi-a cuprins capul cu brațele.

— Ce se întâmplă, tată?

— Stai liniștită, Floricica mea!

Așa îmi spunea el, Floricica, chiar dacă nu mai eram deloc mică.

— Totul o să fie bine. E doar o procedură de rutină. Încuie ușa și așteaptă să te strig.

— Mă tratezi ca pe un copil! am răspuns, fermă. O să fii arestat?

Pentru prima dată în viața mea, am simțit că nu sunt în siguranță. Tatăl meu, temelia mea, se prăbușea, iar eu mă prăbușeam odată cu el.

— Ascultă-mă, Verônica, doar atât. Te rog!

El mi-a întors spatele și a ieșit în mare grabă. Minutele se scurgeau unul după altul. Am încuiat ușa, dar am redeschis-o încetișor; observam toată agitația printr-o întredeschidere. Am văzut când, în camera lui, el a luat niște hârtii de pe birou, pornind distrugătorul de documente, în timp ce vorbea cu mama. El vorbea, ea riposta. Trebuia să aleg dacă ascultam sau asistam la scenă. Am preferat să văd cu ochii mei.

„Bum, bum, bum, bum, bum!” Alte bătăi la ușă.

El a cotrobăit prin sertar și a ridicat trăgaciul pistolului său automat. Disperată, mama s-a îndreptat spre el, împiedicându-l să-și îndrepte arma către propriul cap. Eu am dat înapoi, am fost lașă. Până azi mă învinovățesc pentru asta. Mi-am acoperit urechile și m-am ascuns sub pat, închizând ochii cu putere. Cred că am făcut pe mine când am auzit primul foc, nu îmi amintesc bine. Ce s-a întâmplat apoi încă mi-e neclar și mie. La început erau flash-uri rapide și nu știu dacă golurile rămase au fost umplute de memorie sau de inteligență, mai târziu.

Știu că poliția a pătruns imediat în casă când s-a auzit sunetul împușcăturii, apoi au urmat țipete și bubuituri, ca un fel de război într-un mediu domestic. A durat doar un minut, poate două. Apoi, o tăcere de mormânt.

Nu știu după cât timp, o polițistă blondă, cu voce blândă, a întins brațul către mine.

— Hai, nu trebuie să vezi asta! a spus ea.

Mi-a acoperit fața ca să mă scoată de acolo. Toți alergau dintr-o parte în alta, polițiști agitați, sirena unei ambulanțe se apropia, cineva mă examina, în vreme ce alții intrau în casă, cărând tărgi, dându-i pe ceilalți la o parte din calea lor. Încercam să privesc cu coada ochiului, neîndrăznind să întreb ceva.

Spre seară, când m-am întors singură acasă, numele meu de familie era rostit și scris în toate ziarele din țară. Tragedie în São Paulo. Julio Torres, comisar la Denarc[4], cercetat pentru corupție în Operațiunea „Cap sau Pajură”, a reacționat la vestea închisorii cu o tentativă de sinucidere. Polițiștii au intrat cu forța în casă și, văzându-l cu arma în mână, au tras și ei. Mama a murit pe loc, punându-se scut în fața bărbatului pe care îl iubea. Tata a supraviețuit și a fost dus în stare gravă la Terapie Intensivă.

De-a lungul săptămânii, sistemul infracțional al „șlehtei de penali” din poliția orașului São Paulo a fost disecat în presă: polițiștii de la departamentul narcotice puneau sub sechestru transporturi enorme de cocaină, sute de kilograme, și păstrau o parte ca să o vândă. Erau implicați și oameni de la Poliția Judiciară, care treceau în avizele de sechestru o cantitate mai mică de droguri; astfel, nimeni nu bănuia nimic.

Era sistemul perfect, investigat luni întregi de către magistratură, până într-o fatidică zi de marți, când au fost arestați cu toții. Lumea mea s-a

prăbușit în ziua aceea și nu mai era nimeni care să o țină în picioare. Singură în casă, am intrat încet în dormitorul părinților mei. Extenuată, neputincioasă, m-am culcat în patul lor, fără să-mi pese de sângele rămas încă acolo.

Am îngenuncheat lângă conturul trasat cu cretă care marca locul de unde fuseseră ridicate corpurile și mi-am trecut degetele peste ceea ce părea să fie desenul unui singur corp. Am alergat până în bucătărie, am pus într-o găleată toate produsele de curățenie și am început să curăț într-o grabă disperată. Am spălat podeaua, pereții, am dat la o parte așternuturile, dar nimic nu îndepărta sângele împrăștiat. La dracu', n-a inventat nimeni o firmă care să facă curat la locul infracțiunii, să nu fie nevoie ca rudele să vadă toate astea? Am luat cuțitul cel mai ascuțit din bucătărie, am intrat în cadă plină cu apă călduță și am făcut așa cum am văzut în filme. Am început să simt cum mă cuprinde somnul și nici măcar n-a durut.

M-am trezit abia mai târziu, înconjurată de calabalâc spitalicesc. Am înțeles imediat că n-am reușit să mor. Lângă patul de spital, așteptându-mă, comisarul Carvana s-a prezentat ca un vechi prieten al tatălui meu și mi-a făcut o propunere. Am acceptat. Nu aveam altă opțiune.

Peste două zile, ziarele au publicat știrea morții comisarului Julio Torres. A avut loc o înmormântare simplă, fără priveghi, și, în timp ce vedeam sicriul acela cum cobora și era acoperit de pământ, am știut, în sfârșit, că bărbatul pe care îl admiram cel mai mult din lume nu se va mai întoarce.

Când Paulo a intrat în viața mea, un an mai târziu, eu eram deja o Verônica Torres orfană de tată și de mamă, secretară a comisarului Carvana, și înțelegerea era deja făcută. El n-a putut niciodată să afle ce făceam eu doar o dată pe lună, sub pretextul unei mici petreceri a unui coleg de serviciu, al unei consultații la dermatolog sau al unei investigații în ultimul moment.

Am parcat mașina în fața unei case foarte vechi, zugrăvite în bleu. Chiar și de pe trotuar, se simțea mirosul de mâncare fadă, de clor și de scutece pentru adulți. După atâta timp, fata de la recepție ar fi trebuit să știe cine sunt, dar de fiecare dată când mă apropiam, ea nu dădea niciun semn că m-ar recunoaște. De aceea, la ghișeul de la recepția azilului, m-am identificat:

— Sunt fiica domnului Júlio. Am venit să-mi vizitez tatăl.

♦

Locul acela mă deprima. Eu am fost cea care a ales pentru tatăl meu cel

mai bun azil de bătrâni din São Paulo, dar cel care plătea lunar o mică avere ca să îl țină acolo era statul. Când a ieșit din comă, medicii mi-au spus că suferise un atac cerebral, cu sechele psihomotorii grave. În principiu, creierul i s-a prăjit. De atunci, trăia țintuit într-un scaun cu rotile, ca un bufon trist, mut și cu bale la gură și, cu toate că era răsfățat de infirmierele care îi dădeau să mănânce cu lingurița și îi administrau tratamentele, nimic din toate astea nu îi ameliora în vreun fel starea.

În primii ani, magistratura chiar spera ca el să își revină și să îi ajute să elimine o dată pentru totdeauna sistemul corupt, intrând în programul de protecție a martorilor, primind o nouă identitate și povestind tot ce știa. Au căzut de acord să răspândească știrea morții lui ca să fie protejat în timp ce se recupera. Carvana m-a instalat în funcția de secretară și a garantat că o să-mi țin gura.

— Pentru mine, tata e deja mort! am jurat pe atunci.

Dar nu era ușor să întorci pagina. Și iată-mă din nou acolo…

Am înaintat pe coridoare până la camera lui. Mereu simțeam un nod în gât când vedeam ce devenise. Eu mi-l aminteam pe tata atât de înalt, de puternic, ridicându-mă de jos cu fiecare îmbrățișare, dându-mi sfaturi cu privire la morală și justiție, când am devenit funcționar la Poliția Civilă. Silueta aceea firavă, încovoiată, cu salivă scurgându-i-se pe bărbie și firimituri de pâine căzute pe haine, mă distrugea psihic. Când mă vedea, reacționa la fel ca recepționera de la azil: cu indiferență. Habar n-avea cine eram.

Camera era simplă, austeră, fără niciun fel de lux, dar curată. Un miros inevitabil de supă era impregnat în mobilă. Deasupra comodei, un televizor vechi la care tata nu se uita. Potrivit medicilor, nu se putea garanta că își recăpătase cunoștința, cel mai probabil nu înțelegea nimic, nu vorbea deloc, fiind la fel de viu ca feriga din ghiveciul atârnat la ușă.

— La mulți ani, tată! am spus eu, sărutându-l pe chelie.

Nu adusesem niciun cadou, bineînțeles. Ce putea să-și dorească un bătrân în stare vegetativă? Am așezat în fața lui un scaun pliant și m-am uitat în ochii lui inexpresivi, încercând să găsesc vreun semn de viață inteligentă. Nimic. Niciodată nu era nimic, dar eu nu mă puteam abține să nu încerc.

Într-un mod paradoxal, acel atac cerebral era o binecuvântare, ăsta era adevărul. Tata a avut mereu secrete. *Chiar erai corupt sau ți s-a întins o*

capcană?, voiam să-l întreb. *De ce te-ai împotrivit arestării? Te simți vinovat pentru moartea mamei?* Niciun răspuns, în afară de tăcere și de privire în gol.

Mi-am încrucișat picioarele într-o poziție mai confortabilă. Am plecat capul, am închis ochii, să văd desfășurarea faptelor ca într-un film și i-am povestit incredibila istorie a Martei Campos. Îmi plăceau la nebunie momentele acelea, vorbeam fără niciun fel de reținere și nu era nevoie să mint. Era mai mult decât sigur că nimic din ceea ce se spunea nu avea să iasă de acolo. Uneori, mi se părea că văd pe chipul lui o vagă urmă de zâmbet, sau de privire aprobatoare, dar știam că nu sunt decât nălucirile mele.

În mai puțin de un sfert de oră, l-am blestemat pe Carvana, am blestemat tot sistemul. Biata Marta Campos. Cum e posibil ca totul să fie atât de viciat? Cum pot să fie așa trântorii ăștia, cu însemnele funcției lor cu tot, care nu vor să știe de nimic? În Brazilia, dacă ești polițist ești tratat ca un gunoi. Te faci că nu vezi, devii corupt sau mori. Știu o mulțime de polițiști care-și ascund însemnele ca să nu fie uciși în drum spre casă, oameni de la Poliția Militară care-și pun uniforma la uscat după frigider ca să n-o vadă nimeni, de la Poliția Civilă care-și ascund bine insignele ca să nu fie împușcați în caz că ar fi victima vreunui atac. Nu voiam să-mi fie rușine că sunt ceea ce sunt.

La secție, când completam rapoarte și programam întâlniri pentru Carvana, eram o moartă-vie. În timp ce îi spuneam tatălui meu toată povestea, m-am umplut de energie și am simțit că s-a schimbat ceva. Eram puternică, invincibilă. M-am ridicat, sărutându-l pe chelie.

— Nu crezi că e de datoria mea să trec chiar și prin iad ca să-l prind pe tipul care i-a făcut asta Martei Campos?

Cine tace aprobă.

♦

Știam din proprie experiență că a doua zi după o tragedie e la fel de rea ca tragedia în sine. În secție era un haos total. Încă de cum am ajuns, m-am enervat văzându-l pe Carvana înconjurat de microfoane, dând interviuri oricui cerea. Nu trebuia băgat la sertar cazul? Imediat ce a înțeles că moartea aceea putea avea urmări, bătrânul a și început să se umfle în pene. E nasol să fii vanitos. Până și atunci când deschidea frigiderul și se aprindea lumina, Carvana se apuca să dea interviuri.

La intrare, am plecat capul și am reușit să trec neobservată. Am mers să duc lucrurile Martei înapoi în depozit. Erau multe de făcut. Pe biroul meu, un teanc de proceduri de care trebuia să mă ocup, hârțogărie birocratică de completat. M-am ghidat după maxima funcționarilor publici din Brazilia: de ce să faci azi ce poți lăsa pe mâine?

După saluturile obișnuite, în timp ce pornea calculatorul meu preistoric, am luat toate notițele despre site-ul de relații, unde era profilul Martei. Ideea de a avea o relație cu cineva, pe internet, mereu mi s-a părut un pic cam nebunească, ca și cum ai juca la loterie crezând că vei câștiga. N-am avut niciodată încredere în așa ceva.

În orice caz, era impresionant cât de multe dintre prietenele mele necăsătorite intrau pe site-urile acelea sau își puneau fotografiile pe Tinder, în căutarea lui făt-frumos. Bietele de ele. Multe înțeleseseră deja că făt-frumos era de domeniul trecutului și nu voiau altceva decât o sculă prietenoasă. Măcar în cazurile astea, relația era mai echitabilă.

Layoutul site-ului IubireIdeală.com era de un prost gust ieșit din comun, cu inimioare multicolore și o melodie stridentă pe fundal. În centru, mai multe fotografii de utilizatori perfecți și o invitație tentantă: „VREI SĂ-ȚI GĂSEȘTI IUBIREA IDEALĂ? FĂ CLIC AICI”. Marta făcuse clic și îl cunoscuse pe @studentbestial88. Am făcut și eu clic.

Pentru înregistrare am răspuns la o grămadă de întrebări, o încercare de a defini profilul și personalitatea utilizatorului. Trebuia să născocesc o momeală bună, tipul de victimă care l-ar interesa pe @studentbestial88, sau care-o fi fost numele pe care îl folosea acum. Trebuia să fie profilul unei femei culte, destul de înstărite, dar singure și fragile din punct de vedere emoțional.

Nume de utilizator: @fataîndrăgostită. Mi s-a părut bun. La completarea numelui, site-ul recomanda să îl treci pe cel adevărat. *Nu vrei să începi o relație clădită pe minciuni, nu-i așa?,* scria dedesubt. Am completat „Vera”. Diferit, dar destul de asemănător ca să nu mă contrazic mai târziu. Nume de familie: „Tostes”.

Ca să încep interogatoriul virtual, mi se cerea un motto, care urma să apară sus, lângă fotografie. Aici m-am împotmolit. Ce motto putea să atragă fără să fie compromițător? Vinícius de Moraes? Prea melancolic. Borges? Prea intelectual. Sartre și Nietzsche? Blazare. Chico Buarque? Clișeu. Știu! Perna Martei Campos, cum era? Amy! *Love is a losing game*… Așa.

Catolică, vorbește engleză, nefumătoare, bea ocazional… Am inventat o Vera conservatoare, foarte diferită de Verônica, cea care eram. Stil de viață: clasă socială înaltă, dar fără exagerări. Mâncare: italiană, franțuzească, gătită în casă. Vacanța preferată: să vizitez monumente faimoase. Cărți preferate? M-am gândit un pic, ba chiar am consultat pozele pe care le-am făcut cu biblioteca din casa Martei: *Doctor Jivago, Doamna Dalloway* și *Mândrie și prejudecată.*

Absorbită de crearea victimei perfecte, am tresărit când a sunat telefonul de la biroul meu.

— Alo?

Nimeni la celălalt capăt al firului. Am închis și am continuat să completez profilul. Pentru filmele favorite, m-am întors la fotografiile făcute în casă: *Podurile din Madison Country, Cei doi fii ai lui Francisco, Cincizeci de umbre ale lui Grey, Dragul meu John.* Acoperisem orice posibilitate cu astea. Programe TV favorite: *Vocea Braziliei, MasterChef* telenovela de la șase, emisiunile pentru femei de la postul de televiziune GNT. Nu era greu să aflu de toate astea, fiindcă de urmărit nu reușeam niciodată. În puținele ore în care îmi permiteam orice fel de divertisment, apelam la Netflix. Marta Campos nu părea să fie genul care se uită la Netflix, așadar nici Vera nu avea să fie.

Telefonul din nou. Am răspuns și nimic. A rămas mut. Am început să îmi pun întrebări: de la început era ciudat că suna telefonul fix de la birou, din moment ce toată lumea folosea telefoane mobile, dar să rămână mut de două ori? Numai de amuzanți din ăștia care se țineau de dume n-aveam nevoie la secție. Niște lepre.

Apropo de lepre, Carvana s-a întors în biroul lui și s-a zis cu liniștea mea. Nu trecea un sfert de oră fără ca moșul să-mi ceară ceva – de la o cafeluță până la un pont pentru interviul pe care urma să-l aibă cu un jurnalist important. Când intram în biroul lui, televizorul era pornit, normal. Carvana se urmărea neîncetat dând interviuri. Să dea atenție victimei, să investigheze, nici gând. Să vorbească despre caz ca și cum ar fi făcut tot posibilul? Asta da, făcea. Se cunoșteau deja rezultatele. În pauze, eu mai completam câte puțin la înregistrare. O parte intitulată „puncte de vedere” era enormă, parcă nu se mai termina. Sincer, chiar nu există o metodă mai simplă să-ți găsești iubit?

Odată încheiate caznele, primeai o analiză a personalității tale.

Echilibrată, cu o tendință către rațională. Tendință medie spre ridicată către inovație. Știe să aprecieze confortul adus de rutină. Părea suficient de convingător ca să-l atragă pe jegul ăla.

Mai lipsea o fotografie de profil. Am încercat să pun două în care apăream din profil, în care nu eram ușor de recunoscut imediat. Peste câteva minute, un mesaj cum că nu au fost aprobate: fotografia de profil trebuie să fie clară, din față. Rahat… Dacă mă vedea cineva acolo, pe un site de relații, o încurcam.

Suzana, cea care lucra în tura de noapte și era cea mai mare bârfitoare din secție, s-a apropiat. Am închis totul repede, dar ea și-a dat seama că eram foarte concentrată și mi-a cuprins spatele cu brațul, pisicindu-se:

— Am răspuns la telefon la biroul tău noaptea trecută. Era o femeie, părea agitată. A mai sunat?

M-am gândit imediat la apelurile mute. Am răspuns că nu, i-am mulțumit că m-a anunțat și am sunat la biroul lui Nelson, nerd-ul secției noastre. L-am rugat să verifice în sistemul central de identificare a apelurilor dacă acestea veneau de la același număr.

— Ce naiba, Verô! Asta știi să faci și singură…

— Știu, Nerdson, dragule, dar treaba e că, în plus, aș mai vrea să descoperi al cui e numărul. Și, dacă se poate, și adresa.

— Cam întreci măsura, nu crezi?

— Promit că e pentru o cauză bună.

— Îți aduc imediat rezultatele la birou.

În timp ce el muncea din greu, m-am întors la selecția fotografiilor. Am ales una veche, făcută cu cinci ani înainte, când eram mai slabă și aveam părul scurt, vopsit blond. I-am aplicat un efect de blur elementar ca să nu fie atât de clară, dar chiar și așa trebuia să fiu nebună s-o pun pe internet. Fără îndoială, Paulo ar fi reușit să mă recunoască. La dracu', dacă într-o zi soțul meu ar fi descoperit, trebuia să înțeleagă. Am apăsat pe ENTER și am intrat în lumea digitală a flirturilor.

Nelson a apărut după o jumătate de oră, cu hârtia în mână, ceea ce era un semn bun. Da, apelurile veneau de la același număr.

— Și celelalte informații? l-am rugat, folosindu-mi tot corpul pentru asta.

— Verô, știi că pot să apară încurcături… a spus, încercând să nu se lase cucerit așa ușor, se vedea clar.

— Lasă încurcăturile, poți să faci asta pentru mine? l-am rugat, ridicându-mă și ținându-mi gura la câțiva centimetri de urechea lui. N-o să regreți.

Am văzut cum i se zbârlește părul de pe ceafă și m-am bucurat că încă am efectul ăsta asupra lui. Oamenii se uitau la calculatoristul ăla și nici nu-și imaginau cât de sălbatic era în pat. Era slăbănog, ciudat, dar avea performanțe fenomenale. L-am însoțit până la masa lui, așa, ca să-l susțin. Am rămas în spatele său, privindu-l cum cotrobăie prin operatori, cu trucuri pe care noi nici nu ni le puteam imagina. Nimeni nu e sigur pe planeta asta. Dacă nu vrei să fii invadat, singura cale e să nu ai nici telefon, nici calculator. Dacă ai, ești terminat.

Din când în când, Nelson întrerupea operațiunea și privea în sus, atingându-și capul de abdomenul meu. Eu zâmbeau și îl rugam să continue, dar cu un zâmbet din acela șiret, ca și cum aș fi vrut să-l pun în dificultate, în legătură cu ce să continue: cu una sau cu cealaltă? N-a durat mult și gata: telefonul de la domiciliu era pe numele Cláudio Antunes Brandão. Nelson a zis că mai avea nevoie de puțin timp ca să găsească adresa înregistrată. Am profitat ca să mă întorc la biroul meu și să sun. A răspuns o femeie:

— Alo?

— Alo, sunt Verônica Torres, de la poliție. Cum vă numiți?

— Janete.

— Bine, Janete. M-ai sunat în legătură cu…

Ea a scos un suspin și m-a întrerupt imediat.

— Cred că soțul meu o să mă omoare, a spus cu o vocea fermă și neobișnuit de calmă.

— Și de ce ar face asta?

— Îi place să omoare femei.

— A omorât deja alte femei?

— Da, multe.

— Un ucigaș de femei?

— Îmi pare rău, trebuie să închid acum.

Și a închis.

6

Janete stă așezată pe fotoliul din sufragerie de ore întregi, a pierdut noțiunea timpului. Parcă lumea nu ar mai exista decât în capul ei. Pe fereastră, privește înserarea. Sunt nori întunecați pe cer, o să plouă puternic în São Paulo. Asta o îngrozește. Picăturile de ploaie care cad pe acoperiș îi amintesc de cutie, de întuneric. Pe lângă asta, Janete știe că noaptea se apropie și că Brandão se va întoarce în curând din tură, cuprins de poftă, ca de atâtea alte ori.

Rămâne încremenită, frământându-și doar mâinile, de parcă ar putea opri timpul în loc dacă ar sta nemișcată. Aerul intră cu dificultate în plămânii ei. Numără până la cinci înainte să inspire, până la cinci înainte să expire, într-o încercare infantilă de a-și calma mintea tulburată. Încearcă să caute prin cotloanele memoriei felul în care a început totul.

Când l-a cunoscut pe Brandão, l-a dorit nebunește. Înainte, nu ajunsese niciodată să facă sex până la capăt, deși unii iubiți își dăduseră toată silința, dar cu el nici nu avusese timp să stea pe gânduri. Lucrurile s-au înfierbântat și, până să-și dea seama, i se și dăruise. Tânjea după fiecare nouă întâlnire, fanteziile puneau stăpânire pe gândurile ei și, parcă vrând s-o înnebunească, Brandão o făcea să aștepte, să se roage să primească mai mult. Relația a devenit tot mai înflăcărată și, puțin câte puțin, el a început să aducă ceea ce numea „jucării”, pentru a face lucrurile mai picante, arătându-i o lume a desfrânării care a făcut-o să înțeleagă adevăratul înțeles al cuvântului păcat.

Janete era deschisă la orice, numai să nu-și piardă soțul. S-a reexaminat, a adus justificări pentru fiecare etapă, găsind întotdeauna explicații convingătoare pentru gestul său straniu. Și-a acceptat propria dorință, înfrântă. Nu putea să-i spună nimănui, ar fi crezut-o peste măsură de depravată. Și poate chiar era. În tot restul timpului, în care nu se aflau în pat, îl ura pe Brandão din toate puterile, dar la primul gest sexual, uita tot. Era paradisul și pierzania, iar ea știa asta. Dorința nu scăzuse niciodată. Era aceeași disperare, aceeași lipsă de control și cel mai rău era că el devenise conștient de puterea pe care o avea asupra ei.

Era o spirală a nebuniei, jocul sexual s-a extins, a luat proporții pe care

Janete nu le dorea, dar nu putea să le împiedice. După atâta vreme, i-a devenit clar: e complicea unui scelerat, vectorul pasiv al unei răutăți care se repetă din ce în ce mai des. O ține dintr-o sperietură în alta, dar nu reușește să scape din această situație. Îi e rușine, o omoară vinovăția, plănuiește fiecare cuvânt pe care îl va spune în continuare și… acceptă. Se supune. Plânge, se lasă pradă disperării. Și nu reacționează, nu-l poate pierde, nu poate pur și simplu să fugă și să-l lase în urmă, el ar căuta-o până la capătul lumii. Nu poate să-l trădeze. Patima e amestecată cu frică. Și se teme nespus pentru ea însăși. Dumnezeule, dacă într-o zi el i-ar face ei ceea ce își imaginează că le face celorlalte…

A ajuns la limită. Tatăl ei mereu spunea asta, rabzi, rabzi, până când nu mai rabzi! Dar nu o să fie neghioabă, nu, s-a săturat de atâția pași greșiți, bruști, impulsivi. Deja a plătit scump. După ce s-a gândit de atâtea ori să se sinucidă, să vadă povestea Martei Campos a fost picătura care a umplut paharul. Așa o să sfârșească și ea? Nu. Dacă tot nu e în stare să-și ia viața, măcar s-o ia pe cea a lui Brandão.

Singură însă nu o va putea face. Nu are condițiile necesare. Lui Janete i-a plăcut felul de a fi al polițistei aceleia, Verônica. Din câte a spus în interviu, pare să apere femeile cu îndârjire, pare o fată care a suferit mult la viața ei, dar căreia nu-i lipsește curajul. Oare o să reușească să ajungă la un „acord”, așa cum vede în filme, sau la „imunitatea martorului”, așa cum vede la știri? Imunitatea martorului se aplică doar pentru corupție? Oare ar fi crezută și secretul ar fi păstrat sau Brandão ar descoperi totul înainte ca ea să facă primul pas?

A sunat-o de două ori pe tipa aceea Verônica, dar atunci n-a fost în stare să scoată niciun sunet, în afară de plânsul care nu voia să se oprească. În mintea lui Janete, apărarea și acuzarea strigau împreună: nu, nu o văzuse moartă pe niciuna dintre fete. Nu, nici vii nu le mai văzuse vreodată. Nu, nu știa ce făcea cu ele. Nu, niciodată nu le-a atins. Da, se ruga în fiecare noapte pentru iertare și pentru sufletele sărmanelor. Da, avea remușcări. Da, se simțea slabă și lașă. Nu, nu o să sune la poliție, nimeni nu o să creadă și mult mai mulți oameni au să sfârșească rău. Da, o să-și facă destul curaj și o să pună capăt situației. Nu, teama era mai mare decât orice. Da, ea nu merită să continue în felul ăsta, o să-l denunțe, chiar dacă o să fie arestată. Arestată? Așa îi zvâcnește capul ore întregi, ca un metronom așezat deasupra pianului. Tic, tac, tic, tac… da, nu, da, nu…

Atunci sună telefonul fix. Se sperie atât de tare încât aleargă să răspundă. Spune un alo aproape fără glas, abia perceptibil. De cealaltă parte, o voce de femeie…

— Alo, sunt Verônica Torres, de la poliție. Cum vă numiți?

— Janete.

— Bine, Janete. M-ai sunat în legătură cu…

Ea scoate un suspin și se gândește ce să spună. E atât de greu de pus în cuvinte… Dar nu poate da înapoi acum.

— Cred că soțul meu o să mă omoare, spune, cu o voce fermă și neobișnuit de calmă.

— Și de ce ar face asta?

— Îi place să omoare femei.

Ca o forță a destinului, claxonul mașinii se aude în fața casei. Janete întinde gâtul spre fereastră ca să se asigure: el e! Ascultă zgomotul portiței metalice de la intrare și pașii soțului apropiindu-se.

— A omorât deja alte femei?

— Da, multe.

— Un uciga**ș** de femei?

— Îmi pare rău, trebuie să închid acum.

Aproape că face pe ea. Dacă descoperă Brandão, ea nu mai are nicio șansă. Pune receptorul la loc în furcă, afișează un zâmbet și se apropie de ușă ca să îl primească. Își netezește rochia, încercând să acopere sunetul propriei inimi, pe care îl ascultă cu răsuflarea tăiată. Ce i-a spus ea polițistei? Acum nu mai e cale de întoarcere.

Sărută chipul rece al soțului și merge în bucătărie, încearcă să mențină un ritm normal, cine știe, poate că el a uitat, o să pună cina pe masă, o să se uite un pic la televizor…

— Ce faci, vrăbiuțo, încă nu ești gata? O să ratăm sosirea autobuzului pe care-l vreau! aude Janete, cu spatele la el.

— Nu vrei să lăsăm pe mâine? Se pare că o să plouă! Și autobuzul vine în fiecare zi…

— Ciocu’ mic! Taci din gură și schimbă-ți hainele!

Înfiorată, ea se supune. *Hai*, *Janete, hai,* își spune. *Nu poți să fii slabă acum. Coace-i-o fără să-și dea seama! Mai îndură doar un pic…*

Se urcă amândoi în mașină la fel ca întotdeauna. Prin parbriz, ea vede fulgere despicând cerul și trăsnete asurzitoare. E prevestirea nefericirii ei.

Închide ochii, îndoaie degetele apăsându-le în palmă, chiar simte pornirea de a se ruga, dar nu se roagă. Niciun sfânt nu ar ierta-o pentru ce face în nopțile acelea.

Când ajung la autogara Tietê, plouă deja destul de tare. Locul acela pare o lume aparte: mulți oameni, învălmășeală, un miros oribil de urină, copii plângând, cozi în fața fiecărui autobuz, funcționari îndesând valize în compartimentele laterale, alții scoțând nenumăratele sacoșe ale celor care coboară. Ea se întreabă mereu de ce nu își cumpără oamenii o valiză mai mare în loc să care zece sacoșe. Cine să înțeleagă?

În mijlocul mulțumii, străbate drumul pe care îl știe pe dinafară, lecție învățată de prima oară, cu mult timp în urmă, și niciodată uitată. Vede imediat autobuzul pe care îl caută. Cu privirea formată, localizează tipul de fată care îl interesează pe Brandão: brunetă, haine simple, valiză enormă în mână. Așteaptă câteva minute ca să fie sigură că nu e însoțită și nu o așteaptă nimeni. Ajunge să se apropie de tânăra slăbuță, dar o doamnă cu aer matern apare și o îmbrățișează pe fată. Fir-ar să fie! Nu merge…

Janete începe să devină temătoare. De obicei nu e așa de greu. În general, întotdeauna coboară din autobuz cineva de felul acesta, care corespunde modelului. Vin o droaie de astfel de fete din nordul și nord-estul țării, căutându-și de lucru în marele oraș. Nici nu vrea să-și imagineze cum o să reacționeze Brandão dacă nu reușește. În sfârșit, altă fată coboară din autobuz. Are ochi speriați și se vede clar că e singură, intimidată de mărimea orașului São Paulo. Janete așteaptă ca ea să-și vină în fire și se apropie zâmbind:

— Bună, cum te numești? Eu sunt Glória…

Fata îi zâmbește și ea, cam stingherită, șovăind. După un gest vag, capitulează de îndată:

— Deusamar, dar poți să-mi spui Deusa.

— Ei bine, Deusa, ai deja loc de muncă? Am nevoie de cineva ca să lucreze la mine acasă, ca menajeră. Mi s-a spus că aici, la autogară, se găsesc persoane de încredere.

Deusei nu-i vine să creadă ce noroc are. Pe ploaia asta, murea de teamă că nu o să poată ajunge la pensiunea despre care i se spusese, nu văzuse niciodată atâția oameni într-un singur loc, nu știa cu ce bani o să mănânce săptămâna următoare și, din senin… o ofertă de muncă! Sfântul căruia i se ruga era într-adevăr generos. Ea își stăpânește entuziasmul, amintindu-și de

cuvintele preotului, de pericolele din São Paulo, despre felurile în care putea să îi meargă rău. O privește pe femeie de sus în jos, dar e atât de simpatică… Brunetă, subțire, parcă ar fi o scobitoare, vorbește încet și are un zâmbet plăcut, ca să nu mai vorbim de ochii ei limpezi. Înghite în sec, tulburată, dar întreabă:

— Ce fel de serviciu ar fi? Nu știu să gătesc foarte bine, doar mâncărurile cele mai simple. Dar la curățenie sunt cea mai bună.

— Deusa, eu sunt în aceeași situație ca tine, nu te cunosc, dar ajunge să privești omul în ochi și să simți în inimă dacă e de încredere sau nu, spune Janete, băgând la înaintare un text pregătit dinainte, care funcționează întotdeauna. Mi-ai plăcut de când te-am văzut coborând din autobuz ca să-ți iei valiza, cu o înfățișare așa, hotărâtă, o atitudine, știi? Până la urmă, vin aici atâtea alte fete și eu te-am ales pe tine…

— Bine, batem palma, răspunde Deusa, hotărâtă. Mergem direct?

— Sigur.

Janete merge înainte, urmată de Deusamar, căreia îi ia una dintre sacoșe, să o ajute. Împreună, trec pe lângă o stație de autobuz unde se înghesuie oameni cu umbrele, așteptând să fie duși acasă, și înaintează către un punct mai puțin aglomerat unde e parcată mașina Opel Corsa neagră. Janete vorbește despre salariu, precizează că nu e multă treabă de făcut în casă, că e căsătorită, dar nu are copii, aceeași pălăvrăgeală dintotdeauna și apoi i-l prezintă pe soțul ei, care așteaptă pe scaunul șoferului îmbrăcat în uniforma de la Poliția Militară. Janete își dă seama că Deusa se liniștește când îl vede ca pe o „autoritate”, o ucide vinovăția, dar nu îndrăznește să schimbe cursul tragediei.

Brandão îi zâmbește fetei, așa cum zâmbește atunci când aprobă alegerea, și întinde mâna ca să o salute pe Deusa.

— Poți să urci, draga mea, îi spune el soției, în timp ce merge împreună cu Deusa până la portbagaj ca să îi pună valiza înăuntru.

Janete se așază repede pe locul de lângă volan și deschide torpedoul. Știe ce urmează. Își pune masca pentru dormit ca să-și acopere ochii. Duce mâinile la urechi, încercând să alunge orice zgomot, dar picăturile de ploaie răpăie pe acoperișul mașinii, ca un ciocan bătându-i țăruși în creier. Pe întuneric, ea ascultă atunci când fata se apleacă deasupra portbagajului mulțumind pentru oportunitatea de angajare, ascultă zgomotul loviturii, un geamăt scurt și portbagajul închizându-se. Mai rămâne doar tăcerea

înspăimântătoare, punctată de ploaia puternică. Lui Janete îi vine să plângă, dar nu plânge. Vina e și a ei.

7

Numai ce închisese Janete telefonul, când Nelson a venit la biroul meu, răsfățându-se, ținând o hârtiuță atârnată între buze. Eu n-aveam chef de glume. Am apucat hârtia cu un gest brusc și am citit adresa. Era o casă din Parque de Carmo, Zona de Est.

— Ce-i cu fața asta, Verô? a întrebat Nelson, dar nici nu m-am obosit să răspund.

Am oprit calculatorul și i-am lăsat un mesaj lui Carvana inventând o urgență. Mi-am pus lucrurile în geantă, inclusiv pistolul automat. Nelson a rămas pironit acolo, așteptând ceva:

— Nici măcar nu-mi mulțumești?

— Ești un geniu.

— Sexy?

— Așa, un geniu sexy, am spus, ca să-i măgulesc orgoliul și i-am dat un sărut pe gât. Te recompensez mai târziu! am mai spus și am plecat în grabă.

În clădirea DHPP, cu douăzeci de etaje și peste o mie de funcționari, poți să aștepți liftul ore în șir și pe urmă să treacă pe lângă tine fără să se deschidă ușile, pentru că e plin. Cum nu aveam răbdare să aștept, am coborât direct pe scări. Când am urcat în mașină, ploua îngrozitor. Așa e São Paulo, poate că e cunoscut ca orașul burniței, dar, dacă se măresc stropii, atunci să te ții. Totul se învălmășește, se blochează traficul și la fiecare semafor ajungi să te rogi la toți sfinții. Colac peste pupăză, nu cunoșteam aproape deloc Zona de Est. În general, Waze mă făceam să mă simt puternică, mă ducea peste tot, dar, pe o vreme ca asta, aplicația avea și ea limitările ei. Săgețica nu mai indica unde trebuia să cotesc, apărea un „căutare rețea” și-mi venea să mor.

Am mers înainte pe Radial Leste[5], sperând că lucrurile vor reveni în curând la normal. Când am intrat pe bulevardul Aricanduva, auzeam la radio cum crainicii anunțau, minut după minut, inundații în tot mai multe locuri din oraș. În momentele acelea, îți era ciudă că locuiești în São Paulo. Mintea îmi mergea fără oprire. Cum a putut să scoată tipa aia Janete așa ceva pe gură? *Cred că soțul meu o să mă omoare*... Serios? Și era atât de

calmă? Și a mai spus că el omoară femei? Cum a descoperit ea asta? *Îndoiește-te mereu, Verô*, ar fi zis tata. Niciodată n-am luat de bună din prima relatarea victimei înlăcrimate care intră în secție spunând că i s-a furat mașina. Poate să fie doar o înscenare ca să păcălească firma de asigurări.

Doar că acum, dintr-un motiv sau altul, o credeam pe Janete. Sigur că nu excludeam posibilitatea ca ea să fie o nebună sau o amuzantă care vrea să facă farse poliției, dar putea tot la fel de bine să fie o femeie care își făcea în sfârșit curaj să își denunțe soțul cel crud. De asta voiam să ajung repede la adresă, nu mi-a plăcut cum se terminase discuția. Și ambuteiajul nu mă ajuta.

Blocată la o intersecție, îi priveam pe oamenii care alergau sub copertine, un bătrân în mașina de alături cânta în gura mare o melodie pe care nu reușeam să o identific. În clădiri, luminile apartamentelor erau aprinse, un du-te-vino de vieți, și eu acolo, stând pe loc, ca o observatoare privilegiată. În copilărie, îmi plăcea tare mult să stau la fereastră cu tata, observând clădirile vecine și locuitorii lor. Supravegheam fără sfială viața celorlalți, bărbați și femei întorcându-se de la muncă, umbre trecând iute, bătrânele butonând telecomenzile în fața televizoarelor, dar nimic din toate acelea nu conta cu adevărat. Să observ persoanele acelea necunoscute timp de câteva secunde era suficient ca să le inventez poveștile de viață, temerile și visurile. Le cunoșteam intimitatea, sufletul. Casele oamenilor le reflectă spiritul. Oare cum e casa unui uciga de femei?

Dacă Janete spunea adevărul, urma să am în curând răspunsul. Poate că nu aveam experiență în domeniul anchetelor de poliție – când ești instalată de atâta timp într-un post de secretară, ruginești –, dar cred că totul în lume depinde de energie. Dorința mea de a rezolva cazul Martei Campos, de a-l prinde pe nemernicul care o înșelase, era atât de mare încât a fost de ajuns să-mi fac curaj să investighez un caz pentru ca imediat să-mi apară în față încă unul.

M-am întors repede la realitate când mi-am dat seama că Waze sugera să trec prin favela Gleba de Pêssego, enormă și periculoasă. Să fii polițist și să nimerești acolo era cel mai groaznic coșmar. Nu m-am supus aplicației și nenorocita de săgețică s-a mișcat din nou, arătând un nou traseu. M-am afundat pe străzi înguste, neasfaltate, fără o salubrizare elementară, fără lumină și Dumnezeu mai știe fără ce altceva. Parque de Carmo era, în

principiu, un cartier de ansambluri de locuințe sociale, structuri în formă de sicriu cu o atmosferă funebră, ca și cum oamenii ar fi fost hamsteri într-un laborator controlat. Pe măsură ce înaintam, am ajuns într-o zonă cu case mari, cam vechi și degradate, din perioada 1970-1980, observând puținele ferestre luminate și deschise, pe potopul acela. Am văzut două femei certându-se într-o casă, un bărbat uitându-se la un meci de fotbal în alta. Una dintre casele acelea era a unui presupus uciga de femei. Cu siguranță, nu avea o plăcuță indicatoare la ușă.

Am oprit mașina cu două străzi înainte de adresa indicată de aplicație. Mi-am dat jos brățările și le-am lăsat pe locul de lângă volan. Deși erau talismanul meu, făceau mult zgomot. Am coborât înarmată doar cu pistolul și cu o umbrelă. În aer, un miros amestecat de gunoi și nămol. Umezeala din São Paulo îți intră în oase. Am mijit ochii, încercând să privesc în față, dar era imposibil. De parcă n-ar fi fost de ajuns ploaia torențială, locul mai era și slab luminat. Am pășit încet, ocolind bălțile și având grijă ca pantofii, cu toc mic de data asta, să nu mi se afunde în noroi. Asta mai lipsea. Încetul cu încetul, mi-am găsit echilibrul și a trebuit să merg până aproape de gard ca să disting casa.

Era veche la fel ca toate celelalte, zugrăveală bej cojită, o singură fereastră care dădea spre curtea din față. Am ocolit-o și am văzut încă două ferestre pe latura din dreapta, toate stinse. Părea goală. Am încercat să-mi ciulesc urechile în așteptarea vreunui sunet venit dinăuntru. Pe lângă asta, nu vedeam ce era în spatele casei. Pentru că nu voiam să fiu luată prin surprindere, am luat pistolul, am scos magazia ca să verific cartușele și am ridicat trăgaciul.

O clipă, am avut senzația că sunt observată. Am crezut că văd o umbră trecând pe lângă perdeaua ferestrei din față, dar în curând am alungat acest gând. Probabil mi s-a părut. Poarta era scundă și nu părea să fie niciun câine în curte. Mi-am ridicat tivurile pline de noroi ale pantalonilor și m-am strecurat înăuntru, într-o secundă. Am lăsat umbrela și a fost nevoie să dau o mică fugă, până la ușa de la intrare. Cu arma în mâini, întorcându-mi corpul în toate părțile, am străbătut perimetrul.

Pe latura din stânga, prima fereastră era acoperită cu obloane. M-am aplecat în toate părțile, căutând un unghi din care să se vadă ceva. Nimic. Am ajuns în spatele casei, ușa era și ea încuiată. Lângă zid, straturi de flori perfect armonizate și colorate. Mi-am șters pantofii de covorașul de la

intrare ca să nu las urme pe jos. Și, în timp ce mă apropiam de ultima fereastră, am avut noroc: obloanele nu erau trase de tot, ci doar întredeschise.

Am tras cu ochiul înăuntru și am întrezărit o parte din sufragerie, în ciuda beznei complete. A trebuit să țin pistolul cu o singură mână, ca să iau mobilul cu cealaltă. Am aprins lanterna telefonului și am îndreptat fasciculul de lumină spre interiorul încăperii: canapea cu motive florale, măsuțe cu veioze, bibliotecă și un mic televizor… Nu era nimeni acolo. Mi-a trecut prin cap că e posibil să apară pe neașteptate un chip la fereastră sau că ucigașul de femei o să mă ia prin surprindere pe la spate, dar știam că nu era decât influența filmelor nord-americane. În viața reală, nu se întâmpla așa ceva, nu?

În apropierea canapelei se afla un mic punct luminos, dar unghiul nu îmi permitea să disting ce era. Putea să fie lumina de la un robot electronic, de exemplu. Sau a altui aparat oarecare. De la fereastra din latura opusă, am văzut o candelă, singuratică, acum ajunsă la capăt, care se topea în fața statuetei unei sfinte. Am luminat așa-zisul altar: câteva lumânări stinse, o Biblie deschisă pe un suport de carte și, chiar în centru, sfânta cu o frumoasă cunună. N-a fost greu să o identific în lumina pâlpâitoare care proiecta umbre estompate pe pereții casei. Era Fecioara de la Cabeza[6], ținându-l cu un braț pe pruncul Iisus și cu celălalt un cap retezat.

Nu mai auzisem vorbindu-se despre ea din adolescență. Pe atunci, am aflat despre ea mulțumită unui prieten de la școală, devotat sfintei pentru că tatăl lui își pierduse un braț într-un accident. În aceeași clipă, am simțit un fior în ceafă. Era o reprezentare neobișnuită, Fecioara de la Cabeza era așezată pe un tron din oase. M-am concentrat cât de mult am putut, nu folosea la nimic să divaghez. Trebuia să intru în casă.

Memoria mea a luat la rând toate filmele în care văzusem uși deschise cu forța fără să rămână urme. Mi-a venit imediat în minte un truc cu cardul de credit. Mi-am dat jos ecusonul de la gât și i-am testat flexibilitatea. Ușa de verandă era din acelea care, pe lângă zăvor, avea și un opritor de podea. M-am aplecat ca să strecor cardul pe sub ușă, mișcându-l de jos în sus, până când am găsit punctul unde se întorcea tija opritorului. Am început să-l îndoi, având grijă să nu se rupă la mijloc, și am mișcat puțin câte puțin încuietoarea până când s-a întors pe partea cealaltă. M-am bucurat în tăcere. Ușa era acum deblocată, nu mai trebuia decât să fac același lucru și cu

zăvorul.

Am împins cardul între toc și ușă în toate direcțiile posibile, folosindu-mi tot corpul pentru a mă sprijini. După câteva secunde, am auzit *clicul* magic. E impresionant felul în care curiozitatea îți face creierul să folosească toate cunoștințele pe care le-ai strâns în viață. Eram în stare să intru în case prin efracție, cine ar fi crezut!

Am intrat tiptil, fără să aprind lumina. Decorațiunile din casă puneau accent pe detalii, pernițe cu fraze brodate, aranjament floral în mijlocul mesei din sufragerie, plante luxuriante, bine udate. Nimic foarte modern, dar totul bine întreținut. Un miros de lavandă umplea camera. Tavă cu ceainic și zaharniță de argint pe măsuța de cafea, pe post de ornament. Traverse deasupra covorului. De un prost gust extraordinar, dar informația asta nu avea să fie de folos pentru profilul pe care încercam să-l alcătuiesc. Nu era la vedere nicio fotografie înrămată.

Am examinat altarul de aproape. În fața lui, un scăunel de rugăciune care nu intrase în câmpul meu de vedere. Nu mai exista altă reprezentare a vreunui sfânt, pe poliță. O familie devotată Fecioarei de la Cabeza? Am examinat tronul de oase: era făcut din ceramică. Biblia era deschisă la Psalmi, și Psalmul 91 era subliniat cu cerneală roșie: „Cel care locuiește la adăpostul Celui Preaînalt și se odihnește la umbra Celui Atotputernic îi spune Domnului: «Tu ești locul meu de refugiu și fortăreața mea, Dumnezeul meu în care îmi pun încrederea». Căci el te va elibera din lațul vânătorului și de ciuma pustiitoare. El te va acoperi cu aripile lui și vei găsi refugiu sub aripile sale; adevărul lui îți va fi scut și pavăză. Nu te vei teme nici de spaima nopții, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciuma care se răspândește în întuneric, nici de molima care bântuie în plină zi. Vor cădea alături de tine o mie și zece mii, la dreapta ta, dar de tine nimic nu se va apropia…”[7] Fragmentul era prea mare, nu aveam timp să citesc pe tot. Mai târziu aveam să analizez alegerea fără grabă.

Cu amândouă mâinile, am ridicat de pe postament statueta sfintei ca să privesc inscripția de la bază și am găsit o deschizătură. Sfânta era goală pe dinăuntru și avea o hârtie în interior. Am luat briceagul pe care îl aveam în buzunar și am scos afară penseta acestuia. Am tras cu grijă, ca să nu zgârii vopseaua. Pentru munca aceasta era nevoie de calm și de timp – două lucruri pe care eu nu le aveam într-o cameră întunecată a unei case necunoscute, în vreme ce ploaia cădea neîncetat afară și tunetele mă

speriau. Dacă ar fi venit cineva, nu aș fi auzit. Ar fi trebuit să mă ascund în grabă și Dumnezeu știe ce s-ar mai fi întâmplat după aceea.

În cele din urmă, am extras hârtiuța: era o fotografie îndoită la mijloc, foarte veche, alb-negru, făcută, pe cât se părea, într-un sat indigen – erau mulți arbori și câteva colibe în spate. Pozând în fața aparatului, o fetiță indiană, serioasă, dar drăguță, cu ochi expresivi și fără brațul stâng. Pe verso, era scris: „Manuara, tribul Kapinoru – 1955". Ce însemna asta? Am fotografiat amândouă fețele ca să nu uit.

Am pus statueta la locul ei și am deschis micul sertar al altarului, dar nu am găsit nimic, doar câteva cuvinte dintr-o rugăciune pe hârtie plastifiată. Mereu mi-au plăcut lucrurile mistice, dar trebuia să acționez mai rapid. În celelalte camere, am confirmat că locuința era mai bine întreținută pe dinăuntru decât pe dinafară. După ce am trecut prin baie și printr-o cameră practic goală, am ajuns în dormitorul matrimonial și imediat am deschis sertarele noptierelor.

Noptiera din dreapta era în mod clar a soției: o veioză cu dantelă, set de carafă de apă și pahar, o ramă cu fotografie de care era atârnat un rozariu. În poză, un cuplu de tineri zâmbitori care nu indica în niciun fel probleme în viața de familie. Înăuntrul noptierei, un teanc imens cu zeci de reviste de integrame, toate completate. În sertar, doar câteva hârtii, un carnețel unde erau notate cheltuielile casei, chei împrăștiate și fotografii de familie în spate de tot. După haine și tunsori, se vedea că fuseseră făcute în anii '90. M-am uitat pe verso și am confirmat: „Jales, 1997". În aproape toate pozele, patru femei se îmbrățișau zâmbitoare, una dintre ele era mai în vârstă: fără îndoială, o mamă cu cele trei fiice ale sale. Care din ele o fi fost Janete? De ce nu erau înrămate? Eu îmi notam totul în memorie, pentru că istoricul relațiilor ei de familie avea să îi confirme sau nu versiunea.

Noptiera soțului era încuiată, bineînțeles. Dar am reușit să o deschid repede – acum că eram aproape specialistă în balansat ecusonul dintr-o parte în alta. Erau acolo muniție pentru un pistol de calibrul 40 și pentru unul de calibrul 380, un mobil preplătit, de unică folosință, multe numere din *Playboy* cu femei celebre și câteva reviste porno, să spunem, mai realiste. Într-un plic mov, mici foi de caiet cu mesaje scrise de mână, într-o caligrafie feminină: „*Am făcut supa aia de găină cu orez care-ți place ție, iubirea mea. Semnat: Janete*" sau „*Iubire, mi-e dor de tine când te întorci târziu din tura de noapte. Mi-e dor de săruturile tale, de mirosul tău, de*

îmbrățișările tale. Semnat: Janete”. Erau mesaje cotidiene, fără dată, dar toate drăgăstoase. Nu i se potriveau deloc unei neveste care crede că soțul său e un ucigaș de femei și că are s-o omoare în orice clipă.

În același plic, alături de mesaje, fotografia cam veche și îngălbenită a unei femei frumoase, care am dedus imediat că era însăși Janete: brunetă cu ochi deschiși la culoare, cu o mică aluniță sexy pe bărbie. În partea din spate a sertarului, mai multe perechi de chiloți, unele de culoarea pielii, altele cu inimioare și floricele. Chiloții nu erau deloc de soi, erau uzați, decolorați și mirosul pe care îl răspândeau, închiși în sertarul acela, era foarte puternic. Judecând după miros erau purtați, foarte purtați. Nici vorbă de lenjerie senzuală, ceea ce era bizar. Ce fel de fantezii avea tipul ăsta? Janete spusese că era căsătorită cu un ucigaș de femei, dar nu și dacă era ea însăși abuzată.

Chiar dacă amănuntul acesta se potrivea cu ideea pe care o aveam despre ucigașii de femei, nu era de folos ca dovadă. Era prea devreme ca să iau de bună toată povestea. Putea să exagereze ca să scape de soț, ăsta era adevărul. Tipul putea să fie doar un pervers, ceea ce e periculos, dar nu e întotdeauna o infracțiune. Chiar și mie îmi plăcea să-l leg la ochi uneori pe Paulo și să folosesc cătușe, bice și gel cu efect de încălzire cumpărate de la un sex shop din apropierea casei. După câțiva ani de căsătorie, când ai doi copii, trebuie să fii creativă ca să menții tensiunea.

Am cercetat șifonierul, dar nu era nimic deosebit. Când m-am uitat sub pat, m-am sprijinit de margine și am simțit ceva ieșind în afară. Am bâjbâit cu degetele până când am găsit ceea ce părea să fie un sertar ascuns în cadrul patului. L-am deschis repede, sigură că acolo era comoara. Am găsit vibratoare de diverse dimensiuni, fâșii de mătase, un bici moale, lumânări folosite și o cutie stranie pe care scria „Kit șoc Terapeutic, cu patru electrozi adezivi lavabili și dispozitiv metalic cu fir de control al undelor electrice”. Începea să se îngreuneze treaba. Am pus totul la loc și am încercat să aranjez cearșaful pe pat. Mai bine să nu trezesc bănuieli.

Am trecut în bucătărie. Totul era impecabil și acolo, blender cu husă croșetată, carafă de apă acoperită cu dantelă, cutie pentru pâine, urcior din lut. Un profil al lui Janete mi se contura în minte: judecând după fotografiile de familie, după altar, după mirosul de lavandă și după obiectele din casă, era fără îndoială o casnică, venită dintr-o zonă mai defavorizată a țării. Își lăsase acolo familia, își petrecea zilele singură, așteptând ca soțul ei să vină

de la muncă. Așa se explicau mesajele romantice de zi cu zi și integramele, menite să facă timpul să treacă mai ușor.

În spălătorie, încă o piesă s-a adăugat la puzzle, iar eu am tras o mare sperietură. Atârnate lângă chiuvetă, două uniforme de la Poliția Militară, călcate cu simț de răspundere. Ce ghinion, înseamnă că soțul ei era de la PM! Bineînțeles, auzisem că în Parque de Carmo locuiesc mulți polițiști militari, dar ideea aceasta pur și simplu nu îmi trecuse prin cap. Așa se explicau muniția și cătușele, dar nu și obiectele sexuale.

În clipa aceea, m-am convins că o să mă omoare Carvana dacă descoperă investigația. Poliția Civilă și cea Militară aveau tot felul de susceptibilități. Trebuia să plec repede de acolo, oricum îmi forțam norocul. Am făcut o revizie generală ca să văd dacă nu mi-a scăpat nimic, am închis zăvorul pe unde intrasem, am verificat dacă nu vine nimeni și am ieșit pe ușa din față. Încă ploua cu găleata. Mi-am recuperat umbrela căzută în iarbă și am sărit gardul. Fără să privesc în spate, m-am îndreptat către mașină. Aproape că am leșinat când am simțit cum cineva îmi atinge spatele atrăgându-mi atenția.

— Căutați pe cineva?

Era o bătrână cu degete osoase, înfășurată într-un șal și ținând în mână o umbrelă în carouri. Avea o față de buldog și am înțeles imediat că era una din bârfitoarele cartierului, dispuse să facă orice – chiar și să iasă din casă pe potop – ca să-i vorbească de rău pe ceilalți. Am disimulat:

— Da. Dar am bătut la ușă și n-a răspuns nimeni.

— Am văzut eu când au plecat cu mașina, a răspuns ea, mândră. Cu cine vreți să vorbiți?

— Cu verișoara mea Luzia, din Minas. O cunoașteți?

Bătrâna s-a încruntat. Mă măsura din priviri.

— Nu locuiește aici nicio Luzia, a spus ea, morocănoasă. Pe cea care locuiește acolo o cheamă Janete. Ce treabă aveți cu ea la ora asta?

— N-am nicio treabă, doamnă, v-am spus că o căutam pe Luzia.

Bătrâna îmi încurca planurile. Cel mai bine era să dispar cât mai repede. Am întors spatele și am mers grăbită. M-am urcat în mașină, am aruncat geanta și umbrela în fața scaunului de lângă șofer, mi-am pus brățările și am pornit. Două ore în trafic ca să ajung la clădirea unde locuiam, udă leoarcă și murdară de noroi. Chiar dacă eram extenuată, nu voiam decât să continui căutările. Orice investigator trebuie să gândească așa: fiecare caz e

ca o cutiuță. Când se închide una, e timpul să o deschizi pe cealaltă. După ce vizitasem casa lui Janete, era timpul să mă ocup de Marta, să dau drumul la calculator și să verific mesajele de pe IubireIdeală.com.

Am deschis ușa și era cât pe ce să izbucnesc în plâns chiar acolo. Masa era pusă pentru două persoane, cu lumânări în sfeșnic și vin în pahare. Dumnezeule, nu era de glumă, Paulo intrase pe un *vibe* siropos. Asta îmi mai lipsea, să trebuiască să găsesc energie pentru o cină romantică.

— Bună, Iubi, a zis el, venind către mine cu sticla în mână.

A trebuit să afișez un zâmbet.

— Bună, dragostea mea…

Paulo m-a sărutat pe gât, pe umăr. M-am îndepărtat de el.

— Stai, stai, sunt tare murdară și transpirată…

— Îmi place când ești așa transpirată, Iubi, știi asta… Nimic nu se compară cu mirosul tău natural.

Disperată, am văzut cum soțul meu se apropia, plin de dorință. Nu aveam cum să scap fără să trezesc suspiciuni. Ar fi fost mai rău să trebuiască să discutăm despre relație după aceea.

— Ah, Iubi, și mie îmi era dor! m-am îmblânzit eu. Lasă-mă doar să fac un duș rapid și mă schimb într-un neglijeu special pentru tine.

El a acceptat, mușcându-și buzele. Am alergat către baie și am intrat la duș cu tot cu haine. Ce bine era, apa cădea peste corpul meu, relaxându-mă. Ca să intru în atmosferă, aveam nevoie de o „încălzire”. M-am ocupat de asta până când am ajuns în starea potrivită, m-am îmbrăcat într-un neglijeu și am mers în sufragerie, chiar așa, cu părul ud.

Paulo terminase deja de unul singur o sticlă de Cabernet Sauvignon. Am deschis-o pe a doua. L-am ținut de vorbă în timpul cinei, tot umplându-i paharul cu vin și amestecându-l pe al meu cu apă. Nici nu și-a dat seama. Când am ajuns în pat, am tras o partidă fără fasoane, fără prea mult preludiu, pentru că el era extrem de excitat, dar beat criță. A terminat fără să fie nevoie ca eu să fac prea multă gimnastică și s-a întors pe o parte, deja mort de somn. Tigrul avea să sforăie toată noaptea și să mă lase în pace. Am fugit să iau laptopul.

Nouăzeci și șase de răspunsuri au răsărit în partea de sus a site-ului de relații. M-a impresionat numărul. Nouăzeci și șase! Dar bărbații ăștia sunt mocofani rău de tot, nu? În mod inevitabil, orgoliul meu s-a umflat imediat, dar m-am concentrat din nou, uitându-mă la răspunsuri, unul câte unul. Erau

tot felul de pseudonime, de la cele evidente până la cele suprarealiste: Ahile, John, Vreausămerglaaltar, Tipulsexydinrio1, H interesant, Viavencedor, Tony Burnet. Evident, nici urmă de @studentbestial88 sau de Pietro. Probabil că hăndrălăul își schimba numele de utilizator și datele de înregistrare la fiecare lovitură.

Am început să îi șterg pe cei care erau departe de profilul pe care îl căutam. Bărbații peste patruzeci de ani, de exemplu, au fost eliminați din start. @studentbestial88 era mai tânăr. Din mesajele pe care i le scria Martei, am dedus și că era suficient de cult ca să scrie corect gramatical, ca de exemplu în „Nu-mi stă gândul decât la tine” și „Mi-ai redat speranța de a fi fericit” și ca să folosească cuvinte dificile, ca „persuasiv” și „stânjenit”. Pe lângă asta, folosea des prescurtările „k” și „dak” în mesajele informale, dar uneori scria „că „și „dacă”. Oare alternanța aceasta era intenționată? Complicam prea mult analiza. Carvana ar fi zis: *Simplifică, Verô, simplifică!*

O rubrică intitulată „ce prețuiesc” m-am ajutat la selecție. @studentbestial88 era, fără îndoială, cineva căruia îi plăceau „contactul cu familia”, „punctualitatea”, „educația riguroasă” și „fidelitatea” – un profil interesant, cu destulă dezinvoltură ca să trezească interesul femeilor fragile. Un *gentleman* ca să o înșele pe Marta Campos. I-am eliminat pe cei cu profesii mai tradiționale și care atrăgeau atenția mai puțin, cum erau contabilii și militarii.

Am redus opțiunile de la 96 la 54, ceea ce era oricum mult. Aveam de toate: om de afaceri, medic, filosof, dentist, avocat, istoric. Și, bineînțeles, nimic nu îmi garanta că @studentbestial88 era printre ei. Aveam nevoie de mai multe criterii de selecție ca să-l atrag și să ajung la bărbatul potrivit, ăsta era adevărul. Pentru asta, trebuia să cunosc mai bine viața Martei Campos.

În timp ce zorii se apropiau, am privit pe mobil fotografiile făcute în casa ei. Am văzut și revăzut imagini, făcând zoom în diverse puncte. Am răsfoit și agenda ei Moleskine, plină de notițe fără importanță. Unele activități de zi cu zi erau subliniate cu markerul: orele de consultații la medic, programări la sala de sport sau la salonul de înfrumusețare. Nicăieri nu erau menționate întâlniri cu hăndrălăul. Pe partea interioară a copertei agendei, am găsit un buzunar discret cu un ecuson de la firmă numită Quartilles cu fotografia Martei în centru.

Pe site-ul de căutări, am descoperit că firma respectivă era o multinațională din domeniul construcțiilor de pe bulevardul Paulista, locul de muncă al Martei, ideal pentru a afla mai multe despre ea. Panoul de plută cu investigația ei particulară mi se părea a fi și el o mină de informații, dar mi-ar fi luat ore întregi să examinez totul cu atenție. Chiar dacă eram foarte agitată, corpul meu nu făcea față și cerea odihnă. Poate mâine.

Oricum, cu răspunsurile acelea de pe site, știam că eram pe urmele lui @studentbestial88. Puteam chiar să-l adulmec pe nenorocit. Întinsă în pat, sub așternuturi lângă soțul meu, am închis ochii, savurând ce aveam să-i fac hăndrălăului când aveam să-l găsesc. Să dezvălui ziarelor ce făcuse? Nu. Să-l dau pe mâna poliției? Nici gând.

M-am hotărât: o să-i tai scula.

8

Așezată pe locul de lângă șofer, Janete nu știe încotro merge. Legată la ochi, are impresia că rămân în mașină în jur de o oră și jumătate, poate chiar două. Brandão nu vorbește cu ea, doar conduce, ascultându-și muzica insuportabilă care se repetă la CD player. Pare a fi un cântec indigen, interpretat de vocile femeilor din trib, care bat cu picioarele în pământ într-un ritm alert, acompaniate de sunetul zurgălăilor și de strigăte tânguitoare.

După ce au făcut asta de atâtea ori, s-a obișnuit să nu întâmple nimic – unde mă duci? Ce muzică e asta? Și fata din portbagaj? Ea știe că nu folosește la nimic. În timp ce se agită în tăcere, intuiește că au parcurs deja o distanță considerabilă pe asfalt și, în zilele ploioase cum e cea de azi, mașina rămâne tot timpul la viteza a doua sau a treia. În față, se oprește. În față, se oprește. Simte o undă de greață ridicându-i-se în stomac, de la atâta du-te-vino. Înghite în sec și încearcă să se concentreze ca să audă vreun sunet, să simtă vreun miros care să o ajute să identifice locul unde e dusă.

La un moment dat, un viraj brusc spre dreapta. Mașina se zdruncină pe vreun drum de țară, presupune ea. Ploaia se oprește și Janete e convinsă că se îndepărtează din ce în ce mai mult de Regiunea Metropolitană São Paulo. Aude familiarul pietriș și simte un miros care variază de-a lungul anului – uneori e citronelă; alteori, iasomie. Sunetul cicadelor e strident primăvara și vara. Greierii fac și ei un zgomot asurzitor, dar deranjează mai puțin decât muzica aia blestemată care nu se mai oprește.

Mașina încetinește, mergând peste ceea ce pare a fi un grilaj care împiedică trecerea vitelor și imediat după aceea se oprește. Brandão coboară, iar Janete aude scârțâitul unei porți rustice de lemn. Rămâne legată la ochi pe scaunul de lângă șofer, cu mâinile în poală și pieptul fremătând. Mișcarea mașinii îi confirmă bănuiala: mai avansează câțiva metri și soțul coboară din nou – ca să închidă poarta? Sau pentru altceva? Ea nu știe ce face el, dar mereu durează câteva minute până se întoarce.

Liniștea nopții e punctată de zgomotele naturii, calmă și plăcută, dar în curând vin și zgomotele din portbagaj: Deusa își recapătă încet cunoștința, își dă seama că e închisă acolo, geme cuprinsă de panică lovind cu pumnii

în caroserie, zgâriind căptușeala, izbind cu picioarele în banca din spate. Janete ar vrea tare mult să reacționeze, să vadă unde e, să o salveze pe Deusa de teroare.

Prinde curaj să ridice încet mâinile tremurânde până la înălțimea feței. Își atinge propria bărbie, ceafa, părul; începe să plângă. Nu a mers niciodată atât de departe. Își plimbă degetele pe elasticul măștii de dormit, arătătorul curajos trage țesătura câțiva centimetri în sus, ea reușește să distingă un crâmpei de lumină de la tabloul de bord al mașinii. Mâinile îi pipăie conturul feței, șterg lacrima care a scăpat din noapte și s-a scurs pe obraz. Cu grijă, mai ridică un pic masca și privește. Nici nu-i vine să creadă, dar privește. Totul în jur e întunecat, pustiu, nu sunt stâlpi de iluminat, nici case, nimic. Vede doar vegetație sălbatică și umbre de arbori. Mașina e parcată într-o pajiște. Atunci, unde a mers Brandão? Unde o duce? Îi vine să iasă din mașină și să afle, dar e deja prea mult. Moare de frică să nu fie prinsă. Se întoarce în întuneric, își sprijină din nou mâinile de coapse. Răbdătoare, așteaptă. Cinci, patruzeci de minute, nu știe. Face parte din tortură.

Aude în sfârșit pașii soțului pe iarba umedă. Își încordează corpul, dorindu-și din tot sufletul ca el să nu-i fi văzut de departe îndrăzneala. Brandão deschide portiera din dreptul ei, oprește radioul, îșI ia soția de braț și o conduce. Ea simte mirosul de pământ ud, noroiul se lipește de balerinii ei în timp ce merg braț la braț câțiva metri pe terenul neregulat. Apoi încep să coboare o scară în spirală. Janete face fiecare pas cu grijă, sprijinindu-se cu mâinile de umerii lui, bâjbâind cu nesiguranța orbirii forțate. Se lovește de balustradă și simte metalul rece și umed. Ani întregi a crezut că locul unde mergeau era beciul unei case. Acum, știe că e un buncăr. Un buncăr într-o pajiște, asta era!

Simte mirosul de mucegai amestecat cu cel al eterului, ca și cum ar fi intrat într-un spital vechi. Janete merge, șovăind, condusă de soțul ei, care o ia din nou de braț. Brandão o pune să se așeze pe un fotoliu mare, moale, rotativ și ordonă ca ea să își scoată masca.

Ea se supune, fără să îndrăznească să se miște prea mult. Nu reușește să vadă decât tapițeria roșie a brațelor fotoliului și peretele umed, la câțiva metri distanță. Tavanul e străbătut de o șină de oțel despre care ea nu știe unde începe sau unde se termină. Acolo, ea pare să se afle în mijlocul lucrurilor, ca și cum ar fi centrul unei scene, dar nu e decât o senzație – nu

are idee cât de mare e spațiul din spatele ei și nici nu se gândește să privească peste umăr.

— Cutia, spune el, arătând către obiectul aflat la câțiva centimetri de picioarele sale.

Janete tremură, e înspăimântată doar să privească. În clipa aceea, nu mai suportă, a ajuns la limită. Un gust acru îi urcă în gât, arzând totul în drum. Ochii îi ard. *Orice, dar nu cutia*, se gândește ea. Încearcă să câștige timp, se preface că nu aude, privirea îi rămâne ațintită către peretele aspru de cărămidă mucegăită, studiind desenele pe care mușchiul și buruienile le-au făcut acolo.

— Cutia, vrăbiuțo, insistă el, calm.

Când Brandão coboară tonul vocii, pericolul crește. Fără putere, ea își îndoaie trunchiul, întinzând mâinile către cutie. Nici măcar nu cântărește mult. E mare dar rudimentară, făcută din lemn, cu spațiu suficient ca să îi încadreze perfect capul. Există doar câteva mici orificii pe cele două părți laterale, chiar în dreptul urechilor. Janete știe motivul: Brandão vrea să se asigure că ea ascultă ritualul.

Resemnată, începe să își pună instrumentul de tortură cel mai eficient pe care îl cunoaște. Deschide cutia la mijloc, și-o pune deasupra capului și se cufundă în întuneric total, închizând-o în jurul gâtului. Apasă încuietoarea de metal care susține cutia deasupra umerilor ei, ca și cum i-ar înghiți craniul. *Clic!*

Brandão verifică, trăgând puțin. Întoarce scaunul la 180 de grade, lăsându-l cu spatele la perete și cu fața la cine știe ce. Janete nu știe niciodată ce se întâmplă în fața ei, doar își imaginează. Fără să zărească nimic și auzind zgomotele înfricoșătoare, fantezia ei are frâu liber, întipărindu-i răni în memorie ca focul pe pielea unui copil. Uneori, se gândește că are noroc că nu vede ce le face Brandão fetelor de la autogară. Alteori… Ce neputință, Dumnezeule, ce neputință!

Un miros de lemn ud îi invadează nările. E grețos, dar în curând se distinge altul: lumânări care ard. Ea aude cum sunt aprinse chibrituri. Ajunge la concluzia că Brandão aprinde lumânări pentru buncăr, după ce a așezat-o în fotoliu. Oare e și acolo un altar? Sau locul nu are lumină electrică?

Respiră adânc, încercând să discearnă notele aromei. Acum, a sunat deja la poliție, a vorbit deja cu polițista Verônica. E gata să își schimbe viața și

trebuie să fie foarte atentă sau nimeni nu o să reușească niciodată să găsească locul acesta. Are nevoie de piste. Inspiră mai puternic: e petrol lampant, cu siguranță. Felinare? Lămpi?

Buncărul începe să se încălzească. Mereu e așa, o căldură se ridică din toate părțile, ca și cum ea ar arde în iad, și un miros de cafea impregnează aerul. Primele dăți nu i-a venit să creadă: în situația acea, Brandão întrerupea totul ca să facă o cafea. Ea ascultă zgomotul lichidului turnat într-un recipient după ce e gata – un termos? Fără să spună nimic, fluierându-și cumplitul cântec de leagăn, el urcă scările din metal. În timp ce îi aude pașii, ea rotește puțin cutia ca să stea mai confortabil. E greu, chestia aia e strânsă pe gât, dar Janete a învățat că în anumite poziții se simte mai confortabil. Raze de lumină extrem de fine intră prin orificiile laterale ale cutiei, dar nu ajung să lumineze nimic. Au grosimea unor ace. Nu reușește nici să vadă prin deschizături – a încercat deja să facă asta și a fost zadarnic. De aceea, rămâne nemișcată, știind că nu durează mult până când se întoarce Brandão.

Îi aude pașii pe scară, de data asta mai lenți și greoi, fără îndoială pentru că o cară pe Deusa în brațe. Sau oare e imaginația ei? Poate că ea vine pe picioarele ei, amenințată cu un revolver. Nu, Janete ar auzi pașii a doua persoane… Poate doar dacă ea e desculță. Ascultă cu atenție și se blestemă din cauza asta. Curiozitatea învinge teama. Ea percepe de fiecare dată un nou detaliu și știe că totul va fi util când va merge să discute cu poliția.

Dormi micuța mea, *nu merită să te trezești*, fluieră Brandão. Dincolo de cântecul de adormit copiii, ea o aude pe Deusa gemând înăbușit, murmurând. El a sedat-o? Sau Deusa are un căluș în gură?

În scurt timp, începe coșmarul: ea țipă neîncetat, un strigăt lung și plin de suferință, iar lanțurile alunecă prin scripeți. Sunetul metalului lovindu-se de metal reverberează în cutie și zgârie urechile lui Janete. E asurzitor. Una, două, trei smucituri. Ea aproape că vede cum fata e suspendată în lanțuri. Cu capul în sus sau în jos?

Alunecarea lanțurilor durează mai puțin de un minut. Apoi, urmează bezna. Brandão se îndepărtează, urcă din nou scările și, de data asta, închide chepengul cu putere. Ea nu știe dacă soțul ei le încuie acolo, dar e sigură că ia cu el cafeaua – mirosul dispare odată cu el. Deusa continuă să murmure, cere ajutor, vrea explicații, caută o urmă de speranță. Trebuie să fie foarte bine legată, metalul lanțurilor zornăie când ea se zbate, ca într-o

orchestră fără milă.

Janete ar putea să desfacă închizătoarea, să se elibereze de întuneric și să privească în jur. Brandão nu e acolo și, când iese cu cafeaua, durează mult până se întoarce. Ea nu e prinsă de fotoliu, poate să facă ce vrea, dar nu face nimic. Se gândește la familia ei, la mama răposată, la surori, la vechea dorință de a avea copii. A renunțat de mult la visul acesta. Ia pilule anticoncepționale cu aceeași evlavie cu care recită zilnic psalmi. Se imaginează mamă și țintă a furiei lui Brandão, suspendată și torturată. Nu ar suporta. Renunță chiar și să spună câteva cuvinte ca să o liniștească pe Deusa, care strigă neîncetat.

Pentru Brandão, femeile acelea nu sunt nimic. El nu vorbește niciodată cu ele, nu le vede ochii plini de speranță când coboară din autobuz ca să înceapă o viață nouă. Nu ascultă fragmente din poveștile lor în timp ce merg până la mașină, nu vede fotografiile cu copiii lor, de multe ori încă bebeluși, pe care ele le arată pe mobil, nerăbdătoare să explice că au venit în São Paulo ca să câștige bani pentru ei. Janete nu ar suporta dacă ar trebui să o privească în ochi pe Deusa. Pentru ea, e o persoană. Pentru Brandão, e ceva ce poate fi aruncat, ca un gunoi.

Rămâne acolo, cu brațele încordate căzute pe fotoliu. O mie de planuri în cap, dar o inimă slabă. Nu poate fi decât frică. Îi place justificarea asta: frică. Oricine ar înțelege-o. De multe ori își dorește ca Brandão să se întoarcă repede și să termine imediat ce are de făcut. Alteori, se roagă să întârzie, ca și cum, printr-o minune, el s-ar putea răzgândi. Niciodată nu s-a întâmplat.

Înăuntrul cutiei se face din ce în ce mai cald, ea transpiră prin toți porii și pierde noțiunea timpului. Simplul act de a respira devine tot mai dificil în fiecare minut și gulerul bluzei ei începe să se ude. Claustrofobia pe care o simte o face să creadă că buncărul e și el o cutie. Cutia dinăuntrul cutiei.

O trezește Brandão care s-a întors și umblă cu ceva ca o prelată. Ea nici nu l-a auzit venind. Zornăit de metale. O foarfecă? Bisturie pe care le ascute? Cuțite? Fiecare lovitură silențioasă e urmată de strigăte guturale ale Deusei. Janete știe că va petrece toată noaptea dând formă și culoare urletelor sărmanei. E o intrusă în durerea ei.

Intuiește că se află la mai puțin de doi metri de tot ce se întâmplă acolo și încearcă să se concentreze asupra celorlalte sunete, în afară de strigăte. Ce folosește el ca să provoace suferință? Prin capul lui Janete umblă clești

și pense. E sunetul unui ciocan, cuie în carne. Loviturile de ciocan fac pauze, dar nu încetează. Janete surprinde fărâme de rugăminți pline de umilință:

„Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi face asta!”

„Nu, nu iar!”

„Oprește-te, te rog, oprește-te!”

Ascultă lovituri de bice din latex, lanțuri care se freacă unele de altele. Uneori, Brandão hohotește și Janete știe că el râde de fața ei, închisă în mod jalnic în cutie. Alte clinchete de metal, alte strigăte. Pe măsură ce folosește instrumentele, bărbatul le aruncă pe jos.

— Dormi, micuța mea! îi spune el Deusei la un moment dat, iar Janete și-l imaginează mângâindu-i chipul umed. Dormi și eu o să-ți arăt ce înseamnă să simți plăcere.

Încă o dată zgomotul lanțurilor trecând prin scripeți, plâns, cuvinte înăbușite. Scânteile apropierii cumplite a firelor electrice neizolate. Janete se cutremură imaginându-și cum e să suporți șocuri de felul acesta. Chiar și ei i-a luat mult timp să se obișnuiască cu Kitul șoc pe care lui Brandão îi place să îl folosească în pat, dar cel puțin acela e făcut ca să provoace plăcere.

Din când în când, Deusa spune „E foarte strâns!”, iar Janete aude benzi cu scai și curele de piele închizându-se. Fac sex? Tăceri bruște o fac să creadă că fata leșină și își recapătă cunoștința. Când se trezește, e redusă imediat la tăcere, probabil cu măști de piele, așa cum a văzut în revistele erotice pe care soțul ei le colecționează. Uneori, o aude înecându-se și își amintește de călușurile cu bilă care se fixează în gură. Respirația lui Brandão e din ce în ce mai puternică. Ea cunoaște ritmul acela lasciv, zgomotul împingerilor, palmele trase peste pielea goală.

În cutie, Janete se simte geloasă. Nici măcar nu reușește să respire cum trebuie. Transpiră, dar nu se poate șterge. Starea ei de cunoștință oscilează. Dintr-odată, gemetele Deusei își schimbă tonul. Janete urăște momentul acesta, dar el vine întotdeauna. Cum poate să treacă cineva atât de repede de la groază la plăcere? Primele dăți, chiar s-a îndoit, a crezut că a fost imaginația ei. Acum e sigură: sunt gemete de dorință sexuală. Deusa suferă, tremură, dar începe să îi placă. Oare e posibil? Fără îndoială, Brandão își folosea îndemânarea în pat ca să obțină astfel de rezultate; ea însăși o știa. E prizoniera gurii, a mâinilor și a farmecelor soțului ei.

Janete nu are idee cât timp durează, dar ascultă în continuare. Se indignează, dar se și excită. În întunericul cutiei, își imaginează jocul sexual, aproape că simte atingerile limbii care acum sunt pentru Deusa. Se revoltă pe ea însăși, își rănește palmele cu propriile unghii, încearcă cu orice preț să evite ca trupul ei să participe la orgia aceea funebră. Dar nu e chip.

La sfârșit, Deusa regurgitează un fel de orgasm dureros. Transformat în fiară sălbatică, Brandão urlă și el și mișcă din nou lanțurile. Janete aude din nou ceva trecând pe șine, ca un montagne russe. Vocea Deusei se rotește deasupra capului ei din ce în ce mai repede. Pe măsură ce viteza se mărește, Brandão râde, cuprins de delir. Janete se simte atât de ametită încât leșină timp de o clipă. Sunetele se confundă în capul ei, strigătele reverberează și ea nu reușește să distingă realitatea de reziduurile memoriei.

În curând vine tăcerea. O tăcere incomodă, aproape necuviincioasă după atâta zgomot. E sigură că în momentul acesta el o ucide pe femeie. De ce ar fi rămas Deusa atât de liniștită dacă nu ar fi fost ucisă? Oare a fost sedată? Janete aude un foșnet de plastic și un sunet sec care îi amintește cum tăia tatăl ei gâtul găinilor pentru prânzul de duminică. Într-un fel, se simte ușurată. Înseamnă că ritualul se sfârșește.

Brandão urcă din nou scările – urcă încet, cu o oarecare dificultate. Ea și-l imaginează cărând în brațe trupul neînsuflețit al Deusei. Janete rămâne singură, dar nu se mișcă din loc. De parcă o ceață ar coborî deasupra ei, înnegurându-i mintea. E istovită să tot simtă.

Peste câteva minute, soțul se întoarce, și ea observă când el își sprijină mâinile de brațele fotoliului. Se apropie de ea, întoarce din nou scaunul către perete și ordonă ca Janete să își dea jos cutia de pe cap. Ea se supune, deschizând încuietoarea. *Clic*. Nici nu-i vine să creadă că a reușit încă o dată. Credea că o să moară. Fără să vrea, plânge. Brandão își vâră mâna în lenjeria ei intimă și constată că s-a excitat, e udă.

— Nu ești așa diferită de mine, spune el. Degeaba faci pe mironosița.

Rușinea pune stăpânire pe Janete. Nici măcar ea nu știe cum poate să se excite în situația aceea, dar se întâmplă, ce să facă? Întunericul cutiei ajută. Îl privește pe Brandão și simte un impuls puternic de a se întoarce în spate și de a examina complet locul, de a vedea dacă e sânge pe jos, unde sunt instrumentele și lanțurile, dacă Deusa mai e acolo, vie sau moartă.

Uniforma lui de la Poliția Militară e în continuare impecabilă, fără nicio pată. Cum poate să facă soțul ei toate acelea fără să se murdărească?

— Leagă-te la ochi! ordonă el.

— Unde-i fata? Ai omorât-o, nu-i așa?

— Nu.

Ea încearcă să distingă ceva în expresia lui, dar nu reușește să vadă nimic. Lacrimile i se scurg din nou pe față. Brandão scoate limba și le linge una câte una. Îi place să bea lacrimi.

— O să treacă, vrăbiuțo. Ne-o tragem și mă ierți.

Parcă i-ar suge toată energia vitală prin cuvintele astea. Umilită, Janete își pune din nou masca de dormit la ochi și își trece brațul peste umerii lui Brandão. Se întorc împreună la mașină, ea condusă de el, adăugând dezechilibrului mintal în care se află dezechilibrul de a merge fără să vadă pe unde calcă. Îi e silă de ea însăși, de Brandão, de viață. Respiră aerul curat al pajiștii, dar nu folosește la nimic. Vomită înainte să intre în mașină. Trei jeturi mari de vomă ieșite din adâncul ei. Rămâne nemișcată, așteptând, dar asta a fost tot. E goală pe dinăuntru.

Soțul pornește mașina. În scurt timp, ajung acasă – drumul pare mai rapid la întoarcere. Pe canapea, ea își scoate masca și își plimbă privirea prin sufrageria unde se simte în siguranță, e cuibul ei. El se apropie în curând, îi sărută gâtul, strângând-o de mijloc, invitând-o în dormitor. Janete se eschivează, totul e încă foarte recent, dar în cele din urmă cedează, cu un amestec de teamă, subjugare și dorință.

Brandão îi linge corpul, absoarbe fiorii pe care îi simte, o mângâie în locurile potrivite, îi șoptește în ureche și o mușcă acolo unde îi place cel mai mult. În pat, monstrul dispare și el redevine soțul ei minunat. Ea ajunge să uite totul. Uită de cutie, de șocuri, de strigăte și de groază. În clipele acestea, Janete îl iubește pe Brandão.

9

O dimineață agitată acasă. Din fericire, m-am trezit cu aripi la mâini și la picioare: am făcut cafeaua repede-repejor și am servit pe toată lumea în timp record, de parcă aș fi fost o bucătăreasă de la o emisiune de gătit. De când m-am hotărât să le ajut pe femeile acelea, eu însămi eram altă femeie. I-am trimis un mesaj lui Carvana spunând că Rafa se trezise cu o febră groaznică și că nu o să reușesc să ajung la secție decât seara. Nu mai puteam de nerăbdare să analizez lucrurile strânse pe panoul de plută găsit în casa Martei Campos.

Am adunat hârtiile, m-am așezat la masa din sufragerie și, chiar așa, în pijama, mi-am deschis carnețelul. În sfârșit, liniștea domnea în apartament și eu mă simțeam ca o regină. Am împărțit hârtiile în mai multe teancuri, pe categorii: cărți de vizită, chitanțe și tichete de înregistrare, fotografii, facturi de la farmacie și de la brutărie, datorii de plătit, biletele și notițe fără nicio semnificație la prima vedere.

Am început cu fotografiile, din moment ce nu erau decât două. Într-una din ele, Marta părea tare fericită alături de alte două femei, la umbra unui cocotier pe vreo plajă din apropiere. Ceva între prietene, dar nu era nimic notat pe partea din spate a fotografiei. În cealaltă, Marta și un bărbat chipeș, cu trăsături *babyface*, haine impecabile și bărbierit cu grijă – tipul de bărbat care continuă să arate ca un copil în timp ce femeia îmbătrânește. În picioare, el privea către o Marta mai tânără, grăsuță, așezată pe un fotoliu în stil clasic, cei doi ținându-se de mână, îndrăgostiți. Ea etala un inel de logodnic pe deget, mândră. Am luat creionul (îmi place la nebunie să notez totul cu creionul) și am scris câteva gânduri în carnețel: iubit? Soț? A murit? S-a cărat? Trebuia să știu ce să întreb când aveam să merg la locul ei de muncă. Eram ca o jurnalistă care pregătea întrebările pentru un intervievat.

Teancul de cărți de vizită nu părea interesant. Multe erau de la restaurante: Gato Gordo, Coco Bambu, Le Vin, Trattoria de Sargento, câteva japoneze, Paris 6 Bistrô, Varandas Gourmet, pizzerii și servicii de livrare la domiciliu. Nu am reușit să găsesc acolo niciun tipar recurent, nici în privința adreselor, din moment ce erau răspândite prin oraș, nici în

privința tipului de mâncare. Poate o preferință pentru gusturile franțuzești? În fine, nimic folositor.

Pe lângă acestea, diverse cărți de vizită, de la cea a unui dentist cu calendarul următoarei consultații pe verso până la cea a unei administratoare de imobile și cea a unui agent de voiaj. Oare vreunele din datele acelea de contact erau ale hăndrălăului? Mi-am notat numele în carnețel și am trecut la următoarea categorie: o pagină de internet tipărită, cu o consultare a punctelor de penalizare pentru permisul ei de conducere pe site-ul Departamentului de Stat pentru Trafic. Nimic foarte recent și doar trei puncte, ceea ce aducea o nouă serie de întrebări: unde era mașina Martei? Ea venise cu taxiul la secție. Iar în documentul acesta ea voia, poate, să verifice dacă cineva luase vreo amendă cu vehiculul ei. L-a împrumutat cuiva? Sau a fost furat?

M-am așezat mai bine în scaun, încurcată. Drumul, care înainte părea ușor, începea să se arate anevoios. Așteptam mai mult de la panoul acela de plută, ăsta-i adevărul. Știam că sunt acolo documente dintr-o investigație personală a Martei, făcută în câteva zile, pentru a descoperi identitatea lui @studentbestial88. Să înțeleg logica vânătorii ei, dacă exista vreuna, era cea mai mare provocare pentru mine. În anumite momente, panoul de plută părea doar un avizier al casei, genul acela de loc unde lipim de toate doar ca să nu le mai vedem în fața ochilor. Eu însămi eram o maestră în păstrarea hârtiilor inutile doar pentru că aveam impresia că într-o zi o să le folosesc la ceva.

Următorul teanc de hârtii mi-a dat mai multe speranțe. Era o colecție cu diverse știri și informații tipărite despre trucul prin care unei victime i se strecoară droguri în băutură, pe lângă un rezumat despre efectele provocate de GHB, ketamină, burudanga și Rohypnol asupra persoanelor: cinci ore de amnezie totală, când sunt combinate cu alcoolul. Știam bine toate astea, așa-numitele „droguri ale violului”. Aproape că nu existau statistici în legătură cu această infracțiune, atât de dificil era ca o femeie să depună plângere ca victimă a ei. Dacă Marta s-a regăsit în aceste efecte, @studentbestial88 nu era străin de trucul respectiv și nu se folosea doar de propriul farmec. Într-un fel sau altul, el avea acces la droguri.

În sfârșit, prins de panoul de plută, era un desen cu linii nervoase, o încercare de portret robot. Nicio trăsătură nu sărea în ochi, deși era destul de bine făcut. Semăna puțin cu tipul din fotografie, dar cu siguranță nu era

aceeași persoană. Portretul acela nu putea fi decât al lui @studentbestial88.

În capul meu se forma alt panou, cel pe care aveam să-l consult ca să pun întrebări la locul de muncă al Martei Campos. M-am uitat la ceas, am strâns totul repede, mi-am schimbat hainele și am luat-o din loc către firma Quartilles. Scuze, Carvana, dar și tu ai fi făcut același lucru, în „vremurile tale bune”.

Am intrat pe bulevardul Paulista uitându-mă la numerele clădirilor și căutând un loc de parcare cu un preț rezonabil, ceea ce, în zona aceea, aproape că era o misiune pentru Sfântul Expeditus[8]. Când am ajuns la intrarea în clădire, în fața unui ghișeu cu trei recepționere, câțiva oameni stăteau la rând ca să se legitimeze și să urce. Aflată în întârziere, am rezolvat ușor problema scoțând legitimația și am tăiat rândul, cerând ca venirea mea să rămână sub tăcere. Prerogativele poliției. Surpriza a fost întotdeauna o armă excelentă. Am luat liftul plin de directori executivi și am coborât la etajul cinci. Chiar de la intrare, o secretară bine îmbrăcată m-a întrebat:

— Bună ziua, cu cine aveți programată întâlnire?

I-am arătat ecusonul cu insigna de la Poliția Civilă:

— Mă numesc Verônica Torres. Fac o investigație în legătură cu Marta Campos, care lucra aici. Probabil ai văzut la știri…

Ochișorii ei au început imediat să strălucească și a zâmbit ca și cum n-ar fi fost vorba de un eveniment tragic:

— Am văzut, sigur că am văzut. Ce caz trist, nu? M-a afectat tare mult. Biata de ea… Să se arunce în felul ăla! Noi am tot insistat să meargă la poliție, dar cred că mai rău am făcut, nu a avut nervi suficient de tari.

Fata și-a îndreptat corpul în scaun și am putut să-i citesc numele pe ecuson.

— Știi pe cineva care ar putea să colaboreze cu mine, Juliana? Trebuie să aflu mai multe despre Marta…

Ea voia să fie serviabilă, rutina ei plicticoasă se transformase pe neașteptate într-un episod de serial polițist. S-a uitat în stânga și-n dreapta înainte să șoptească:

— Persoana cea mai potrivită e Regina, care împărțea cu ea aceeași stație de lucru. Stați un pic, o chem acum prin interfon.

În timp ce așteptam, am observat decorațiunile de la intrarea firmei. Șic, dar austere. Ici o plantă, colo o vază, stampele acelea banale și impersonale

agățate de perete. În câteva minute, Regina a apărut și m-a invitat să intru.

Interiorul firmei nu avea aproape deloc pereți despărțitori, dar era împărțită în compartimente cu panouri separatoare albe. Nu puteai să păstrezi prea multe secrete când lucrai într-un astfel de loc, fără intimitate, fără o ușă pe care să o închizi. M-am așezat la una dintre stațiile acelea de lucru, cum le spuneau ei, pe scaunul care era al Martei cu doar câteva zile în urmă. Regina a tras un alt scaun către ea și s-a așezat în fața mea:

— Sunteți de la poliție?

Mă privea în față. Era o femeie brunetă, slabă, cu părul drept, prins cu un elastic. Avea ochi obosiți și vocea răgușită a cuiva care a fumat toată viața.

— Da, de la poliție sunt. Mă numesc Verônica Torres. Am sarcina de a verifica câteva informații despre Marta. De cât timp vă cunoșteați?

— De vreo șapte ani. În firma asta, fluctuația de personal e redusă, e aproape ca o mare familie, chiar dacă Marta e tare timidă. Adică *era* tare timidă. Încă nu reușesc să vorbesc despre ea la trecut, a spus, și ochii i s-au umplut de lacrimi, părea sinceră. Nu eram chiar prietene, dar îmi plăcea de ea, știți?

— Înțeleg, draga mea, am răspuns, încercând să mă arăt compătimitoare.

Deodată, Regina s-a ridicat.

— Mă duc să iau un pahar de apă și o cafea. Vreți ceva?

— Apă.

Am profitat ca să cercetez masa de lucru a Martei. În compartiment, nicio fotografie, nicio notă personală, doar un calculator modern și tuburi pentru proiecte de arhitectură. Cum putea cineva să-și separe atât de bine viața profesională de cea personală? În cazul meu, cele două se ciocneau tot timpul una de alta.

Regina, care își recăpătase stăpânirea de sine, s-a întors și și-a întins trunchiul în față, sprijinindu-și coatele de coapse, în timp ce își sorbea cafeaua aburindă.

— Ce vreți să știți, mai exact?

— Aș vrea să-mi vorbești despre Marta. Tot ce îți trece prin cap, nu trebuie să lași nimic la o parte. Spune tot, chiar dacă pare irelevant, bine?

— De acord. Dar nu cred că știu prea multe…

Nu era nevoie decât să îi dau un mic imbold:

— Marta avea familie, iubit, de cine era apropiată?

— Era foarte singură… Singură la părinți, a fost crescută într-o zonă mai

defavorizată a țării de o soră a unuia dintre bunici, care a murit de multă vreme, a suspinat Regina. Atunci ea a venit la São Paulo, a făcut facultatea de arhitectură… Și-a cunoscut logodnicul la o activitate pe care am avut-o aici la firmă.

— Logodnic? E cel de aici?

I-am arătat fotografia de pe panoul de plută al Martei.

— Chiar el. João Paulo. L-am întâlnit de vreo trei, patru ori. Au fost împreună vreo șase ani. Ea era foarte fericită, locuiau împreună, voia să se căsătorească, iar el se tot fofila. Într-o zi, până la urmă, logodnicul i-a spus adevărul. Toată lumea știa, dar nimeni nu vorbea despre asta. Trebuie să fi știut și ea, nu se poate altfel. Se vedea de la o poștă.

— Era gay?

— Cât se poate de gay. Voia o căsătorie de fațadă, murea de frica maicăsii, o doamnă de societate care și-ar fi dorit un fiu macho. Dar nu ne alegem copiii, nu-i așa? Familiile astea cu nume ilustre parcă ar fi blocate în secolul trecut. Sărmanul i-a spus Martei cum stă treaba și ea a fost devastată, i-a fugit pământul de sub picioare. A spus că n-a bănuit niciodată așa ceva. Înțelegi. Logodnicului nu-i plăcea *aia* a ei. E o problemă fără soluție, iar Marta era cineva care rezolva probleme. A avut chiar și un început de depresie.

— Acum cât timp s-a întâmplat?

Regina a mușcat din marginea paharului în timp ce se gândea.

— Vreo opt luni, cam așa.

— Și pe urmă?

— Pe urmă, a trecut. Marta a trecut printr-o schimbare radicală. A plâns cât a plâns, s-a ridicat și s-a scuturat de praf. Avea foarte puțină experiență, înțelegeți ce spun? A fost cu un singur tip toată facultatea. Era fidelă, se ținea de cuvânt, visa să se mărite. Apoi s-a logodit cu neseriosul ăla. Știți că era grasă, nu?

— Grasă? Era foarte slabă când a venit la secție.

— Doar părea slabă, doamnă Torres. După ce și-a revenit, a reușit să recupereze timpul pierdut, să se bucure de viața de femeie necăsătorită. Nu avea nevoie decât să dea jos vreo douăzeci de kilograme ca să fie în formă, dar nu reușea deloc. Și-a făcut o operație bariatrică din aia simplă, știți? A început să se îmbrace altfel, mai puțin sobru, mai decoltat, știți?

Mă enervează persoanele care întreabă „știți?” după fiecare fraze. Mi-

am menținut concentrarea:

— Cum a fost noul început pentru Marta? A ieșit cu mulți tipi? O ținea în petreceri?

— Deloc, era superpotolită, chiar dacă lua în serios tentativa de a fi mai dezinhibată, știți? Cei necăsătoriți de aici de la birou i-au dat tot felul de sfaturi, au ajutat-o să descarce aplicații pe mobil, din alea pentru cunoscut oameni… I-au arătat cum decurg lucrurile pe-acolo. Nu s-a împăcat prea bine cu Tinder, dar tocmai pe primul site de relații pe care s-a înscris a apărut Pietro.

— Știi numele site-ului?

— Da, mi-a arătat câteva mesaje. Era IubireIdeală.com. Nu mi s-a părut niciodată o idee bună să cunoști oameni pe internet, dar trebuie să vă spun că a fost perioada cea mai fericită din viața Martei după lovitura pe care a suferit-o. Era incredibil, radia, se făcuse frumoasă foc, își cumpărase o grămadă de haine, lenjerii diferite, visa tot timpul, știți? Au vorbit luni bune.

— Și s-au întâlnit de multe ori în perioada asta?

— Nici vorbă de întâlniri. El spunea că e din alt oraș. Totul se întâmpla doar în spațiul virtual. Și relația s-a dezvoltat așa…

— În ce fel s-a dezvoltat? Știi dacă el i-a cerut bani?

Regina s-a lăsat în spate pe scaun, în defensivă.

— Începe să devină foarte personal, nu credeți?

— Te rog, spune-mi. E important.

— Da, îi mai cerea bani din când în când. Dar nu era nimic care să sune suspect, știți? Adică… nu era un gigolo. Din câte știu, Pietro era student, mai tânăr decât ea, care era arhitectă cu studiile terminate, lucra aici și câștiga bine. El făcea facultatea de filosofie și uneori avea probleme. Chestiuni de familie. Sumele pe care i le cerea nu erau mari pentru Marta. Nu era nimic care să i se pară ciudat la început.

— Așadar, îi dădea bani, deși nici nu-l cunoscuse personal pe tip?

Regina a rămas cu privirea pierdută, de parcă abia acum ar fi înțeles cât de absurdă era situația.

— Așa e, s-a întâmplat de câteva ori… a spus ea. Nu știu dacă vă explic bine, dar mă simt vinovată pentru că nu mi-am dat seama de nimic. Dar Marta era atât de fericită… Vorbeau ore în șir, își trimiteau mesaje. Ai fi zis că se cunoșteau de secole, le plăceau aceleași cântece, aceleași filme și

cărți, parcă erau suflete pereche.

Șarlatanii ăștia cercetează totul despre victimele lor, în general femei mai în vârstă decât ei, ieșite dintr-o situație dramatică, cum ar fi o despărțire sau o văduvie neașteptată. Ei se apropie tiptil, specialiști în strâns cioburile pentru o persoană aflată într-o stare fragilă. Poartă conversații simultane cu mai multe femei în diferite stadii ale cuceririi, ca să nu piardă timp. În cele din urmă, imediat ce termină de măcinat sticla, le iau până și puțina demnitate care le-a mai rămas.

Am continuat discuția, fără să o presez pe Regina, care, fără îndoială, s-ar fi închis dacă ar fi început să se creadă responsabilă pentru nenorocirea Martei.

— Regina, când a început ea să-l bănuiască pe individul ăsta, Pietro?

— N-a bănuit nimic, asta a fost partea cea mai rea. Nimeni n-a bănuit niciodată nimic. Până când, într-o zi, el i-a scris că e în oraș și au programat o cină într-o vineri. Marta era în al nouălea cer. S-a tot pregătit, a petrecut toată ziua la coafor, epilare, manichiură și îndreptat părul. Se făcuse așa frumoasă…

Regina era reținută, nu voia să pară bârfitoare. Eu încercam cu orice preț să stabilesc o legătură cu ea ca să-și dea drumul la gură.

— Am ajutat-o dându-mi cu părerea în privința lenjeriei, a hainelor pe care urma să le poarte, și chiar și eu, care sunt vulpe bătrână, m-am însuflețit, a continuat ea. Se poate să apară o dragoste de felul ăsta, nu-i așa? Dar totul s-a dus de râpă…

— În ce fel s-a dus de râpă?

— În cel mai rău fel posibil. Lunea de după întâlnire, Marta n-a venit la muncă. Am crezut că și-a prelungit weekendul, că totul era perfect, dar a venit marți. Biata de ea, s-a târât până aici, nici n-o recunoșteai. Avea ochii umflați, umerii căzuți, plângea fără oprire. La început, nici nu voia să vorbească despre ce s-a întâmplat, dar toată lumea era curioasă în privința ultimului capitol din romanul ei. Așa e într-un birou mare, urmărești ce se întâmplă în viața celorlalți, știți?

— Știu, am răspuns, simțindu-mă în stare să-i trag un pumn în față femeii ăsteia dacă mai spunea încă o dată „știi?”. *Tu* ce știi?

— A fost înșelată în felul cel mai banal din lume: a mers la cină cu tipul, s-au dus la ea acasă, pentru că el a spus că stă la un hotel, și de la un moment dat încolo nu-și mai amintea nimic. S-a trezit în pat, goală, și mai

multe lucruri din casă fuseseră furate. Laptop, bani, bijuterii…

— Mașina?

— Da, și mașina.

În momentul acela, probabil că hăndrălăul deja revându-se mașina la vreun atelier de dezmembrări auto dintr-o zonă mai defavorizată a țării. Era posibil ca Marta să nu-i fi spus nimic despre asta lui Carvana; altfel, n-ar fi scăpat și ar fi trebuit să facă un proces-verbal. Fără îndoială, ea îi spusese doar jumătate din poveste, rușinată, de teamă să nu pară prea fraieră.

— Tipul a curățat tot. A fost oribil… a adăugat Regina. Se pare că numai mobilul nu i l-a luat.

Pietro era, într-adevăr, deștept. Probabil știa că furtul unui mobil era o idee extrem de proastă. Ușor de localizat. Am preferat să nu mai spun nimic și am așteptat ca Regina să reia discuția.

— Zilele următoare, ea a suferit mult. Tot încerca să vorbească cu el. Îi trimitea e-mailuri, mesaje pe Facebook, dar el șterse tot. A dispărut fără urmă dintr-odată, a spus, pe un ton plângător. Era atât de rușinată că s-a lăsat dusă de nas, încât noi, cei de la birou, a trebuit să facem un fel de campanie ca ea să meargă la poliție. Acum, nu mai știu dacă am făcut bine…

— Sigur că ați făcut! Ar fi trebuit să contacteze poliția imediat ce s-a întâmplat!

— Marta nu voia sub nicio formă. Era atât de speriată încât nu voia să audă nici de banii de la asigurarea mașinii. Credea că poate să investigheze singură, a strâns toate informațiile pe care le avea. Pe urmă, după vreo cinci zile, i-a apărut infecția aia la gură… Atunci a ajuns la capătul răbdării. Când gura i s-a umflat și i s-a umplut de puroi.

— Știi ce fel de infecție era, la gură și în vagin?

— Vagin? Eu știam doar de gură… Nu știu ce era, dar era tare urât. Marta aștepta rezultatul unor analize, dar cred că încă nu venise, nu?

— Nu știu, am mințit. Crezi că a luat-o de la el?

— Sigur că da, de la cine putea să ia, în afară de Pietro? Marta nu ieșea cu nimeni altcineva.

— Regina, îți amintești data cinei cu Pietro?

— A fost prima vineri după ce am avut liber de 7 Septembrie[9]. Cât a trecut de atunci, vreo zece zile?

— Unde au luat cina?

— Habar n-am. Din câte îmi amintesc, Marta spusese că Pietro o să-i facă o surpriză, știți, o s-o ducă într-un loc deosebit. Dar ar fi fost prea umilitor să întreb, după toate astea, care era localul, nu credeți? La ce ar fi folosit?

— Poate că restaurantul are camere de securitate și reușim să recuperăm imaginile din noaptea aia, imaginile cu tipul care a înșelat-o pe Marta.

Regina a pălit.

— Dumnezeule, trebuia să întreb! Vreți să discut cu câteva persoane de aici? Poate știe cineva. Ce proastă am fost…

— Nu-ți face griji! am spus, simțind că discuția se epuizase și m-am ridicat. Uite cum facem, îți las numărul meu de telefon și, dacă reușești să descoperi ceva, mă anunți, bine?

— De acord! a spus ea, luând hârtiuța și împăturind-o cu grijă.

Am ajuns la bulevardul Paulista, într-un haos colorat de mașini în mișcare și pietoni grăbiți. Să merg puțin pe jos până la parcare avea să-mi facă bine și să mă ajute să gândesc. M-am scufundat în oceanul de oameni, încă o persoană printre alte milioane, invizibilă.

♦

Am intrat în mașină, intrigată. Înainte să întorc cheia, am aruncat o privire peste notițele pe care le luasem. Oare operația bariatrică făcea parte din profilul victimelor tipului ăluia? Fără să mai pierd vremea, l-am sunat pe Prata, un medic de la Institutul de Medicină Legală din São Paulo, cu care avusesem o aventură trecătoare cu vreo cinci ani în urmă. Pentru că eram amândoi căsătoriți, cu copii, iar sexul nu era cine știe ce, până la urmă am rămas prieteni. Prata era un medic incredibil, serviabil și, fiindcă era de gardă, i-am cerut să îmi trimită raportul necropsiei Martei și l-am rugat, dacă se poate, să îi examineze chiar el corpul ca să confirme operația bariatrică și să caute noi informații care ar putea fi utile. El a spus că o să verifice și că apoi o să mă sune.

Am ajuns la secție incredibil de rapid, având în vedere că era deja după-amiaza târziu, aproape ora de vârf. Mi-am imaginat că o să am parte de o grămadă de întrebări de la Carvana, dar, când am intrat, el nici nu era acolo. Bătrânul făcea întotdeauna câte o escapadă după prânz, eram sigură că se întâlnește cu vreo amantă. Se întorcea cu un aer buimac, înarmat cu tot felul de scuze, deși eu nu întrebam nimic.

Am luat o gustare rapidă, fără să neglijez dieta: fructe și gelatină. M-am

așezat la biroul meu și m-am apucat de muncă pe ziua aceea, expediind mai întâi treburile cele mai urgente. Carvana a venit abia pe la căderea serii, mirosind a motel ieftin, și a întrebat de Rafa.

— Tot se simte rău, am mințit.

După ce am făcut act de prezență, am mers acasă câte de repede am putut. Nici Paulo, nici copiii încă nu se întorseseră. Ce noroc! Având în vedere noile mele descoperiri, trebuia să fac câteva modificări urgente în profilul Verei Tostes. La rubrica profesie, am scris „psiholog de succes", ceea ce trebuia să fie suficient pentru a atrage atenția cuiva care vrea stabilitate financiară și stat la povești. În loc de „suplă" am scris „grăsuță, dar lucrez la asta", cu un *smiley* la sfârșit.

Apoi, am ajuns la concluzia că era momentul să încep interacțiunile. Am încropit un răspuns standard pentru cei 54 de bărbați care rămăseseră după primul triaj și l-am trimis:

> Bună, ce faci? Mulțumesc pentru mesaj. M-ai întrebat despre mine, deci, ia să vedem… Mă numesc Vera! :-) Am divorțat acum cinci luni, a fost cam greu, dar a trecut. Nu am copii, nici câine, nici papagal! lol Lucrez ca psiholog și locuiesc în Jardins[{10}]. Sunt optimistă, liberă, fără griji și obligații. Vreau să încep o viață nouă alături de cineva mișto. Oare tu ești acela? lol Spune-mi și tu despre viața ta! Sunt curioasă. Pupiiici!

Spre surprinderea mea, trebuia să plătesc ca să răspund – așa funcționa site-ul, stimulând nerăbdarea bărbaților și a femeilor de a lua legătura unii cu alții. Am completat informațiile cardului de credit și am plătit. Nu era scump, nu mă deranja să cheltuiesc un pic din buzunarul meu ca să fac dreptate. Fără îndoială, aveam să trag mai multe concluzii în urma discuțiilor și puteam face comparații cu idiosincraziile de scriere ale lui @studentbestial88. Era vremea să aștept mișcarea inamicului.

Se făcuse deja seară când m-a sunat Prata. Și-a cerut scuze pentru întârziere, mi-a povestit că a fost prins cu altceva și că abia acum a reușit să-și facă timp ca să verifice ce îi cerusem. Imaginează-ți cum e să fii medic la Institutul de Medicină Legală într-un oraș violent și enorm ca São Paulo, probabil că n-are timp nici să respire.

— Nu-i nicio problemă, Prata, dragule. Spune-mi ce ai descoperit.

— Din păcate, aproape nimic. În raportul legistului responsabil sunt doar informații evidente: că a murit în urma căderii, că bacteria a fost găsită în gură și în vagin. Și, într-adevăr, raportul menționează o cicatrice pe abdomen, compatibilă cu o operație bariatrică, și modificările interne

obișnuite în aceste cazuri. Doar atât.

— Ai avut timp să te uiți la cadavru?

— Am încercat, Verô. Dar cadavrul ei a fost deja ridicat.

Asta m-a luat prin surprindere:

— Cum? Cine l-a ridicat?

— Familia, bineînțeles.

— Familia? Ești sigur?

— Da. Am acum în mână Formularul de Revendicare a Cadavrului. Stai să văd… A fost ridicat ieri de fratele ei, Roberto Campos.

— Marta nu are frați, Prata.

El a scos un mic râset nervos la telefon:

— Cum să nu aibă, Verô. E aici semnătura lui. Îl scanez și ți-l trimit pe e-mail, bine?

I-am mulțumit și am închis, cuprinsă de tot felul de îndoieli. Un frate despre care nimeni nu știa că există. Poate că nu își vorbeau din cauza vreunei certe în familie, a unor probleme legate de bani sau ceva de genul ăsta. Altfel, cine ar fi ridicat cadavrul Martei? Era ușor să falsifici un formular, nimeni nu verifica nimic. Nu puteam suporta ideea că trupul ei era tocmai la @studentbestial88. Dorință sexuală pentru cadavre… Mi se întorcea pe dos stomacul numai când mă gândeam.

♦

Voiam să mă întorc acasă la Janete, dar era deja seară. Paulo și copiii sosiseră deja și a trebuit să-mi preiau funcția de mamă atentă și soție perfectă. Datoria mea față de ei era enormă. Am copt o pizza la cuptor și am mâncat în timp ce Lila povestea despre ziua pe care o petrecuse la școală și la balet.

M-am agitat toată noaptea, gândindu-mă la Marta, dar și la Janete. Povestea Martei mă marcase puternic, eram nerăbdătoare să pun mâna pe secătura de @studentbestial88, dar prioritatea era să am grijă de cei vii, nu de cei morți. Janete avea nevoie de mine.

Cu puțin timp înainte să răsară soare, m-am dat jos tiptil din pat. I-am lăsat lui Paulo un bilet drăgăstos și am ieșit din casă, pentru că era greu de ajuns în Zona de Est și nu puteam întârzia două zile la rând la secție. Am stat de pază în fața casei, observând mișcările dinăuntru prin ferestrele din față și laterale. Mașina familiei Brandão – un Corsa negru – era în garajul din curte. Nu a durat mult până când el a ieșit din casă, îmbrăcat în

uniforma Poliției Militare, și s-a urcat în mașină. Era un bărbat înalt și corpolent, cu capul ras și tenul foarte închis la culoare. Era încruntat.

Când mașina a dispărut după colț, nu am pierdut timpul, am sărit gardul fără să sun la sonerie și am bătut la ușă. Janete a deschis repede.

— Ai uitat ceva, iubitule? voia să spună ea, dar s-a întrerupt când a văzut că nu era soțul ei.

Janete era într-adevăr o fată foarte frumoasă, brunetă, cu părul lung și ochii verzi. Am recunoscut-o imediat pe femeia din fotografia găsită în noptiera lui Brandão, nu lipsea decât alunița de pe bărbie. Chipul ei s-a încordat când m-am văzut:

— Cine sunteți?

— Verônica Torres, de la secția Omoruri.

Ea a încercat să închidă ușa, dar am pus piciorul în prag.

— Termină cu asta, Janete! am spus, privind-o în ochi. Vreau să-ți aud povestea.

10

Janete și-a luat mâinile de pe ușă, lăsându-și brațele să cadă pe lângă corp. A suspinat, întorcând spatele, și a mers înfrântă până la canapea, unde s-a așezat cu mâinile împreunate în poală. Am închis ușa și m-am apropiat încet. M-am așezat lângă ea, la câțiva centimetri distanță, în tăcere, respectându-i ritmul. Mai mult decât să se confrunte cu mine, în clipa aceea Janete se confrunta cu ea însăși.

După câteva minute în care nu s-a spus și nu s-a insinuat nimic, am hotărât că era momentul să fac primul pas. Am folosit o voce blândă, calculând fiecare cuvânt.

— Stai liniștită, Janete! Sunt de partea ta, am început eu. M-ai sunat cu o bănuială îngrozitoare legată de soțul tău, dar ai închis înainte să-mi spui mai multe. Nu am aflat despre ce era vorba, dacă erai în pericol. De asta sunt aici, am ținut neapărat să vin personal să verific. Îmi fac griji pentru tine. Dacă e adevărat ce mi-ai povestit… Trebuie să mă ajuți ca să ieși cu viață din situația asta.

— Mulțumesc pentru îngrijorare, doamnă Torres, dar n-am nevoie de ajutor, a spus ea, surprinzător de fermă. Adevărul e că nu am nimic de spus. Am sunat dintr-un impuls, cine știe unde îmi era capul! Eram disperată, asta-i tot, dar a trecut… Să uităm de asta, imaginați-vă ca nu v-am sunat, bine?

S-a ridicat, a îndreptat cu câțiva centimetri fața de pe măsuța din mijloc și, din priviri, mi-a arătat că e gata să mă conducă până la ușă. Am ignorat-o și am rămas așezată:

— Amândouă știm că nu e adevărat, Janete. Le înțeleg bine pe femei, le-am văzut pe multe în aceeași situație, folosind același ton ca să-mi spună să dau uitării cazul, jurând că totul e în ordine. Bineînțeles că nu era.

Janete s-a așezat din nou, departe de mine, dar extrem de atentă de data asta.

— Înțeleg, am continuat. E rușinea de a povesti, ezitarea de a te destăinui altcuiva. Uneori, pare mai bine să nu iei în seamă lucrurile astea, să-ți spui că o să treacă. Crede-mă, nu e mai bine să nu le iei în seamă. Dacă

soțul tău chiar face ce mi-ai spus că face, ești în pericol, într-o situație fără ieșire. Știu cât de greu trebuie să fi fost să mă suni și să-mi spui toate astea. Foarte bine, eu am fost ultima ta speranță, dar nu sunt insensibilă și n-o să te abandonez. Respiră adânc, draga mea. O să te simți mai bine după ce îmi povestești tot.

Janete avea ochii larg deschiși, dar pierduți și se plimba agitată prin cameră. În clipa aceea, formula judecăți în legătură cu înfățișarea mea, vocea mea, hainele mele. Mai important era că hotăra dacă trebuie să-i destăinuie secretul acela unei femei necunoscute care bătuse la ușa ei. După câteva secunde, a luat o decizie:

— Chiar nu am nimic de povestit, doamnă Torres.

Privirea ei era îndreptată către podea. La dracu', o pierdeam!

Asta m-a descumpănit, dar nu aveam să renunț atât de ușor. Mi-am reluat imediat șirul gândurilor.

— Janete, fii atentă… Știu că e greu. O să încep în locul tău, bine? O femeie afectuoasă, căsătorită de câțiva ani. La început, soțul era încântător, până când te-a făcut să depinzi complet de el în toate privințele, fără să ai unde să fugi. Într-o zi, ai descoperit, nu? Ai descoperit, și pe urmă o să-mi și povestești în ce fel, că el ucide femei. Ceva ce nu-ți închipuiseși niciodată! Te-ai simțit disperată și foarte speriată după asta… Dar, pentru că el e polițist, te-ai gândit că nimeni n-o să te creadă.

S-a tras puțin înapoi, clipind repede din ochi.

— De unde știți că lucrează în poliție?

— L-am văzut chiar acum ieșind, în uniformă, înainte să bat la ușă. Din proprie experiență, știu că există multe cazuri ca al tău. Faptul că e polițist îl face un bun candidat pentru a fi un ucigaș nedescoperit.

— Și dumneavoastră sunteți polițistă, doamnă Torres. Înseamnă că sunteți o bună candidată, nu?

Acum, Janete avea un ton sfidător, combativ, ceea ce însemna că avansasem în discuție. Începea să își arate inteligența și încerca să mă încuie. Bine, foarte bine… Provocându-mă, ieșea din cochilie fără să-și dea seama. Era momentul să-mi demonstrez cunoștințele și să-i câștig respectul.

— Da, Janete, și eu sunt o bună candidată. Deși femeile nu sunt aproape niciodată ucigași în serie. Bărbații sunt, practic, stăpânii universului. Polițiștii au o personalitate aparte, care le permite să exercite o profesie

care nu e pentru oricine. Sunt curajoși, puternici, par să aibă în vene mai multă adrenalină decât ceilalți, înfruntă pericolul în fiecare zi. Sunt convinsă că soțul tău poate fi plin de sentiment când trebuie să te câștige de partea lui, dar devine rece ca gheața când se ceartă cu tine. Am dreptate?

Janete m-a privit intrigată, nesigură dacă să continue, dar, în sfârșit, luând în considerare posibilitatea. Încă un pas. A coborât privirea și a apucat din nou marginea șorțului pe care îl purta, netezind tivul volănașului. Am privit în jur, confirmând la lumina zilei ceea ce văzusem în noaptea când am intrat acolo. Cuvântul care îmi venea în minte era „impecabil". Toate mobilele, bibelourile și textilele în ordinea cea mai desăvârșită, așa cum camera mea de zi nu avea să fie niciodată. Am oftat, cuprinsă de o oarecare invidie. Paulo mă tot bătea la cap să fiu o gospodină mai bună, i-ar fi plăcut la nebunie ca eu să fiu Janete. M-am concentrat din nou asupra femeii care stătea așezată în fața mea. Într-o astfel de conversație, liniștea e la fel de esențială ca întrebările – o chestiune de *timing*.

— Janete, când m-ai sunat, mi-ai spus că soțul tău e un ucigaș de femei. Ești sigură de asta? Tot ce o să spui rămâne între noi. Să ne prefacem că nu sunt de serviciu azi, OK? Nu-i nevoie să-mi spui „doamnă". Sunt prietena ta Verônica, am spus, zâmbind complice, ca să stabilesc o legătură empatică. Poți să-mi povestești și poate că n-o să facem nimic în privința asta, nici măcar să depunem plângere. O să fie numai decizia ta, n-o să te presez, dar garantez că o să-ți facă bine să vorbești.

Ea clătina din cap într-o parte și-n alta, ca și cum ar fi făcut în minte o listă cu argumente pro și contra. Am continuat să descriu profilul de ucigaș al tipului, în mod generic, desigur. Cu fiecare caracteristică pe care o menționam, clătinările se domoleau și privirea ei o întâlnea pe a mea. Când am început să disec profilul soțiilor care au descoperit că soții lor sunt ucigași, Janete a devenit și mai interesată.

Aceea era partea cea mai bună: să pun în practică ceea ce îi văzusem făcând pe mulți dintre colegii mei în sala de interogatoriu. Tactica e tare asemănătoare cu cea a cititoarelor în cărți, care interpretează limbajul corporal al clientei ca să știe dacă se află pe drumul cel bun. Joci la cacealma, aștepți reacția și alegi următorul pas; tocmai persoana cu care ai de-a face îți dă răspunsul fără să știe.

În mod deliberat, foloseam numai termeni vagi, care pentru Janete sunau

ca niște divinații despre viața ei: „femei abuzate”, „supunere și izolare”, „senzație de pierdere”. Un punct în favoarea mea. Am început să mă însuflețesc:

— Femeile ca tine sunt puternice, dar foarte singure. Ei au grijă ca voi să vă îndepărtați de toți, inclusiv de familie, de profesie, de prieteni în general, astfel încât să vă domine complet și să nu riște. Singurătatea și golul cresc și înghit totul. Janete, chiar crezi că lucrul cel mai bun în viață e să-ți omori timpul uitându-te la televizor și rezolvând integrame?

— De unde știi că rezolv integrame? Nu ți-am spus asta! Sau vrei să mă duci de nas că toate femeile astea fac și ele același lucru?

— Calmează-te, draga mea! A fost doar un exemplu… am mințit, încercând să ascund scăparea.

Mă luase gura pe dinainte! Nu mi-aș fi iertat-o dacă aș fi pierdut-o atunci pe Janete.

— Încerci să mă duci de nas.

— Ba nu. Crede-mă, am spus „integrame” doar așa, la întâmplare. Nu sunt prea multe lucruri de făcut când stai toată ziua în casă. Putea să fie și tricotat sau croșetat, dar tu ești prea tânără pentru asta.

Ea a ridicat din umeri, un „lasă” rapid. Crede-mă pe cuvânt, cu asta mergi la sigur: nu există femeie căreia să nu-i placă să i se spună că e tânără. Janete a zâmbit și ea, dar apoi gura a început să-i tremure și lacrimile au pornit să i se scurgă pe față, în tăcere. Pentru mine era semnalul că a venit momentul să o ating fizic, forțând o intimitate mai mare. Cu grijă, i-am luat mâinile într-ale mele, încurajând-o să continue. Ea a coborât capul și eu am îmbrățișat-o, înțelegătoare. Mi-am trecut mâna prin părul ei lung și am spus:

— Curaj, fata mea, curaj!

Janete și-a șters chipul umed cu șorțul.

— De fapt, nu l-am văzut omorând pe nimeni. Sunt întotdeauna legată la ochi când se întâmplă, nu pot decât să aud.

— Te leagă la ochi? Cu o bucată de pânză?

— Cu o mască din alea pe care le primești în avion. Asta în mașină. Iar acolo, mă bagă într-o cutie de lemn.

— Cum adică? Te bagă într-un sicriu?

— Nu, nu… Cutia îmi acoperă doar capul.

— El face toate astea în mașină?

— Nu, Verônica. Asta se întâmplă după ce ajunge acolo.

— Acolo, unde? Janete, liniștește-te, s-o luăm încet.

Era prima dată când ea își exprima tragedia în cuvinte. Mai era și prima dată când mi se făcea o astfel de destăinuire.

— Ești cu el când ucide? am continuat.

Nu a fost întrebarea potrivită. Ea a izbucnit în suspine, ca și cum ar fi simțit o durere sfâșietoare. Tot corpul i se zguduia.

— Nu înțelegi nimic, m-ai auzit? Nu sunt o ucigașă! El mă obligă, el mă obligă să fac lucrurile astea! striga ea neîncetat.

Mi-a sărit inima din loc. *Calmează-te, Verô*, *calmează-te,* îmi repetam. Am îmbrățișat-o din nou, făcând sunetul acela cu care îi liniștești pe ceilalți – *ș̣ș̣ș̣! ș̣ș̣ș̣!* – și legănându-i corpul în față și-n spate, ca și cum ar fi fost un bebeluș. Nu știu câte minute am rămas așa, până când suspinele convulsive au devenit mai rare. Atunci, i-am dat drumul și am luat-o de mâini.

— Gata. Mi-ai povestit deja partea cea mai rea și nu te judec… Acum, spune-mi totul de la început. Știu că nu ai ucis pe nimeni. Te cred, îți văd disperarea. Spune-mi ce știi, nu lăsa nimic la o parte, te rog.

A fost ca un dig care cedează. Odată ce s-a prăbușit bariera, revărsarea era inevitabilă. Janete mi-a povestit tot: despre muzica indigenă din mașină, despre buncăr, sunete, mirosuri, Cutie, strigătele victimelor. Era îngrozitor, dar m-am controlat mai mult ca niciodată. O polițistă nu se poate speria de o relatare, oricât de rea ar fi. Mai lipsea o singură piesă din puzzle. A trebuit să întreb:

— Doar un lucru nu înțeleg, de unde vin fetele acelea… Cum reușește să le prindă?

Janete a făcut o pauză și am simțit că era un punct important. S-a încruntat, zgândărindu-și cuticulele mâinilor fără cusur. Creierul ei era ca un pendul: să mintă sau să nu mintă?

— Eu sunt… a spus, în cele din urmă. Eu sunt cea care le găsește la autogara Tietê.

Amănuntul acesta m-a impresionat, dar am preferat să nu întreb nimic, pentru că știam că tăcerea avea să forțeze răspunsuri. Janete mi-a dat în curând detalii despre metoda ei de abordare la autogară. Probabil că nemernicul nu prea era bun de gură și se folosea de priceperea ei ca să obțină victimele fără să fie nevoie să se expună. Am strecurat ici-colo câte o

întrebare, câte o expresie, dar, dacă Janete chiar îmi spunea tot adevărul, ea nu știa direcția în care mergea mașina, nu știa unde se afla buncărul, nu știa sigur ce le făcea Brandão fetelor.

— N-am înțeles, mi-ai spus că el ucide femei. Le dă drumul sau le ucide?

— Brandão zice că le dopează pe fete și le părăsește la șosea. A doua zi, ele nu-și amintesc ce s-a întâmplat. Poate să fie adevărat? Mie mi se pare imposibil, pentru că le chinuiește tare rău. Îmi dau seama după strigăte.

— Și ești sigură că niciuna nu a depus vreodată plângere?

— El spune că le chinuiește fără să lase urme, că a învățat asta la serviciu. Nu au nicio rană ca să dovedească ce s-a întâmplat. E întotdeauna îmbrăcat în uniforma Poliției Militare când merge în buncăr. Probabil că le e frică să se ducă la poliție.

Povestea asta era cusută cu ață albă. Dacă fetele erau torturate așa de rău cum auzea Janete, cu siguranță măcar una dintre ele ar fi făcut un denunț, putea Brandão să poarte până și veșmântul papei. În timp ce ea vorbea, am făcut, inevitabil, o legătură mintală cu cazul Martei: folosirea drogurilor care provoacă amnezie.

Am insistat spunându-i lui Janete că era posibil ca fetele să fie în viață pe undeva, că ea trebuia să mă ajute să strâng mai multe dovezi. Muncă în echipă, de asta aveam nevoie. S-a mai liniștit, dar totul era să se ducă pe apa sâmbetei când am spus că o să vorbesc cu șeful meu că să mă ajute cu investigația.

— Nu vreau să vorbesc cu nimeni altcineva, pentru numele lui Dumnezeu! a spus ea. Crezi că o să mă creadă un bărbat? Cu atât mai mult ăla, despre care Brandão a zis că nu suportă Poliția Militară. Totul o să se sfârșească prost!

— Ascultă, Janete, eu nu am destulă putere ca să rezolv asta singură. Dar îl cunosc pe Carvana de-o viață, n-o să ignore așa ceva.

Cuvintele îmi ieșeau din gură, dar nu mă simțeam prea sigură. În ultima vreme, lepra de Carvana nu voia să știe de nimic. Dar trebuia să încerc, aveam nevoie de susținerea poliției pentru că treaba era tare urâtă.

— Janete, de ce nu ai luat niciodată legătura cu poliția până acum?

— De teamă… Teamă că n-o să mă creadă nimeni, teamă că o să merg la închisoare, teamă de ce-o să spună lumea. Teamă de moarte.

— De cât timp se întâmplă? Câte femei ai „angajat” la autogară?

Ea m-a privit surprinsă, ca și cum întrebarea i-ar fi reamintit că și eu făceam parte din poliție. Am așteptat să socotească în gând, numărând pe degete. Cu cât mai multe degete ridica, cu atât mai greu era să respiri.

— A evoluat puțin câte puțin. Cam una pe an, în primii ani, și acum aproape o dată pe lună. A scăpat de sub control. Nu știu de când face asta Brandão, dar până acum am numărat unsprezece. Nu-l mai recunosc, nu știu cine a pus stăpânire pe corpul lui.

— Ești sigură că ăsta e numărul?

— Da… îmi amintesc de fiecare dintre ele. Uneori, gătesc sau mă uit la televizor și văd chipurile fetelor. Atunci îmi vine să plâng! a spus ea, agitându-se din nou. Verônica, ajută-mă, nu vrea să fiu acuzată că am fost complice! El mă obligă, jur…

Am calmat-o așa cum am putut. Nu avea să fie deloc ușor. Janete le coopta pe fete, nu era niciodată legată, dar nu fugea și nici nu salva pe nimeni. Oare îi provoca plăcere în vreun fel ritualul acela? Eu una înțelegeam că se consideră nevinovată, victima soțului, dar în situația în care cazul ar fi mers mai departe ar fi fost greu de explicat. Adevărul și justiția nu s-au împăcat niciodată. Mai ales în Brazilia.

— Cum sunt fetele astea?

— Întotdeauna brunete cu părul lung, foarte slăbuțe. Așa îi plac lui. Sosesc cu autobuzul care vine din Nord.

Mi-am scos carnețelul din geantă și i l-am dat.

— Poți să-mi scrii numele?

Janete a acceptat, scriind repede și urât: Deusa, Benigna, Tainara, Nilce, Jerusa, Divina, Creúza, Vanessa, Miranda, Penha, Darcília. Era impresionant că știa toate numele astea pe dinafară. Mi-am adus imediat aminte de chiloții din noptiera lui Brandão, care miroseau „a purtat”. Era un trofeu foarte intim pe care îl lua de la fiecare dintre ele. Luând înapoi carnetul, am adăugat „chiloți?” și am schimbat o privire scurtă cu Fecioara de la Cabeza de pe altar, luminată de o lumânare nouă, imaginându-mi la ce fusese martoră statueta aceea.

— Janete, înainte să plec, o ultimă întrebare. Soțul tău te bate?

— Înainte nu mă atingea nici cu un deget, dar zilele trecute mi-a tras o palmă peste față. Mă umilește de multe ori, dar bătaie în adevăratul sens al cuvântului n-am luat niciodată.

— Bărbații de felul ăsta sporesc pe zi ce trece numărul cazurilor de

violență domestică. Trebuie să mă anunți dacă se întâmplă, pentru că atunci trebuie să te luăm de aici și să te ascundem într-un adăpost. Ai rude sau prieteni la care poți să stai un timp, dacă ai nevoie?

— Am, dar nu m-am mai văzut cu nimeni de ani buni. Lui Brandão nu-i plac surorile mele și nici eu nu vreau să trec prin rușinea de a mă întoarce acolo în situația asta. Ele m-au tot prevenit că e un individ dubios. Crezi că o să mă omoare?

— Sincer, nu știu. Dar să fim atente, OK? Îți las numărul meu de telefon. Nu mai ești singură, ai cu cine să vorbești. Putem să încercăm să te facem martor protejat. Ca să nu risc să sun când e el acasă, poți să-mi faci rost de programul turelor lui pe luna asta?

S-a ridicat, a deschis sertarul bufetului din sufragerie și a scos programul de lucru al soțului. L-am fotografiat cu mobilul și mi-am luat la revedere. O senzație stranie nu-mi dădea pace: putea fi ultima oară când o vedeam pe Janete în viață.

11

După câteva ore, ieșeam din biroul lui Carvana cu capul zvâcnindu-mi de durere. Aveam urgent nevoie de un analgezic. Două, de fapt. Am înghițit pastilele și m-am întors la masa mea, fumegând de ură. Secătura bătrână ignorase cu desăvârșire tot ce descoperisem, chiar dacă am argumentat că soțul avea profilul clasic al unui ucigaș în serie și că soția corespundea cazului tipic al sindromului femeii abuzate.

— Degeaba, Verô, trebuie să vină ea la secție ca să depună plângere oficial, spusese el, mușcându-și mustața aia groaznică, insuportabilă manie! Vrei să zgândări cuibul de viespi, hm? Să-mi pun mintea cu nevasta unuia de la Poliția Militară? Dacă umbli prin arhiva Poliției Militare, nu scap nici eu! Și mai e ceva: povestea aia cu ucigași în serie e pentru americani. Dacă n-a depus plângere, bagă la sertar!

O răceală amestecată cu indignare pusese stăpânire asupra mea, îmi era imposibil să rămân calmă. *Watch me, Doc, it's show time.* N-aveam nevoie de lepra asta ca să merg înainte. Am luat o coală albă, am îndoit-o la mijloc și mi-am început planul. Două cazuri, două jumătăți. Marta și Janete. Mi-am pus rotițele în funcțiune, trecând în revistă principalele probleme de rezolvat ale cazurilor. Nu aveam să reușesc să mă ocup de cea mai mare parte dintre ele fără ajutorul lui Nelson. Cu un pix negru, am încercuit tot ce urma să-i cer:

Marta Campos
A) De investigat utilizatorul adresei de e-mail studentbestial88@gmail.com.
B) Roberto Campos, fratele Martei, Chiar există? De trimis formularul de revendicare a cadavrului la primărie ca să-l verifice Nelson.
C) De căutat victime asemănătoare: proces verbal despre sedarea victimei + site IubireIdeală.com + operație bariatrică (?).

Janete
D) De căutat info despre tribul Kapinoru (fotografia dinăuntrul statuii).
E) De căutat info despre Fecioara din Cabeza.
F) De găsit dosarul personal a lui Cláudio Antunes Brandão. Sancțiuni? Distincții?
G) De verificat câte arme sunt înregistrate pe numele lui (pistolul .380 e o armă neînregistrată?).
H) De căutat victime asemănătoare: dispariție? Viol sau omor?
+Fete brunete venite din Nord

+Lista de prenume dată de Janete pentru restrângerea căutării.
I). De verificat cu Flávia numele proprietarului imobilului lui Janete/Brandão din Parque do Carmo

Am început să lucrez la ce puteam să rezolv singură. Pe ecranul calculatorului, am deschis tabelul cu „Statistica soluționării cazurilor de omor”, pe care mi-l trimisese Carvana ca să-l formatez. Cine ar fi trecut pe lângă biroul meu ar fi văzut o funcționară făcându-și treaba în mod exemplar. Pe mobil, am deschis motorul de căutare și am scris TRIBUL KAPINORU. Au apărut mai multe link-uri și am făcut clic pe primul: „Campanie împotriva infanticidului indigen”.

Era un clip video de puțin peste trei minute, dar suficient de șocant ca să nu-l mai uit niciodată. În fața camerei, un indian îngropa de vii doi copii, în timp ce întregul trib asista în jurul gropii fără să facă nimic. Mai întâi era un băiat deja mărișor, cu o deficiență fizică, la picioare și la mâini. Era târât până la groapă, dar nu reacționa în niciun fel și nu plângea. Abia atunci când pământul începea să-i acopere capul, el se ruga să fie lăsat în viață, dar sunetul era în curând înăbușit de indianul care bătătorea mormântul cu picioarele. Strigătele erau atât de puternice încât a trebuit să dau mai încet volumul mobilului.

O fetiță oarbă urma imediat după aceea, așezată deasupra băiatului proaspăt îngropat. Ceilalți indieni din trib se agitau, dar călăul urma procedura de parcă ar fi îndeplinit o formalitate, fără să clipească. A aruncat-o pe fetiță în groapă și a luat lopata. Era groaznic să vezi cum îi intra pământul în gură, cum îi acoperea ochii albicioși, mișcându-se în ritmul respirației din ce în ce mai lente. Și plânsul, care nu se mai oprea.

Spre ușurarea mea, în ultimele secunde, un băiat fugea către groapă și o dezgropa pe fetiță, fugind undeva cu ea în brațe. Apoi, apărea textul campaniei pe care o făceau chiar indienii împotriva acestei tradiții, dar eu deja nu mai eram atentă, nu mă gândeam decât la fotografia găsită înăuntrul statuii: era o copilă indigenă fără un braț. Cine era? Să fi murit oare în modul acela inuman? Mai auzisem de triburi care ucid copii cu deficiențe, dar mereu am crezut că e o legendă urbană. Faptul că era adevărat m-a distrus.

Am căutat apoi, imediat, ceva despre Fecioara de la Cabeza. Parcă aș fi ajuns din infern în paradis. Protectoare a capului, a creierului, a inteligenței, a cunoașterii și a justiției. Primul ei miracol fusese cu un soldat, păstor de

oi, care își pierduse un braț în război. El a avut o viziune cu fecioara și, drept dovadă a autenticității acesteia, brațul său s-a refăcut. În locul unde i s-a arătat trebuia să i se construiască o biserică fecioarei. Un alt miracol a fost salvarea, în ultima clipă, a unui condamnat fără vină, care era cât pe ce să-și „piardă capul” printr-o decapitare publică. De aceea, în imaginile care o reprezintă, la picioarele ei sunt așezate capete. Cine o venera pe sfântă, Brandão sau Janete? Aflarea acestui lucru m-ar putea ajuta să înțeleg cine era indiana din fotografie.

Am închis pagina și am sunat-o pe Flávia, cumnata mea, care lucra la Oficiul Registrului Funciar nr. 5. Pentru că apelul a intrat în căsuța vocală, i-am lăsat un mesaj, solicitându-i să afle cine era proprietarul imobilului în care locuia Janete. Următorul pas era să-i cer ajutorul lui Nelson, dar am profitat de plecarea lui Carvana la „prânz” și i-am deschis e-mailul – bătrânul era atât de inept în materie de tehnologie încât în fiecare zi îi printam e-mailurile și i le puneam pe masă ca să-i fie mai ușor. E incredibil cât de izolate de lume și de dependente de ceilalți sunt persoanele care nu învață să se descurce cu informatica. Prefăcându-mă că sunt lepra bătrână, le-am trimis câte un e-mail altor comisari prieteni cu el rugându-i să-i trimită secretarei Verônica (secretarvt@polcivil.sp.gov.br) orice informații despre denunțuri care se încadrau la punctele *C* și *H* din lista mea.

Am ieșit din biroul lui, încrezătoare. Chiar dacă amânasem cât de mult putusem, venise vremea să vorbesc cu Nelson. Într-o privință Carvana avea dreptate, mereu mi-a plăcut să zgândăr cuiburi de viespi. Trecutul trebuie să rămână în urmă, dar necesitatea dictează regulile. Fără să ridic capul, am localizat ținta înăuntrul secției. Am scotocit prin geantă, am luat trusa de toaletă și mobilul, am așteptat ca el să se întoarcă cu spatele și am fugit la baie. Am dat nas în nas cu Suzana, care a început imediat să comenteze:

— Ce faci, Verô? Ai dispărut, hm?

— N-am dispărut deloc, Suzana, ce faci, mă controlezi acum? am spus, cu un ton care mi-a ieșit mai aspru decât mă așteptam.

— Aoleu, te-ai trezit cu fața la cearșaf? Am întrebat doar așa, nu te-am văzut azi-dimineață pe aici!

— Și de ce voiai să mă vezi? Mai ai ceva să-mi transmiți?

— Lasă, Verô, n-am chef de ifose.

Suzana a ieșit valvârtej pe ușă. Era mai bine așa. Aveam nevoie de cel puțin încă cinci minute ca să mă aranjez. Mi-am dat cu un anticearcăn de

bază, am presărat puțină pudră translucidă, am retușat fardul cafeniu din jurul ochilor care păreau lipsiți de strălucire, un fard de obraz pentru ca fața să pară mai subțire și ca să ascundă paloarea oboselii. Lipsea ceva. Am cotrobăit prin învălmășeală până când am găsit rimelul, mi-am alungit genele, mi-am dat cu dermatograf negru întinzându-mi pleoapele și am încheiat cu un ruj de culoarea buzelor. Perfect, un machiaj ca să nu se vadă că eram machiată.

Mi-am aplecat capul în față, scuturându-mi părul, l-am descurcat cu degetele, m-am privit în oglindă o ultimă dată. Mi-am agitat brățările făcându-le să zornăie, ca să le separ, mi-am făcut bezele mie însămi și am ieșit în grabă, cu norocul de partea mea. Ghici peste cine am dat tocmai la ușa băii? Peste Nerdson. El m-a privit surprins, iar eu am înclinat capul, insinuând o invitație ca pe vremuri. Se spune că a greși o dată e omenește, dar s-o pui de-o lipeală cu fostul e curată prostie. Ei bine, sunt o proastă, dar dintr-un motiv bun.

— Nerdișor, îmi faci o favoare? am întrebat, punând imediat mâna pe medalionul pe care îl avea la gât. E important…

— Doar dacă profităm de seara asta și ne zbenguim un pic.

Ochii îi străluceau de bucurie. Am clipit, simulând îndoială:

— Mai întâi, arată-mi că ești bun la cercetare, în timp ce mă gândesc la propunerea ta. Am nevoie să găsești dosarul personal al tipului ăstuia: Cláudio Antunes Brandão, ofițer la Poliția Militară. Vreau tot.

Am mers împreună până la masa lui. Nelson s-a așezat în fața calculatorului mai însuflețit ca niciodată și, în niciun minut, a obținut informația pe care o voiam. Soțul lui Janete era căpitan la Poliția Militară, în al 8-lea Batalion Metropolitan al Poliției Militare (BMPM), în Tatuapé – Zona de Est. Se potrivea. În cazierul lui, nimic important. Un individ normal, chiar invizibil.

— Mai există hotelașul ăla în apropiere? am întrebat, deja cu geanta în mână și țuguindu-mi buzele cu expresie ingenuă, cât se poate de premeditată.

Nelson a zâmbit.

— Ia-o înainte! Cameră impară, nu uita.

— Știu. Tu și ciudățeniile tale…

Motelul Love Story era cinstit, vechi, suficient de departe pentru ca nimeni să nu ne vadă, suficient de aproape pentru ca niciunul din noi să nu

se încurce în trafic. Am intrat imediat sub duș, așteptându-l pe Nelson. Nici n-aveam nevoie de „încălzire”. Nu era chiar bine dotat, dar făcea lucruri incre-di-bi-le între patru pereți. Nu trebuia decât să am grijă să nu pierd controlul. O relație era ultimul lucru pe care-l voiam.

Înfășurată în prosop, am pornit televizorul, am pus un video fierbinte, am aranjat pernele și m-am prefăcut că am ațipit imediat ce l-am auzit pe Nelson apropiindu-se de ușă. Cu ochii închiși, am auzit dușul pornind și am așteptat cuminte, profitând de timpul acela ca să mă relaxez cu adevărat. Nelson a venit după câteva minute, tare drăgăstos, m-a trezit cu un sărut pe ceafă, după ce mi-a dat părul la o parte. M-am întors spre el și l-am tras spre mine, apucându-l de medalionul de la gât, lacomă. Spre norocul meu, el nu se grăbea câtuși de puțin. A sărutat fiecare parte din corpul meu ca și cum ar fi verificat o amintire, făcându-mă să cer mai mult. I-am îndurat lentoarea cât am putut, dar dintr-odată l-am întors pe spate și m-am așezat deasupra:

— Acum e rândul meu, te-ai jucat destul.

Când eram deja epuizați, mi-am dat seama că timpul zburase și că era vremea să alerg acasă. I-am dat lista lui Nelson în timp ce mă aranjam, explicându-i punct cu punct tot ce era important, dar fără să-i povestesc prea multe despre cazuri. El îi tot dădea înainte că nu m-a uitat niciodată, dar eu abia dacă îl auzeam, nu mă interesa absolut deloc. Asta-mi mai lipsea, ca el să confunde sexul cu iubirea.

Când eram deja pe hol, a început să îmi sune mobilul. Am crezut că e Paulo și m-am apucat imediat să inventez o minciună, dar display-ul indica „Janete”. Am ezitat, cumpănind pasul următor. Nu puteam să nu răspund, iaș fi trădat încrederea. Am proptit aparatul între ureche și umăr, în timp ce îmi prindeam părul.

— Bună, draga mea, am spus, cu un entuziasm care îmi ascundea îngrijorarea.

Atunci a venit întrebarea pe care nu voiam s-o aud, plină de speranță.

— Ei, ai vorbit cu comisarul? M-a crezut?

12

„În regulă, trebuie să ne întâlnim”. Cuvintele spuse de Verônica, înainte să închidă, răsună ca un ecou în urechile lui Janete și o senzație de ușurare o cuprinde pe de-a-ntregul. Polițista părea să ghicească lucrurile, i-a citit gândurile, inima, trecutul. Nici nu vrea să se gândească cum o să fie când toată lumea o să afle ce face Brandão, când el o să fie în sfârșit în spatele gratiilor.

Știe că nu folosește la nimic să se grăbească, dar e nerăbdătoare să descopere ce a crezut comisarul despre povestea ei. A stabilit cu Verônica să se întâlnească la snack-barul Tinei, aproape de barul motocicliștilor, peste două zile, când Brandão o să fie din nou pe tură la poliție. Privește pe fereastră, vede că începe să se întunece și se uită la ceas. Nu mai e mult până când el o să se întoarcă de la serviciu. Neliniștea se instalează din nou, dar ea se hotărăște să alunge gândurile rele și să petreacă o seară plăcută. E cel mai bun lucru pe care îl poate face în intervalul acesta, când lumea pare să se fi oprit în loc, iar următoarea pagină a vieții ei e încă nescrisă. E foarte bine să-ți creezi un spațiu în care să poți respira puțin, să te simți din nou normal. „Trecutul e ca să-l uiți, prezentul ca să-l trăiești și viitorul ca să-l lași în grija Domnului”, gândește.

Vrea să profite de timpul care îi mai rămâne cu Brandão. Vrea să-i facă pe plac astăzi cum n-a mai făcut de mult. O să-i simtă lipsa. Trebuie să adune clipe frumoase ca să aibă de ce să se agațe în momentele grele care au să vină. Se ridică, merge în bucătărie și prepară apetitivul preferat al soțului: pate de ton cu maioneză și ceapă verde. Așază tartinele proaspete într-un castron cu un prosop brodat.

Își dă toată silința să facă ordine pe măsuța de cafea, culege o floare din grădină ca să completeze decorul, pune la răcit un vin alb, scoate două cupe potrivite. Se îndepărtează puțin, contemplând rezultatul: fără cusur! Se uită încă o dată la ceas; se încadrează perfect în timp. Ia blocul de post-it-uri roz și scrie cu litere rotunjite: „Iubire, mă parfumez pentru tine”. Lipește biletul pe partea de dinafară a ușii de la intrare, apoi se îndreaptă plină de însuflețire către duș.

Îi place la nebunie ca apa să îi învăluie corpul. De obicei, e momentul cel

mai bun ca să se deconecteze de tot, dar azi nu merge. Când a povestit cu voce tare fărădelegile soțului, și-a dat seama cât de sinistră e toată situația aceea. Înainte, trăind de pe o zi pe alta, nu și-a dat niciodată seama că sună atât de urât.

Janete a povestit tot ce a vrut, dar regretă că a pierdut controlul asupra a ceea ce nu voia să spună. Și-a pus prea multă încredere în Verônica, a exagerat când i-a dat lista cu numele femeilor și i-a explicat cum le cooptează la autogară. Dacă poliția le găsește în viață pe fetele acelea, ea va fi recunoscută prima. Nu vrea să fie arestată, nu ar putea suporta viitorul acela. Dar, fără să intre în detalii, nu avea cum să justifice ceea ce știa. Nu se simte complice, ci martor.

Când a povestit despre strigătele pe care le auzea la fiecare ședință de tortură, și-a dat seama de greșeala ei după expresia afișată de Verônica. Polițista a încercat să ascundă impactul, dar s-a făcut albă ca varul. În timp ce se dă cu săpun, Janete ia o hotărâre: de acum înainte, o să spună că e legată de fotoliu când ajunge în buncăr. Nu fuge și nu face nimic pentru că nu poate. O mică minciună pentru a-și justifica lipsa de reacție. O să fie mai sigur așa.

Lasă balsamul să-și facă efectul asupra părului ei și un surâs ștrengăresc i se ivește pe buze. Noaptea e promițătoare. O oază în mijlocul acelei confuzii. Fără să discute despre relație, fără să vorbească despre „data viitoare”. De-ar reuși măcar să-i distragă atenția lui Brandão, așa cum a făcut atâția ani. Dacă el e într-adevăr mulțumit, poate să redevină ceea ce era înainte, să lase în urmă buncărul acela. Ea știe că e în stare de asta.

Janete aude când mașina soțului ei parchează în fața casei și apoi scârțâitul portiței. Își usucă repede părul, asigurându-se că n-a rămas nicio urmă de balsam, ca să nu se piardă efectul de volum. Părul lung e greu de întreținut, dar ea se simte la fel ca Samson când șuvițele i se revarsă pe umeri și pe spate. Pe stradă e invidiată, privirile se îndreaptă asupra ei când își face un coc neglijent, răsucit o singură dată, lăsându-și la vedere gâtul. Nu rareori bărbații o abordează strigându-i complimente, nu întotdeauna subtile sau inteligente. Dar când o însoțește Brandão, nimeni nu îndrăznește, bineînțeles. Bărbatul ei intimidează prin statură și prin chipul mereu morocănos. Asta, într-adevăr, o excită.

Se hotărăște să mai aștepte puțin. Lui Brandão îi place când încep să se joace la duș. Nu-i o idee rea să mănânce apetitivul în halat de baie, amândoi

relaxați, povestindu-și fiecare întâmplările de peste zi. În clipa asta, el deja a citit biletul, a văzut lucrușoarele pregătite cu grijă pe masa din sufragerie, probabil că vine acum. De ce îi ia atât de mult timp?

— Iubitule, unde ești?

Ușa se deschide cu atâta putere încât aproape că dărâmă peretele. Janete se îneacă cu apa și alunecă, lovindu-se cu capul de robinetul de metal. Fruntea îi sângerează. Brandão e roșu la față, desfigurat, are pieptul umflat, privirea fixă. Smulge capacul toaletei, trântindu-l pe jos, rupe în bucăți bilețelul roz și îl aruncă în closet.

— Ce-ai pus la cale, vrăbiuțo? întreabă el cu o voce lui e guturală.

Janete se simte nesigură, nu vrea să se dea de gol. O doare capul. Înainte să apuce să aducă vreun argument, el o trage afară de sub duș, udă și goală. Ascultă multe ocări, nu înțelege mai nimic. Brandão își clatină degetul arătător în fața ochilor ei, o scuipă în față:

— Îmi invadezi intimitatea? Te omor, îți smulg părul!

— Iubitule, mă doare! reușește Janete să spună.

Își ține părul cu mâinile, dar durerea se răspândește la fiecare smucitură. Plăcile desprinse din podea îi zgârie pielea. Mâinile ei se mută disperate de la păr la spate și la picioare, fără să știe ce să apere mai întâi, unghiile se rup la fiecare tentativă de apărare. Deodată, e aruncată în pat ca o păpușă de cârpe.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-am făcut? se plânge ea. Nu primește niciun răspuns, doar lovituri cu pumnii. Gândurile i se învălmășesc căutând explicații, dar există una: el a văzut-o pe Verônica intrând sau ieșind de acolo. Ea o să moară.

— Credeai că n-o să-mi dau seama că mi-ai umblat în sertar, băgăreața dracului? urlă el. Ai și probat chiloții? Ești atât de dobitoacă încât ai uitat să-l încui!

Despre ce sertar vorbește? Janete primește un pumn în stomac care o lasă fără suflare câteva clipe. Aproape că leșină, dar își vine din nou în fire când e trasă de braț și așezată cu atâta forță la masa de toaletă încât scaunul aproape că se dezmembrează.

— Începe să te aranjezi, vagaboando! ordonă el. Fă-te frumoasă, pentru că o să ți-o trag ca să vadă toată lumea.

Neîncrezătoare, ea se supune. E convinsă că Brandão și-a pierdut mințile. Cu mișcări lente, ia fondul de ten și începe să-și ascundă roșeața

de pe față și brațe. Lacrimile o încurcă. Le șterge cu dosul palmei, nereușind să le împiedice să-i întineze machiajul.

— Iubitule, n-am făcut nimic…

El nu vrea să asculte. O împinge pe Janete până în mijlocul patului, forțând-o să desfacă picioarele. Ia din sertar jucăriile sexuale și le aruncă lângă corpul tremurând al femeii. Cu camera foto a mobilului, face poze, în timp ce înfige obiectele de diverse dimensiuni în fiecare orificiu al corpului ei. Hohotește, dând indicații:

— Așa, vrăbiuțo, foarte bine. *Clic.* Acum, întoarce-te pe-o parte. *Clic.* Desfă-le, desfă-le mai mult, e un ordin! *Clic.* N-are de ce să-ți fie rușine, e chiar frumușică. *Clic.* Acum în patru labe, vrăbiuțo. *Clic.* Bagă-l mai adânc. A rămas mult pe dinafară. *Clic.* Doare, dar e bine. Mă asculți. *Clic.* Știu că-ți place.

Clic, clic, clic. Janete a pierdut numărul pozelor în care s-a așezat. Să o omoare odată Brandão, nu mai are nicio importanță. Deodată, el se oprește, lasă mobilul pe noptieră și spune, cu o voce mieroasă:

— Hai, vrăbiuțo, așază-te aici și nu te mișca!

Fără putere, ea se instalează din nou la masa de toaletă, examinându-și în oglindă fața mânjită. Nu se gândește la nimic, nici n-o recunoaște pe femeia aceea. Cu coada ochiului, îl vede pe Brandão intrând și ieșind din baie. Când el se apropie, ea scoate un strigăt de spaimă. Încearcă să fugă, dar el râde și îi taie calea, nelăsând-o să treacă. Foarfecă de metal strălucește în mâinile lui.

Cu un singur braț, el o supune, o pune să îngenuncheze pe podea și începe să-i taie părul cu o însuflețire diabolică. Janete plânge convulsiv; cu un ultim efort, încearcă să atenueze pierderea, dar nu mai e nimic de făcut. Șuvițele se împrăștie, bucăți întregi din puterea ei se risipesc pe podea.

Ura ei crește văzând cu ochii și are o țintă precisă: Verônica. Fără îndoială, ea a umblat în sertarul lui! A mințit când a zis că nu intrase niciodată în casă… De unde știa de integrame? De unde știa că Brandão lucrează la Poliția Militară? Asta se întâmplă când ai încredere în polițiști. Niciodată n-o să mai facă greșeala asta! Furia înghite totul înăuntrul ei, până când se oprește din plâns. Dacă ar avea o armă, ar omorî-o pe nemernica aia de polițistă trădătoare.

Brandão o ajută pe Janete să se ridice. Când dă cu ochii de oglindă, ea simte un nod în stomac. S-a terminat, a rămas cheală. Frumoasa ei coamă a

fost înlocuită de o tunsoare „băiețească” dezordonată, inegală și groaznică. Leșină, cu senzația că își deschide aripile deasupra unui abis întunecat.

13

Toate așteptările mele se îndreptau către întâlnirea cu Janete. La telefon fusesem vagă, amânasem problema, dar nu puteam continua să ascund că lepra de Carvana refuzase să mă ajute cu cazul. Avea să fie o discuție dificilă.

În ziua stabilită, am ajuns la snack-barul Tinei cu o jumătate de oră mai devreme. Am cerut niște pâine prăjită pe plită cu brânză Polenguinho[{11}] și m-am așezat. Anxietatea era atât de mare încât am mai cerut o pâine prăjită. Măcar îmi potolea stomacul.

M-am uitat pentru a mia oară la ceas și îngrijorarea mea a crescut și mai mult. Eram așezată acolo de mai bine de cincizeci de minute! Oare Janete renunțase? Nu, sigur că nu, o băgase pe mânecă rău de tot. Dacă întârzia însemna că se întâmplase ceva grav. Am rămas pe loc observând mișcarea oamenilor, în timp ce-mi sorbeam sucul. Intrau și ieșeau tot felul de persoane, dar niciuna dintre ele nu era Janete.

Am cerut nota, hotărâtă să merg acasă la ea. Așteptam ca băiatul să aducă POS-ul, când o fată vizibil fragilă a intrat în snack-bar. Brunetă, păr foarte scurt, ochelari de soare și tricou cu mânecă lungă pe o căldură de treizeci de grade. S-a îndreptat spre mine și abia atunci am observat ceva familiar la mersul ei. Dumnezeule, era Janete! Fără culoare, fără viață, aproape un zombi, s-a așezat pe scaunul aflat de cealaltă parte a mesei înainte ca eu să-mi pot ascunde uluirea.

— Am venit aici doar ca să-ți spun că renunț, a șuierat ea, cu voce scăzută. N-am fost niciodată de partea ta, nu te cunosc și vreau să ieși din viața mea acum.

S-a ridicat de la masă și n-a plecat doar pentru că am apucat-o de braț.

— Stai, spune-mi ce s-a întâmplat! am rugat-o, în timp ce îmi consultam disperată fișierul mintal cu femei abuzate. Ai încredere în mine.

— Să am încredere în tine? Ce mi-ai făcut tu a fost cea mai gravă trădare… Vreau să crăpi, nenorocito!

Furia irațională din vocea ei m-a descumpănit. Janete îmi scăpa printre degete.

— Lucrurile au scăpat de sub control. Arăți groaznic, Janete, am spus,

fără eufemisme, evitând clișee care te îndeamnă să vezi partea bună a lucrurilor ca să o calmezi pe o femeie aflată în starea aceea, iar ea nu se aștepta la atâta sinceritate și a devenit atentă. El a devenit mai violent, nu-i așa? Te-a bătut? Porți hainele astea ca să ascunzi ce ți-a făcut? Povestește-mi ce s-a întâmplat.

— S-a întâmplat că ai apărut tu, Verônica! Tu ești vinovată. Viața mea era perfectă până când tu ai intrat în ea și mi-ai luat puțina pace pe care o aveam…

Am clipit din ochi, neîncrezătoare. Dacă mă arătam lașă, ea avea să mă devoreze.

— Viața ta era perfectă? am ironizat-o, iar ea și-a umflat pieptul, gata de un nou atac, dar am adoptat repede un ton împăciuitor. Cum să fiu eu vinovată, Janete? Pot să te ajut să scapi din ghearele acelui bărbat!

— M-ai mințit. Mi-ai intrat în casă, mi-ai umblat prin lucruri și, după ce că ai făcut asta și nici nu mi-ai spus, ai mai și lăsat descuiat sertarul lui Brandão! N-am avut nicio șansă, chiar am meritat să iau bătaie. Nici n-am mai negat, pentru că știm amândouă că n-aveam altă posibilitate. Dacă n-a fost el, am fost eu, înțelegi? Și pentru că n-am fost eu, înseamnă că ai fost tu. *Tu,* nemernico!

Janete și-a întors fața, înăbușindu-și plânsul, în timp ce lacrimile îi curgeau din spatele ochelarilor de soare. M-am ridicat dintr-o săritură și am îmbrățișat-o foarte strâns. Transferul furiei era clasic, ca în cazul soției înșelate care vrea s-o omoare pe amantă, în loc să-l omoare pe soț. Nerușinatul e victima, pe când „cealaltă” e o târfă. Trebuia să o fac să vadă asta, dar Janete și-a încordat corpul, respingându-mă. Am îmbrățișat-o cu mai multă putere:

— Încearcă să vezi lucrurile din perspectiva mea. Trebuia să știu mai multe despre situație. Mă îngrijorează riscul la care ești expusă în fiecare zi. Cu cât mai izolată ești de lume, de familia ta, cu atât mai mult control capătă el. Violența o să crească și nimeni, absolut nimeni, nu merită să sufere violență fizică sau verbală. Fii atentă, Janete, tu ești VICTIMA!

— Lui deja îi pare rău. Nu voia să facă ce a făcut. Suntem bine acum…

— Nu te mai amăgi! El te bate, își cere scuze, treceți printr-o perioadă de liniște, dar pe urmă te bate din nou, și chiar mai rău. E ca un ciclu vicios. Și, pe deasupra, te mai și simți vinovată.

Ea și-a îndepărtat corpul, și-a trecut mâinile printre firele scurte de păr,

privindu-mă în față. Era cu moralul la pământ, la limita unei căderi psihice. Furia dispăruse, nu mai era decât durerea unui copil abandonat:

— Da, o să se termine. N-aveai niciun drept să-mi faci asta.

— Eu n-am făcut nimic, el a fost. Știi asta… Ești prea inteligentă ca să nu înțelegi.

— Comisarul nu m-a crezut, nu-i așa? Nici măcar nu s-a deranjat să vină aici.

— Sigur că a crezut, Janete! A fost de acord să ne ajute imediat ce i-am spus despre cazul tău. O echipă întreagă lucrează acum pentru tine! El n-a venit doar ca să ne lase să ne simțim mai în largul nostru.

Ea și-a coborât puțin ochelarii și m-a studiat cu ochi creduli. Am putut să observ cât de mare era hematomul pe care îl ascundeau lentilele întunecate. Mă simțeam ca o vacă mincinoasă, dar nu exista altă soluție. Dacă îi spuneam adevărul, pierdeam cazul.

— Așadar, ești gata pentru următorul pas? am insistat, fabricând o însuflețire pe care n-o simțeam.

— Ești surdă? Renunț, o să jur pe toți sfinții că nu te-am văzut în viața mea și o să-mi reiau căsătoria. Am trădat încrederea bărbatului meu, am meritat să fiu pedepsită. N-o să mai greșesc.

Voia o confruntare? Atunci aveam să-mi folosesc și eu armele:

— Îmi pare rău, dar nu poți face asta. Comisarul știe deja despre cazul tău, am apelul tău la secție, lista cu numele victimelor scrisă de mâna ta. Ai făcut deja pasul ăsta și, dacă dai înapoi, Janete, o să fii declarată complice în toată mizeria asta. O să mergi la închisoare.

Am văzut cum i-au căzut umerii, cum i s-a crispat corpul în spatele mesei.

— Nu poți să faci asta, nenorocito! E o lovitură sub centură! O să mă omoare, nu mai rezist la o altă rundă din asta! Nu rezist… Îmi vine să te omor!

— Și de ce nu mă omori?

— Nu sunt o ucigașă!

— Nu? am întrebat, cu un zâmbet discret, iar ea a înghițit momeala. Ești o femeie puternică, Janete, o să fie bine. Cu imunitate sau ca martor protejat, poți să începi o viață nouă, să scrii altă poveste doar a ta. Acum, ascultă: avem nevoie de lucruri concrete, de mai multe informații, să găsim locul ăla, să înțelegem mai bine logica soțului tău.

Mi-am scos mobilul din geantă și i-am arătat fotografia cu fetița indiană fără un braț:

— Cine e?

Ea m-a privit intrigată.

— N-am idee! N-am văzut-o pe copila asta în viața mea! De ce?

— Era înăuntrul statuetei Fecioarei din sufrageria casei tale.

— Brandão nu-mi dă voie să pun mâna pe statueta aia. Nici ca s-o șterg de praf.

— Ești sigură că nu o recunoști pe fetiță? am insistat.

Janete părea, într-adevăr, pierdută, repetând că nu știe decât de fetele pe care le coopta la autogară și de sunetele pe care le auzea după aceea.

— Încearcă să descoperi mai multe despre locul ăla unde te duce, am continuat. Orice informație nouă poate fi decisivă pentru investigația noastră.

Faptul că vorbeam la plural era un mod de a o face să se simtă implicată, partenera mea, dar îndoiala încă mai întuneca ochii lui Janete.

— Nu vreau decât să merg acasă și să dorm până nu-mi mai amintesc nimic. Nu mai suport nici să stau în picioare. Dacă vrei să mă arestezi, n-ai decât. Ți-am spus că renunț, Verônica. Definitiv.

Janete era pe cale să se rupă complet de realitate și, dacă se întâmpla asta, nu mai reușeam niciodată s-o aduc înapoi. Ea era martorul-cheie în cazul vieții mele. În clipa aceea, am înțeles că, forțând nota, nu puteam decât să înrăutățesc lucrurile.

— O să te las să mergi în ritmul tău. Ești ca un struț, cu capul sub pământ. Gândește-te la ce-ți spun și trezește-te, Janete. Zici că el iese cu cafeaua și rămâi singură în buncăr câteva minute… Profită de asta! Scoate-ți cutia de pe cap, cel puțin! Privește în jur! Înregistrează câte detalii poți și înarmează-te împotriva lui! Ești în stare.

— Pa, Verônica!

Am rămas pe loc, enervată, în timp ce Janete se ridică și mergea către ușă. Nu mi-am îndreptat privirea spre ea, n-am mai spus nimic. Doar am observat-o îndepărtându-se, în timp ce mă gândeam la cum s-o abordez, de acum înainte. În principiu, erau două opțiuni: fie discursul a funcționat și ea avea să rămână de partea mea pentru rezolvarea cazului, fie totul a eșuat și eu tocmai îmi câștigasem o nouă adversară, care putea în orice clipă să deschidă pliscul și să mă pună în vizorul soțului ei ucigaș. Aliată sau

inamică – ce era Janete?

♦

Am urmărit programul turelor lui Brandão în săptămânile următoare. Într-o lume perfectă, Carvana și-ar fi făcut treaba în mod acceptabil și ar fi mobilizat o echipă de poliție care să facă filaj în apropierea casei lor din Parque de Carmo, așteptând noaptea următorului atac. În viața reală, eram singură și nu puteam monitoriza situația decât prin telefon. Am sunat-o pe Janete în zile și la ore când soțul ei era la muncă, dar ea nu a răspuns.

În unele nopți libere ale lui Brandão, chiar simțeam pornirea aceea de a mă urca în mașină și de a-mi încerca norocul, de a le observa ore la rând casa și de a vedea dacă se întâmpla ceva neașteptat, dar pornirea era în curând înăbușită de treburi birocratice urgente sau de obligații de familie. Paulo era și el aglomerat cu munca, petrecea din ce în ce mai puțin timp acasă și se tot ținea de capul meu să stau mai mult cu copiii. Rafael nu se descurca bine la școală, ce îl preocupa pe el era înotul. La unsprezece ani, nu făcea altceva decât să se antreneze, nu avea viață socială. Înota de două ori pe zi, făcea exerciții pentru dezvoltarea musculaturii, se lupta ca să „scoată timpi mai buni”, o obsesie nebunească. Făcea minimumul necesar ca să treacă anul și dădea tot timpul corigențe.

Cu vremea, prioritățile s-au schimbat și Paulo și-a luat rolul de antrenor. Îl împingea din spate pe Rafa la fiecare campionat, îmi făcea reproșuri că amân să fac cumpărăturile și că nu țin cont de cerințele nutriționale ale alimentației atletului. Nici cu Lila nu era mai ușor: la nouă ani, cântărea cu mult peste cât ar fi trebuit. Mâncare în plus pentru băiat, regim nazist pentru fată. La urma urmei, totul servea drept scuză pentru ca Paulo să înceapă o convorbire despre ce fel de mamă eram și ce fel de mamă ar fi trebuit să fiu. Până când, într-o dimineață, sătulă de discuția asta, am zis:

— Dacă voiai alimentație echilibrată în fiecare zi, trebuia să te căsătorești cu o nutriționistă!

Am încuiat ușa dormitorului și am accesat din nou site-ul IubireIdeală.com pe laptopul meu. Săptămânile acelea nu-mi trebuia decât o scuză bună ca să rămân singură ore întregi. Conversațiile cu bărbații aceia de pe site deveniseră un viciu. Totul ca să încerc să descopăr identitatea broscoiului deghizat în prinț care o amăgise pe Marta Campos.

Schimburile de mesaje avansau în ritmuri diferite. Unii bărbați au răspuns repede la mesajul inițial pe care l-am trimis și dialogul avansase.

Alții păreau să intre rar pe site sau să nu arate interes pentru profilul de psihologă-divorțată-bogată pe care l-am folosit drept momeală. În orice caz, de la un răspuns la altul, am reușit să elimin mai mulți suspecți și să restrâng căutarea.

I-am scos pe cei care scriau cu greșeli și i-am păstrat pe cei care spuneau „frumoasa mea" sau „prințesa mea" în mesaje, îi provocam să-mi trimită un *smiley* în răspunsuri. În general, fiecare persoană folosește mereu aceleași lucru, iar al lui Pietro era =). I-am eliminat pe cei care foloseau :) și :-).

Am încercat să-i selectez și după fotografie: înfățișarea *babyface* era un indiciu bun, având în vedere că atât logodnicul Martei, cât și individul din încercarea ei de portret-robot păreau tinerei. Bărboșii și vlăjganii care arătau ca Rambo erau excluși. După ce i-am cernut mai multe zile, am reușit să reduc numărul suspecților de la 54 la 22, ceea ce m-a încurajat.

Tot uitându-mă la propria poză de pe site-ul de relații, făcută cu cinci ani în urmă, mi-am dorit să redevin femeia aceea. Când bați spre patruzeci de ani, tot ce vrei e să reîntinerești, ăsta-i adevărul. Am programat pentru a doua zi o întâlnire cu Rodrigão, regele blondelor.

Am ieșit de la salon simțindu-mă puternică, cu părul tot numai șuvițe. Porecla nu era întâmplătoare, Rodrigão chiar era un magician al vopselurilor, reflexele păreau naturale, o frumusețe. Senzația era atât de plăcută încât m-am hotărât să încep și eu dieta Lilei ca să dau jos câteva kile – era nevoie de voință ca să fii fericită cu pui la grătar și cartofi dulci. La urma urmei, motivul era nobil: când aveam să-l întâlnesc pe @studentbestial88, el nu m-ar fi recunoscut chiar dacă ar fi văzut la televizor interviul meu despre cazul Martei Campos.

În două săptămâni, eram o Verônica cu chipul mai subțire și cu accente de culoare în păr, cu trei kilograme mai slabă. Am cumpărat o pereche de ochelari roșii, rectangulari, dintr-un magazin de pe strada 25 de Margo, doar pentru lectură, și mi-am făcut abonament la sală, promițând că mă voi întoarce fără întreruperi de data asta.

Îngrijorarea mea pentru Janete, cu toate astea, nu făcea decât să crească. Chiar că o dădusem în bară rău de tot fiindcă lăsasem sertarul deschis, nici nu mă gândisem la asta. Trebuia să-mi fi dat seama că Brandão e un răufăcător bine organizat, că orice greșeală sau scăpare va fi observată. Acum, că nu mai contam pe ajutorul ei, eu eram cea care nu putea să lase urme, trebuia să fiu calculată, să mă folosesc de investigații indirecte, mai

puțin riscante. Eram sigură că Janete o să mă sune până la urmă. Mai devreme sau mai târziu, „luna de miere” a celor doi o să se termine, canalia aia o s-o lovească din nou, iar ea n-o să aibă pe cine să dea vina.

Răspunsurile pe care le-am căutat în legătură cu cazul nu m-au dus nicăieri. Cumnata mea m-a sunat să-mi spună că proprietarul imobilului din Parque de Carmo era Cláudio Antunes Brandão și că era singura proprietate trecută pe numele lui. Locul unde se afla buncărul acela rămânea un mister. Spre dezamăgirea mea, dosarul personal de la Poliția Militară era anost, fără sancțiuni sau distincții – un om care trecea neobservat. Un singur detaliu: nu era înregistrată nicio armă care să se potrivească cu muniția de calibrul 380, pe care o văzusem în sertarul lui. Dar nici asta nu era mare lucru: să ai o armă neînregistrată e ceva obișnuit în poliție, mai ales dacă vrei să ai într-adevăr o șansă.

De-a lungul zilelor, unii comisari au răspuns la e-mailurile cu rugămintea legată de infracțiunile asemănătoare cu cele pe care le căutam. După ce am confruntat informațiile cu numele din lista lui Janete, am observat că niciun nume nu corespundea cu cele ale femeilor violate sau ucise. Cinci dintre ele se încadrau cel mai probabil ca dispărute, după prenume și după descrierea din dosarul poliției: Creúza, Darcília, Divina, Miranda și Nilce. Aproape toate și-au lăsat copiii cu bunica în Nord, au venit în São Paulo ca să trimită bani familiei și n-au mai dat nicio veste.

Exista întotdeauna posibilitatea ca femeile acelea să fi fugit de viața pe care o duceau înainte și să se fi pierdut în desfrâul marelui oraș, dar numele acelea erau prea neobișnuite ca să fie doar o coincidență. Nu aveam nicio îndoială: Brandão le tortura și le ucidea pe femeile acelea. Apoi se descotorosea de corpurile lor.

♦

Până la urmă a trebuit să-i spun lui Nelson tot adevărul despre cazurile pe care le investigam în paralel. Știam că o iau pe un drum fără întoarcere, dar investigația mea ar fi stagnat fără el. În timp ce-i explicam totul în detaliu, el nu m-a presat, a fost atent, fidel ca un câine, fără nevoia aceea tipic masculină de a se pune într-o poziție superioară față de femei. A promis că n-o să-i spună nimic lui Carvana și a început să mă ajute cu și mai multă însuflețire.

Din nefericire, în zilele următoare, răspunsurile cu privire la cazul Martei n-au fost nici ele deloc concludente. Adresa de e-mail a lui

@studentbestial88 fusese ștearsă și era imposibil să i se recupereze originea. Pe cât se părea, fratele ei într-adevăr nu exista și formularul de revendicare a cadavrului era falsificat. În momentul acela, deja respinsesem toate informațiile pe care Pietro i le dăduse Martei: originea lui, povestea lui de viață, obiceiurile. Minciuni peste minciuni.

În căutările de procese-verbale asemănătoare mai aveam o oarecare speranță, dar nici asta n-a dat rezultate: nici celelalte secții, nici Nelson n-au reușit să găsească vreun denunț asemănător din ultimii doi ani. Femeile care suferă genul ăsta de înșelătorii devin foarte fragile. Când depun plângere, nu povestesc detalii care să le păteze reputația, evită să dezvăluie că au fost înșelate, din cauza faptului că au avut o legătură emoțională cu o secătură. Le e rușine.

Pe site-ul IubireIdeală.com, încă mă luptam să ajung la un singur suspect. Citeam și răsciteam profilurile și conversațiile, dar nu știam cum să avansez. Pe lângă asta, nimic nu-mi garanta că @studentbestial88 era printre acei 22 de suspecți, în ritmul ăsta, tipul avea să îmbătrânească până când îl prindeam eu.

Într-o zi de vineri, un beculeț s-a aprins în capul meu. Am ieșit la cină cu Paulo, care insistase toată săptămâna că ar trebui să avem un moment doar pentru noi. Copiii au rămas cu mama lui și ne-am hotărât să mâncăm la un restaurant din apropierea casei, unde se serveau paste delicioase. Fiindcă eu încă eram la dietă, a rămas multă mâncare și am cerut restul la pachet.

În clipa aceea, a venit flash-ul… Pachetul cu mâncare stricată din frigiderul Martei! Dacă, după ce a suferit lovitura, Marta a rămas în pat, deprimată, atunci ultima ei ieșire la cină în oraș trebuia să fi fost cu @studentbestial88. Pentru că își făcuse operație bariatrică, ea nu mânca mult. Resturile păstrate în frigider indicau locul cinei din noaptea întâlnirii!

Am ajuns acasă moartă de nerăbdare să verific informația. Am revenit la fotografii, am văzut numele restaurantului pe ambalaj, l-am comparat cu cărțile de vizită de pe panoul de plută și iată-l: Trattoria de Sargento. M-am bucurat atât de mult încât am ajuns chiar să fac o partidă de sex mai fierbinte cu Paulo în noaptea aceea. Pe el îl incita „noua femeie” în care mă transformasem, mai slabă și blondă.

A doua zi, la ora prânzului, am mers la Trattoria de Sargento, pe strada Pamplona. Era un restaurant italian tipic, un local de familie, cu o fațadă simplă vopsită în verde, alb și roșu. Pentru ca totul să pară și mai absurd,

tipul de la tejghea era portughez, mustăcios și prost dispus. Într-adevăr, São Paulo e un amalgam nebunesc de imigranți.

— Ce vreți să știți, doamnă? a întrebat el.

I-am arătat zâmbetul meu cel mai cordial, prevăzând că n-avea să fie ușor. Am scos ecusonul din cămașă:

— Sunt Verônica Torres, DHPP São Paulo, am spus, fără să-l las să se gândească prea mult. Trebuie să verific înregistrările camerelor de supraveghere din restaurant ca să identific un suspect care a luat cina aici pe 12 septembrie. Se poate?

— Restaurantul nu are camere, doamnă. Și chiar dacă ar avea… Ați venit cumva cu mandat? Atât îmi mai lipsea, ca să-mi fugă și mai rău clienții pe criza asta, să-și bage nasul poliția pe aici!

Să mă iau ceartă cu individul ar fi fost doar o pierdere de timp. Am preferat să încerc din nou:

— N-am venit ca să vă încurc, domnule…? am spus, întinzând mâna.

— João Baptista, la dispoziția dumneavoastră! a răspuns el, arătându-și dinții mari și galbeni; exala un miros puternic de nicotină. Nu vă supărați, dar chiar nu pot să vă ajut, doamnă.

Am mai încercat să cer lista clienților care au plătit cu card de credit în ziua aceea, dar el nici nu s-a obosit să asculte. Am recurs la o mică minciună nevinovată: am explicat că făceam o investigație pentru o prietenă, care, sărmana de ea, bănuia că o înșală soțul, dar invenția n-a făcut decât să înrăutățească lucrurile.

— Doamnă, în certuri între soț și soție eu nu mă bag. Nu-mi mai irosiți timpul. Dacă o să fie nevoie să se implice poliția ca să fie prins un bărbat care și-a înșelat nevasta, nimeni n-o să mai ia prânzul aici. Înaintea dumneavoastră a mai venit o fată care mi-a cerut să vadă imaginile, iar eu nu-mi sacrific clienții de dragul unor bârfe. Reveniți cu un ordin judiciar, altfel n-am ce să fac.

Fără îndoială, prima fată care ceruse acces la cameră era chiar Marta. Eram pe pista cea bună!

— Pot măcar să stau la o masă și să iau prânzul? N-aș vrea să fi venit degeaba.

— Puteți, doamnă, cum să nu. Dar polițiștii nu mănâncă aici pe gratis. Rămâneți aici liniștită dacă vreți, dar plătiți nota.

Am respirat adânc ca să nu-l trimit la origini pe portughez. Am ales o

masă discretă și am cerut o Coca-Cola cu gheață și lămâie. Sala era plină ochi. Restaurantul era decorat cu tot felul de tricouri atârnate de tavan și sticlele de vin așezate pe rafturi completau imaginea de local italian. Fotografii cu celebrități care frecventau localul erau atârnate pe pereți. Am privit înjur, ca să văd dacă descopăr vreo vedetă. Da' de unde! Așezate pe scaunele roșii erau numai persoane obișnuite, la fel ca mine. Am observat în continuare mișcările chelnerilor. Servirea era simplă, dar foarte rapidă. În timp ce savuram niște *spaghetti alla florentina*, l-am chemat pe șeful de sală și l-am copleșit cu laude în ceea ce privește servirea și mâncarea. De la un zâmbet la altul, am ajuns la subiect, arătându-i fotografia Martei.

— O cunoști pe fata asta?

Și-a amintit de ea imediat:

— Da, sigur, eu am servit-o. Dar a trecut ceva timp de atunci. Nu-mi amintesc când, nici cu cine era, dar cred că era însoțită…

Era ziua mea norocoasă. Am scos portretul lui Pietro din geantă și i l-am arătat.

— Chiar el era! Vine aici din când în când, mereu însoțit. Pare mai tânăr decât e. Tipul ăsta a făcut ceva? E căutat? Acum, că sunt arestați atâția oameni de afaceri, nu vreau să am probleme.

— N-o să ai nicio problemă, îți garantez. Vreau doar să știu dacă el a venit aici în data de 12 septembrie. Îmi faci rost de lista persoanelor care au plătit cu card de credit sau cec în ziua aceea? Hai, e pentru o cauză bună…

Șeful de sală m-a privit, cu o grimasă pe față. A trebuit să recurg la un clișeu, care se dovedește totuși eficient:

— Gândește-te la sora ta, la mama ta… Putea să li se întâmple lor! N-o să afle nimeni! Rămâne între noi, îți jur! i-am spus și mi-am sărutat degetele arătătoare încrucișate deasupra gurii, cu inocență pură.

— Bine, bine. Uite cum facem: domnu' João pleacă pe la 5 sau 6. Mai mult nu rămâne. Gândesc eu o cale, s-a înmuiat el numaidecât.

M-am întors la ora stabilită. În timp ce servea la mese, șeful de sală a arătat cu capul spre ecranul calculatorului, întors puțin către cealaltă parte a tejghelei. M-am așezat pe taburet și deja era deschisă pe ecran lista plăților din data de 12 septembrie. Spre norocul meu, puțini plătiseră în numerar. Am notat numele tuturor celor care au folosit cardul, unul câte unul, nu erau chiar atât de mulți. Am plecat de acolo cu un la revedere amical și cu carnețelul în mână.

Următorul pas era simplu: să compar numele notate cu cele ale indivizilor care avansaseră mai mult în conversațiile cu mine. În curând am găsit o potrivire: Cássio Ramos, pe card, Cássio Ramirez, pe IubireIdeală.com. Nu era un nume atât de comun. Cássio Ramirez folosea pseudonimul @leaculdragostei, se prezenta ca un farmacolog drăguț și scria destul de corect. Corespundea tare bine modelului pe care îl căutam. I-am trimis un mesaj pe site, aruncând momeala. Am spus că am găsit un moment liber în program și că aveam timp de o întâlnire a doua zi, duminică seara.

În sufragerie, foarte degajată, i-am spus lui Paulo că s-ar putea să merg la o cină cu colegii de clasă de la Fernão Dias. El doar a ridicat din sprâncene.

— Așa din scurt?

— Da, dar încă nu e sigur. Dacă te deranjează, Tigrule, lasă, că nu merg, am răspuns, cu o lipsă de interes calculată.

— Asta-i bună, Iubi, poți să mergi. Ba chiar o să profit și eu ca să ies la o bere cu băieții de la birou, care mă tot invită.

Așa e viața, dacă vrei libertate, trebuie să le-o dai și celorlalți. M-am întors la laptop, sperând că deja primisem răspuns. Când m-am uitat la ecran, Cássio Ramirez trimisese o serie de emojiuri și propusese să luăm cina la Spot.

„Perfect, îmi place la nebunie restaurantul ăla!”, i-am scris la rândul meu.

Am stabilit ora exactă. Deja se apropiau zorii, dar eu îmi pierdusem somnul. Am deschis o sticlă de vin ca să mă relaxez și am toastat cu mine:

— Te-am prins, jigodie mică!

14

Afară, cântecul cicadelor. Janete e în mașină, legată la ochi. În portbagaj, Jéssyca țipă. Când a fost abordată la autogară, fata a spus plină de însuflețire:

— Mă cheamă Jéssyca cu Y.

Acum, doar țipă. Lovește cu picioarele în întuneric, acoperită de cântecul indigen la volum ridicat. Janete simte frisoane, transpirația i se scurge pe frunte. De data asta s-a simțit rău tot drumul. Capul îi zvâcnește de durere, vechiul tic-tac dintr-o parte în alta. Cum să alegi între rău și încă și mai rău? Jéssyca răzbește bătăile de tobă ale muzicii, sunt strigăte înăbușite și guturale care o irită pe Janete. Ar trebui să tacă din gură și s-o lase să gândească, așa ar trebui să facă.

În ultimele zile, ea s-a gândit mult. Categoric, nu are încredere în Verônica, intuiția îi spune să nu se mai întâlnească niciodată cu ea cât o mai trăi, dar inteligența a îndemnat-o să fie mai atentă pe drum. În orice caz, polițista are dreptate într-o privință: ea e părtașă la tot, dar nu știe aproape nimic. Se poate să fii mai prost de atât?

Verifică în minte informațiile pe care le-a captat pe șosea, nerăbdătoare să se întoarcă acasă și să le așternă pe hârtie. Câteva minute, ajunge să se simtă puternică. E sigură că nu au trecut prin nicio barieră până acolo. Asta ar trebui să excludă destul de multe șosele. De asemenea, a numărat de câte ori s-a întors mașina la dreapta și la stânga după ce a intrat pe drumul neasfaltat. Mai erau urcările, când Brandão reducea viteza mașinii. Toate contabilizate. Așadar, pajiștea aceea se află în mijlocul sălbăticiei.

La un moment dat, i s-a părut că aude sunetul unei explozii. Erau aproape de o carieră de piatră? Clopotele de biserică, mugetele de vaci poate că foloseau la ceva, dar erau foarte generice. Și maimuțele urlătoare. Era imposibil să nu le auzi, cu vocile lor grave, strigătele lor, aproape ca niște răgete, tipice pentru zona sălbatică din São Paulo. Unde puteau să se găsească maimuțe urlătoare atât de aproape de capitală? Ar putea fi important pentru ca poliția să găsească locul, gândește ea, dar alungă imediat gândul. Și-a pierdut părul, nu vrea să-și piardă și capul.

Aude pașii lui Brandão și respiră adânc.

— Haide, vrăbiuțo! spune el, aplecându-se peste ea ca să oprească sistemul audio al mașinii.

Janete geme de durere când el îi strânge brațul drept ca să o ajute să coboare. Se simte dezbrăcată, expusă, împestrițată cu pete vinețiii și verzui. Brandão își dă seama de situație și o apucă de încheietură, conducând-o pe pământul umed cu mai multă delicatețe decât de obicei. E chiar afectuos, respectându-i vânătăile. Un amestec de sentimente străbate inima lui Janete. După ce a rupt-o în bătaie, soțul s-a purtat firesc, i-a îngrijit fiecare rană de parcă ea ar fi fost victima unui accident de mașină, și nu victima lui. N-o să reușească niciodată să înțeleagă ce e în mintea lui Brandão.

Cu mâinile pe umerii lui, Janete coboară scara în spirală. Își pune cutia pe cap și închide încuietoarea în jurul propriului gât. *Clic!* Închide ochii. Mirosul răspândit de petrolul lampant și de prepararea cafelei umplu imediat aerul. Își imaginează ce ar spune Verônica dacă ar vedea-o acolo, cu capul vârât în cutia aceea ridicolă. Struț… Adevărat. Nu poate să nu se gândească neîncetat la cuvintele ei. E persoana cea mai singură din lume. În cutia înăbușitoare, ea măsoară timpul prin propria respirație.

Brandão urcă scările ca să o ia pe Jéssyca. *Jéssyca, Jéssyca*, numele fetei i se repetă în creier. Ochi verzi, venită din Altamira cu ultimul autobuz de duminică, cu multe visuri, puține bagaje… Stai, ce face el oare cu geamantanele? Ea n-a găsit niciodată nimic. O dovadă că poate chiar le eliberează! Poate că nu e un ucigaș. Poate că totul e doar teatru, adevărata tortură e că o face să creadă că e real. Asta ar explica de ce rămâne atâta vreme în afara buncărului ca să le aducă pe fete după ce prepară cafeaua. Poate că e nebunie, dar nu e cruzime.

Dacă ar fi arestat, Brandão ar fi tratat de un psihiatru. Poate chiar ar putea fi vindecat. Verônica a garantat că n-o să pună pe hârtie niciun cuvânt din ce a spus ea, comisarul era de partea ei și a mobilizat o echipă, toți voiau s-o ajute, ea ar fi protejată. O speranță rătăcește printre gândurile ei, dar nu durează mult. Strigătele scoase de Jéssyca invadează cutia, ca și cum i s-ar fi scos un căluș din gură.

— Ajutor! Doamne Sfinte, ajutor! Dă-mi drumul, nenorocitule, îți fac denunț, merg la poliție!

Brandão râde și, o clipă, totul chiar pare teatru.

— Eu sunt poliția, spune el, cu puțin înainte ca strigătele de durere să

întrerupă tonul agresiv al Jessycăi.

— Nu, Doamne sfinte, nu! Scoate-mi aia de pe cap, scoate-mi-o!

Ascultă plânsul întrerupt de sughițuri, lanțurile scrâșnesc, scripeții se învârt, Jéssyca începe să se agite, odată ce sperietura îi mai trece. Nu poate să fie totul o minciună. Janete își ține respirația și nu se mișcă. Rămâne așa cât de mult poate în timp ce îl aude pe Brandão urcând scările și închizând din nou chepengul. Ea nu își dă seama cât timp trece, dar, când își revine, Jéssyca vorbește cu ea. S-a eliberat? Sau Brandão a uitat să-i pună căluș?

— Doamna Gloria, scoateți-mă de aici, dați-mă jos! Sunteți nebuni? Am un copil de crescut, o mamă care mă așteaptă, nu-mi faceți asta, nu spun nimic la poliție, jur! N-o să afle nimeni… Nu spun nimic nimănui…

Iar Janete, de cealaltă parte, se gândește și ea că nu o să mai spună nimic poliției. Dintr-un impuls, își duce mâinile tremurătoare la închizătoarea de metal. *Clic.* Acum ori niciodată. Trebuie să vadă ce se întâmplă de fapt în locul acela. Nu ca să-i spună Verônicăi, ci pentru propria sănătate psihică. Trebuie să *vadă.*

Ridică doar un pic cutia, dar nu vede nimic imediat. Vederea ei e începătoșată, se adaptează la lumină. Totul pare încă filmat în ralanti, un nou detaliu îi invadează câmpul vizual în fiecare clipă. Încremenește de teamă și fascinație. E ca și cum ar lua aer după ce a stat mult timp cu capul scufundat într-o chiuvetă din care se scurge apa. Aruncă pe jos cutia și rotește fotoliul cu grijă.

Buncărul e mult mai mare decât își imagina ea. Prinsă de tavan, o șină circulară înconjoară aproape tot perimetrul. Chiar deasupra capului ei, o colecție de sfeșnice cu lumânări luminează atmosfera. E atât de macabru încât aproape că ajunge să fie frumos. Alături, pe un perete, se ridică în fața ei un impunător panou cu instrumente, toate foarte bine organizate în funcție de mărime. Clești, fierăstraie, borcane de maioneză pline de cuie, cătușe, bice, chingi, măști, diverse călușuri, fire electrice, vibratoare, foarfeci, bisturie, coarde, cuțite de toate felurile, fotografii și desene cu fete imobilizate lipite de perete.

Privirea ei zăbovește o clipă asupra zecilor de imagini care par mai degrabă proiecte arhitectonice, cu linii precise, specificând măsurile și materialele necesare pentru aparate de tortură. Multe lucruri de acolo ea nici măcar nu-și închipuie la ce folosesc – și preferă să nu știe. Inima îi bate cu

putere în piept, știind că urmează să privească în față inimaginabilul: lanțurile o țin pe Jéssyca suspendată ca o pasăre cu aripile deschise, în capătul celălalt, mai întunecat.

Piele ei e străpunsă de cârlige înfipte în came, sângele curge prin toate împunsăturile și picură pe podeaua acoperită cu o folie albă de plastic. Se acumulează în bălți, formând un desen roșu. Janete vrea să se ridice, să o liniștească pe fată, dar niciunul dintre mușchii ei nu se mișcă. Suferă o senzație înspăimântătoare de neputință. N-ar ști nici măcar de unde să înceapă. Tot corpul îi tremură, realitatea o izbește din cap până-n picioare.

Numără până la cinci, inspiră. Numără până la cinci, expiră. Ignoră privirile Jéssycăi, fără să arate milă, și aleargă până la peretele cu instrumente. Smulge trei dintre desene, le împăturește cu grijă și le ascunde în betelia pantalonilor. Probabil sunt bune ca să dovedească ceva. Simte nevoia să iasă de acolo. Face primul pas către scară. Și încă unul. Și încă unul. La început, se teme să nu cadă pe podea, dar când își vine în fire, deja înfruntă treptele, sprijinită de balustradă.

Iese din buncăr, umplându-și plămânii cu aer proaspăt. Privește înjur ca să se asigure că Brandão nu e prin apropiere. Dacă a nimerit bine, mai e mult timp până când el se va întoarce. Aleargă spre mașină încovoindu-se, deschide portiera cu grijă și ascunde desenele sub covorul din fața scaunului de lângă șofer. Închide ușa aproape fără niciun zgomot. Și acum?

O liniște funebră domnește asupra cerului negru, cu puține stele. Ea se retrage. Cel mai bine ar fi să se întoarcă în buncăr. Deja a văzut prea multe. Deschide chepengul și se pregătește să intre când observă un mic punct luminos, în depărtate. Renunță, îngropând strigătele Jessycăi. Merge înainte, cu respirația tăiată, fără să se gândească prea mult. Pe măsură ce se apropie, distinge conturul unei mici case ascunse printre copaci.

Pe furiș, înconjoară casa și ajunge la terasă, unde pare să domnească haosul. Multe ziare, pene de păsări, hârtii și cutii de transport, unele cu păsările înăuntru. Îi amintesc de propria cutie. Într-un alt colț, hamacuri artizanale îngrămădite și un război de țesut din lemn asamblat, în care se lucrează la un hamac multicolor neterminat, cu desene geometrice incomplete. Janete localizează o fereastră în spatele casei și se strecoară, sprijinindu-se de pervaz și ridicând capul până când reușește să vadă înăuntru.

Instinctiv, își acoperă gura ca să nu scoată niciun sunet. În cameră, o

bătrână goală, cu șiraguri de mărgele la gât, sâni lăsați și păr alb împletit în cozi lungi până la brâu, stă în picioare lângă Brandão, așezat pe un scăunel din răchită cu spatele la fereastră, și el gol. Uniforma de la Poliția Militară se odihnește, împăturită cu grijă, pe un scaun în apropierea lor. Femeia e lângă el, cu un bețișor de lemn în mâna dreaptă, acoperind corpul soțului lui Janete cu *jenipapo*[12] și vopsea neagră, desenând cercuri roșii pe umărul și pe brațul lui stâng, intercalate cu linii drepte. Cerc, linie, cerc, linie, cerc, linie. Chipul soțului e pictat cu roșu și capul ras îi lucește sub felinarele care sunt și acolo atârnate de tavan.

Janete e atât de surprinsă încât uită să plece. Rămâne pe loc observându-și soțul împreună cu bătrâna cea misterioasă, care îl pictează intonând un cântec murmurat, ritmat, pe care ea abia îl aude, dar care amintește de muzica blestemată pe care o ascultă la CD playerul mașinii. Când își termină treaba pe partea stângă a corpului lui Brandão, ea se mută dincolo. Atunci, Janete vede. Bătrâna are, în locul brațului stâng, doar un ciot groaznic și uscat la înălțimea axilei. Șocată, Janete se întoarce repede cu spatele ca să fugă de acolo.

Mai aruncă o privire în spate, atrasă în mod irezistibil de scenă, de picturile de pe corpul gol al soțului ei, de indiana fără un braț… Tulburată, se împiedică de una din cutiile îngrămădite. Pe fereastră, privirea ei o întâlnește pe cea a celeilalte femei. Duce repede degetul arătător la buze, implorând tăcere, dar nu merge. Când o observă, bătrâna scapă din mână pensula și începe să tremure. Țipă, cu un amestec de emoție și spaimă.

— Liniștește-te, bunico! spune Brandão, și în curând o vede pe Janete.

Din trei pași, ajunge la ea și o trage înăuntru, ridicând-o de jos chiar pe fereastră. Palme și pumni sosesc fără oprire. Brandão o snopește în bătaie în ritmul unei uri de necontrolat, ca și cum ar bate o tobă. Janete își dă seama că el țipă, dar, tot luptându-se ca să-i blocheze loviturile, nu înțelege ce spune. Ia bătaie mai rău ca niciodată. Ghemuită în poziție fetală, până la urmă își pierde cunoștința. Înainte de întunericul bine-venit, are impresia că o aude pe bătrână cârâind răgușit, înnebunită:

— Ea e, puișorule! Nu-mi vine să cred… Ea e!

15

Zi lungă la serviciu, multe hârțoage de completat pentru Carvana. Am ajuns acasă târziu, ca de obicei. Mama spunea mereu că eu sunt Iepurele din *Alice în Țara Minunilor*: „*Mă grăbesc, mă grăbesc. Vai, vai, Dumnezeule! Ce târziu e, ce târziu e, ce târziu e!*” În momentul acela, Paulo și copiii mâncau o pizza la cină, iar eu nici măcar nu alesesem cu ce să mă îmbrac la întâlnire.

Am pornit dușul. În timp ce apa se încălzea, am luat la rând umerașele, cu aceeași îndoială dintotdeauna. Trebuia să arăt ca o zeiță la prima cină romantică cu @leaculdragostei, principalul meu suspect de a fi înșelat-o pe Marta Campos. Indivizii ăștia își schimbă e-mailul de înregistrare, numele și prenumele ca să se protejeze, dar nu-și schimbă firea.

Am ales o rochiță neagră basic, mereu o soluție bună. M-am privit în oglindă: prea tradițională, fără creativitate, pentru femei nesigure pe ele. Am pus-o la loc în șifonier. Poate pantaloni negri și bluză albă? M-am hotărât să mă gândesc la baie. Am făcut un duș rapid cu părul răsucit într-un coc strâns la creștet ca să capete volum când aveam să-l desfac.

M-am întors la dulap și am optat până la urmă pentru o rochie din jerseu cu un imprimeu discret care îmi avantaja rotunjimile. Cine se bucura de ele n-avea nimic de reproșat. Am zâmbit către imaginea din oglindă, mi-am retușat machiajul în locurile unde se șterse, am insistat cu anticearcănul și cu luciul de buze. Mi-am desfăcut cocul, scuturând capul ca să verific rezultatul. Perfect. Mi-am pus un colier, nedespărțitele mele brățări à la Maria Bethânia, mi-am scos verigheta și mi-am schimbat geanta pentru că nimeni nu merita să care ceva atât de greu. Înăuntru, doar portofelul, mobilul și pistolul automat. Dacă lucrurile mergeau prost, trebuia să mă apăr. Am închis ușa, anunțând că o să mă întorc târziu. Înainte, Verô! Azi o să fie papară la cină.

♦

În mod miraculos, am ajuns mai devreme la restaurant și am ales o masă unde puteam să stau cu fața spre ușă. Manie de polițist: să nu te întorci niciodată cu spatele. Paulo deja se obișnuise cu asta. Spot, un restaurant contemporan emblematic din São Paulo, e foarte frumos, cu geamuri de-o

parte și de alta și cu vedere către o fântână arteziană iluminată. Bună alegere pentru a impresiona, dar foarte diferită de o *trattoria*. Nu a durat mult până când Cássio a sosit. M-a salutat cu două săruturi pe obraji, semn că nu era din São Paulo. Purta blugi și un sacou bine croit, elegant. Și-a desfăcut doi nasturi și s-a așezat în fața mea, plin de dezinvoltură.

— Așadar, tu ești Vera! a spus el, devorându-mă din priviri. Ești chiar mai frumoasă în persoană.

— Vai de mine, mă lași fără cuvinte chiar de la început! am eu făcut pe sfioasa și mi-am așezat șervetul în poală, în timp ce el întreba dacă beau vin.

— Alb sau roșu, Vera?

— Prefer vinul alb, e mai ușor.

— Un Pinot Grigio, aveți? l-a întrebat pe șeful de sală. Să fie răcit bine!

A zâmbit cu chipul lui de copil mare. Era un bărbat încrezător în sine, care știa cum să înduplece o femeie îndrăgostită. Fără îndoială, era obișnuit cu astfel de întâlniri. Afabil, a preluat de îndată conducerea. Mi-a recomandat imediat ceviche de somon la apetitiv și paste cu creveți și ciuperci, care se potriveau cu vinul comandat, și a propus să împărțim porțiile. Nu suport să împart porția cu cineva, nu suport ca altcineva să ia din farfuria mea, dar am fost de acord. Nu speram decât să fie genul ăla de bărbat de modă veche care insistă să plătească toată nota. Dacă era nevoie s-o împărțim, trebuia să recurg la „fondul" secției – mai bine îl înfruntam pe Carvana decât pe Paulo ca să explic cheltuiala asta.

Când a sosit vinul, am toastat. Apoi, în timp ce ronțăiam tartine cu pate, am început să îndrugăm verzi și uscate, genul ăla de discuție despre ultimele știri politice, noul film cu supereroi care rulează la cinema și clasicul „Spune-mi despre tine", alternând întrebări despre trecut și viitor.

— Deci, Cássio, ești singur de multă vreme? Ai fost căsătorit?

— Sunt cât se poate de burlac, practic trăiesc pentru meseria mea, Vera. De aceea îmi e atât de greu să mențin o relație de lungă durată, dar e visul meu, să-mi găsesc o parteneră, să-mi întemeiez o familie.

— Și eu sunt la fel, complet dedicată.

Restaurantul Spot era plin până la refuz și era o distracție să-i observ pe cei care îl frecventau, cu condiția să nu întâlnesc pe nimeni cunoscut. Ar fi fost greu de explicat. A sosit mâncarea. Îmi chiorăia stomacul, nici măcar nu luasem prânzul, dar cel mai important era să dau dovadă de clasă. Am

scos mobilul din geantă și am întrebat, prefăcându-mă uluită:

— Ce bine arată mâncarea! Te superi dacă fac o poză cu farfuria? Vreau s-o postez pe Facebook!

Chestia asta cu fotografierea mâncării mereu mi s-a părut o manie idioată a modernității, dar de data asta măcar urma să folosească la ceva. Știam că el nu o să-mi pună la îndoială cererea. M-am prefăcut că fixez în cadru farfuria și – clic – am făcut o fotografie: Cássio Ramirez intra direct în arhiva mea.

— Unde lucrezi, mai exact? am întrebat, punând la loc mobilul.

— Acum mă restabilesc aici, în Brazilia. Vrei să mă adaugi pe Facebook? Așa pot să distribui fotografia! Mai vorbim și ne mai întâlnim și altă dată. Mă bucur că te-am cunoscut!

Tipul chiar se pricepea. A fost de ajuns să nu fiu atentă o clipă pentru ca el să-mi ridice stima de sine.

— E încă prea devreme ca să te adaug, Cássio. Să vedem dacă ești într-adevăr atât de mișto cum cred acum.

I-am făcut cu ochiul și am luat prima înghițitură. Pastele erau minunate și am mâncat în liniște câteva minute, semn că mâncarea era bună. După ce mi-am potolit foamea, am reluat discuția:

— Mi-ai spus că te „restabilești”? De ce? Ai fost bolnav?

— Nu, am plecat în Canada cu un program de mobilități pentru studii postuniversitare. Sunt farmacolog, iar studiile în străinătate sunt foarte apreciate aici. După ce am petrecut un an afară, m-am întors, o iau de la început…

Mi-a înghețat sângele în vine:

— Un an în străinătate?

— Da, m-am întors luna trecută, a spus el, deschizându-și profilul de Facebook pe mobil ca să-mi arate fotografiile. Aici e în Winnipeg, orașul unde locuiam. Acolo au fost Jocurile Panamericane, îți amintești? Un oraș minunat, foarte bine organizat, dar nicăieri nu-i ca „acasă la noi”, nu?

I-am luat mobilul din mâini, am derulat pagina și am verificat datele postărilor. Rahat! Cássio era în Canada când @studentbestial88 a ieșit cu Marta! I-am dat înapoi mobilul, dezolată pentru că o luam iar de la zero. Am încheiat întâlnirea cu un dezinteres total pentru Don Juan. În alte vremuri, sigur l-aș fi mâncat la cină pe acel Cássio. Mi-a părut rău de el, săracul, era așa încântat de mine. Când a venit nota, am împărțit-o în două

și am plecat fără să-l sărut nici măcar pe obraz. Eram o investigatoare profesionistă.

♦

De multe ori, mă simțeam ca nefericiții ăia de la circul chinezesc, care țin în echilibru mai multe farfurioare în același timp, alergând dintr-o parte în alta. Diferența e că, la circ, nicio farfurioară nu cade pe jos, în timp ce ale mele se făceau cioburi tot timpul. Am ajuns devreme la secție, mai descurajată ca niciodată.

— Bună dimineața, Veronica! a spus cineva.

Am răspuns pe pilot automat. Am ținut-o tot așa orele următoare: sarcini mecanice, cafeluță, sarcini mecanice, bună dimineața, sarcini mecanice. După ceva vreme, am văzut o pereche de pantaloni postată în fața mea. Am ridicat privirea și am dat cu ochii de Nelson care îmi zâmbea, aducând un aer de noutate.

— Dă-mi o veste bună! am spus, imitându-l pe Carvana.

— O veste bună pentru tine, nu, Verô? Fiindcă pentru noua victimă a lui @studentbestial88 vestea e cât se poate de proastă.

Știam că fusese o idee bună să-l bag în joc pe Nelson. Era de încredere și isteț. Și știa cum să mă câștige de partea lui, ăsta-i adevărul.

— Noua victimă?

— Tânia Carvalho. A făcut un denunț săptămâna trecută. Din câte scrie în procesul-verbal, cazul se încadrează în aceiași parametri ca al Martei Campos. Cred că e tipul pe care-l căutăm.

— Serios? Mi-ai salvat ziua! am spus, atât de însuflețită încât l-am îmbrățișat.

Dar am regretat numaidecât gestul. E o dilemă: pe măsură ce nenorocirile se întâmplau, investigația mergea înainte mulțumită noilor piste apărute. Dar nu aveam dreptul să mă bucur.

— Ai făcut rost de adresa ei? Unde e?

— La spitalul São Luiz. Biata de ea a fost amăgită de tipul pe care l-a cunoscut pe site și s-a aruncat în fața unei mașini. Era cât pe ce să moară.

— Mersi, Nerdsonul inimii mele!

Mi-am luat geanta, am îndesat totul înăuntru și am pornit către spital. N-aveam timp de pierdut. La recepție am prezentat ecusonul și am urcat la camera 327. Am bătut încet la ușă, înconjurată de o liniște înfricoșătoare. Pentru că nimeni nu a răspuns, am intrat. O blondă de vreo șaizeci de ani,

în cămașă sobră, colier de perle și fustă ajustată pe corp, mi-a ieșit în întâmpinare și mi-a făcut semn să ies împreună cu ea fără să fac zgomot. Am aruncat o privire rapidă către pat și am văzut-o pe Tânia, nemișcată, conectată la fire, cu picioarele și mâinile în ghips, ca o marionetă căzută pe-o parte.

— Sunt Rose. Ești colegă cu fiica mea? a întrebat femeia, acum pe coridor. Tânia tocmai a adormit, mititica de ea. Știi cum e, are dureri mari. Și tu ești…?

— Verônica. Sunt polițistă.

Rose și-a schimbat imediat postura. S-a încruntat, apucându-mă de braț:

— Poți să pleci! Fata mea n-o să mai spună nimic. Ea ar fi vrut, dar i-am spus că nu folosește la nimic. Și chiar n-a folosit! O săptămână, a trecut o săptămână de când am făcut plângere!

— Calmați-vă, doamnă, sunt de la altă secție…

— Sunt cât se poate de calmă, draga mea, cât se poate de calmă. Dar nu vreau s-o mai deranjeze nimeni pe fiica mea sau să pună la îndoială ce spune. Ajunge câte a îndurat. Dacă e tot degeaba, mai bine să uităm toată povestea.

Am început să comentez cu voce tare, încercând să atrag atenția Tâniei, din cameră. A mers. N-a durat mult și a chemat-o pe mama ei. Rose a intrat în grabă și am profitat de ocazie ca s-o urmez.

— Mamă, cine e? Ce se întâmplă? a întrebat ea când m-a văzut.

— Stai liniștită, scumpo! Doamna tocmai pleca. A ajuns aici din greșeală, nu-i așa? a spus ea, cu ciudă, ca o leoaică protejându-și puiul.

Pentru că nu mi-e frică de ce cred ceilalți despre mine, am zâmbit și m-am apropiat de pat:

— Mă numesc Verônica Torres, sunt de la secția Omoruri din São Paulo și aș vrea să știi că nu ești singură. Există și alte victime ale acestui tip.

Tânia m-a privit câteva secunde, digerând vestea. Apoi și-a întors privirea în sus și a început să suspine, dar părea să fie un plâns de ușurare. Mama îi ștergea obrajii cu șervețele de hârtie, neobosită. Pe noptieră se vedea o cutie de șervețele deja golită. Înțelegeam: femeile care cad pradă acestor înșelătorii se simt atât de proaste când descoperă adevărul încât e suficient să afle că nu au fost singurele amăgite ca să li se trezească imediat curiozitatea. Înțelegându-le pe celelalte victime, poate că reușesc să se ierte pe ele însele.

— Cum adică nu sunt singură? Câte femei a înșelat?

— Multe. Și, dacă mă ajuți doar un pic, evităm ca el să mai facă rău altcuiva. Știu cum te simți, dar am nevoie de detalii ca să confirm că e aceeași persoană.

— Am fost o toantă. Nu vreau să spun mai multe decât am spus deja. Ce rușine! Vreau să uit că William există, nu sunt în stare să înfrunt viața și oamenii. Probabil că toată lumea râde de mine pe la spate.

A început din nou să plângă și a trebuit să-i dau timp.

— Mamă, șterge-mi și mie nasul, îmi curge! Nici să plâng cu demnitate nu mai pot, până și asta mi-a luat!

Tânia vorbea cu o octavă mai sus decât era normal, în timp ce Rose ținea, stângace, șervețelele de hârtie pentru ca fiica ei să își sufle nasul încă o dată.

Am scos din geantă desenul făcut de Marta și i l-am arătat, așezându-l în fața ochilor ei.

— Ăsta e William?

— El e, el e!

Pieptul ei fremăta cu un amestec de durere și de ură. Exact asta voiam: ca ea să simtă furie.

— Dar avea altă tunsoare, a continuat.

Rose se întindea ca să vadă desenul, dar nu lăsa garda jos:

— Scumpa mea, ești sigură că vrei s-o iei de la capăt cu asta? Vezi ce ți-a făcut animalul ăla…

Tânia a privit către ea, apoi către mine, făcându-i mamei un semn cu capul ca să-i ridice puțin patul.

— Mai bine să mă descarc o dată pentru totdeauna. Întreabă ce vrei, Verônica.

— Cum l-ai cunoscut pe acest William?

— N-o să râzi de mine? În modul cel mai idiot posibil, pe internet.

Mi-am scos carnețelul și am început să notez. Senzația de déjà-vu era foarte puternică: IubireIdeală.com; același istoric, același limbaj. Pseudonimul? De data asta era @suntiubireata. Ce nemernic! Eu aveam să fiu coșmarul lui.

— Unde ați fost la cină? El a plătit nota? Sau tu?

— Am luat cina la restaurantul italian al lui Piero, în Jardins. Eram așa de zăpăcită, că nici nu mai știu. Trebuie să-mi verific extrasul de cont. O să

fac asta imediat ce-o să pot să mă mișc, la dracu'!

Încă o caracteristică pentru profil: restaurantele italiene rustice. Spot era cu totul altceva. Celui pe care îl căutam îi plăceau mâncărurile italiene sau localurile vechi din São Paulo – poate ca să se asigure că nu aveau camere de supraveghere cu circuit închis. Tânia vorbea câte-n lună și-n stele, multe lucruri nefolositoare, pline de emoție. Eu selectam ce părea important, creionul alunecându-mi neîncetat pe hârtie.

— Mi-a furat tot, mi-a golit contul bancar și mi-a luat până și mașina!

— Și mobilul, Tânia?

Ea s-a oprit ca să se gândească câteva clipe.

— Nu, mobilul nu. A șters conversațiile, dar mi-a lăsat aparatul. Ciudat, nu? E un iPhone ultimul model.

Tipul avea experiență. Știa că poliția îl putea urmări prin IMEI – International Mobile Equipment Identity. Chiar dacă schimbi cartela, IMEI găsește aparatul. Doar ca să mă asigur, i-am arătat fotografia cu Cássio: într-adevăr, Cássio nu era William. Am mulțumit și am plecat, în timp ce mama cea feroce mă țintuia cu privirea.

M-am întors la muncă târziu, reflectând la o idee: oare escrocul ăsta își umilea atât de rău victimele încât mai multe dintre ele au încercat să se sinucidă? Marta își luase viața, Tânia aproape că făcuse același lucru. Câte altele încercaseră?

Cu ajutorul lui super Nerdson al meu, am cerut un istoric al proceselor-verbale referitoare la femei care s-au sinucis în ultimele luni. În timp ce el făcea cercetări, am profitat ca să mă ocup de treburile nerezolvate și să-mi fac ordine pe masa de lucru. Peste două ore, el a adus rezultatele: cinci cazuri de sinucidere potențial relevante răspândite prin oraș. L-am sunat imediat pe Prata.

— Ești la IML, amice?

— Întotdeauna. Nevastă-mea zice că m-am stabilit aici, Verô, că îmi plac mai mult morții decât ea.

— Nu mă îndoiesc.

Nu o suportam pe nevasta lui. Era geloasă pe mine, dar într-un fel prostesc care nu făcea decât să mă enerveze.

— Poți să treci direct la subiect, a spus el. Acum actualizez rapoartele. Sunt în urmă cu toate, șefii nu-mi dau pace. Nu am mult timp.

— E ceva rapid, Prata.

I-am dat numele femeilor și el a căutat tot ce era în sistem, de la rapoarte până la hârtiile pentru revendicare. Știam că trupul Martei fusese ridicat de pretinsul ei frate. Mai știam și că @studentbestial88 era necrofil. Poate că aceeași persoană ridicase și celelalte cadavre. Cineva din interiorul IML? Trebuia să existe o legătură între cazuri.

L-am implorat pe Prata să-mi trimită arhivele, jurând pe ce aveam mai sfânt că n-o să le arăt nimănui. După două minute, le-am primit într-un e-mail. L-am deschis repede, am descărcat PDF-urile, m-am uitat pe ele, dar nu era nimic la prima vedere. Toate rapoartele fuseseră făcute de medici diferiți, în zile și la ore aleatorii. Corpurile celor cinci femei fuseseră ridicate de presupuși „frați", cu nume diferite și posibil false, încă o fundătură…

Am citit de două, de trei ori, stăpânită de neliniște. Apoi, am găsit. Un fior mi-a cuprins tot corpul în timp ce luam Formularul de revendicare al Martei Campos ca să confirm: asta era, aceeași firmă de servicii funerare le ridicase pe toate femeile de la IML! Casa funerară Pacea Veșnică, din orașul Embu das Artes. Acolo ducea psihopatul cadavrele.

16

Janete aude vocea lui chiar înainte să deschidă ochii. Vine de departe, dar repetă ca o litanie:

— Iartă-mă, vrăbiuțo, iartă-mă…

Puțin câte puțin, îi revin simțurile. Simte ceva umed și cald frecându-i-se de piele; inspiră și expiră încet, lăsând mirosul de arnică să-i invadeze nările și să-i explodeze în plămâni. Unde se află? Încearcă să deschidă ochii, dar o dor foarte rău. Pleoapele îi zvâcnesc, umflate. A primit lovituri cu picioarele pe toată fața, simte că totul arde. Dinții au început să i se clatine. Cu eforturi, reușește să întredeschidă ochii și e invadată numaidecât de o lumină puternică. Renunță să mai privească. În fond, nu contează unde e. Brandão o să facă ce-o să vrea cu ea.

Încă mai simte mirosul penelor de păsări din cutiile goale de pe terasă, i se pare că aude respirația bătrânei aceleia fără un braț, aproape că simte bețigașul înmuiat în vopsea alunecându-i pe piele, ca și cum ar fi ea însăși pictată de strania indiană. O dor oasele, i se învârte capul. Bezna o învăluie în curând și își pierde încă o dată cunoștința. Nu mai știe de câte ori a leșinat.

Când se trezește, totul e din nou în ceață. Brandão continuă să își ceară scuze, în timp ce o îngrijește. Inevitabil, Janete nu poate rezista plăcerii atingerii mâinilor bătătorite care i se plimbă pe brațe, picioare și abdomen. Arnica îi invadează porii, dar amintirile distonante opresc senzația de alinare pe care leacul încearcă să o aducă corpului. Janete are nevoie de răspunsuri.

— Nu încerca să vorbești, vrăbiuțo… Ai gura foarte umflată, spune Brandão. O să te faci bine, o să te faci bine.

Îi trece pânza albă peste față cu delicatețe. O scufundă din nou într-un recipient și face o compresă peste ochii soției. După ce respiră câteva minute sub pelicula aceea de căldură care îi învăluie fața, Janete întinde mâna către pânză și o dă la o parte, scuipând cuvintele printre buzele umflate:

— Uite ce mi-ai făcut…

— Șșșșș, vrăbiuțo! spune el, punându-i pânza umedă la loc pe față și îi

unge brațele cu o alifie cu miros puternic. Ai întrecut orice limită de data asta. Am fost nevoit să te pedepsesc! De ce nu m-ai ascultat?

— Într-o zi o să mă omori.

— Niciodată n-aș omorî un puișor de pasăre! ripostează el, jignit. A fost o nesupunere foarte gravă. Trebuie să respecți regulile.

Să pedepsești înseamnă să iubești, să pedepsești înseamnă să iubești, ea nu mai suportă, nu îl crede. Vocea din capul ei strigă „ajunge!”, dar trebuie să fie deșteaptă, să înțeleagă ce a văzut. Îl lasă pe Brandão să o îngrijească o bună bucată de timp până când, clipind din ochi, se obișnuiește cu lumina slabă: e acasă, în pat. Soțul stă așezat la căpătâiul ei, cu trupul înclinat peste al ei, cu o expresie de remușcare. Ține în mâini un lighean transparent în care se vede un lichid tulbure de culoare gălbuie. Pe fundul ligheanului, un șarpe mort încolăcit. Janete se face mică sub cearșaf.

— Nu-ți face griji! spune el. E pomadă de șarpe boa alb cu andiroba, copaiba, patchouli și ierburi. Numai indienii cunosc această rețetă. Are efect cicatrizant și relaxant, o să-ți facă bine.

Umezește pânza încă o dată și începe din nou să îi tamponeze pielea, cu un devotament religios.

— Șarpele boa alb e șiret, vrăbiuțo. El nu vânează. Îi atacă doar pe cei care încearcă să-l vâneze.

Janete se simte amenințată, dar, în loc să dea înapoi, e cuprinsă de o furie fără precedent, care o răscolește pe dinăuntru, nimicește totul în drumul ei. Nu mai are nimic de pierdut.

— Pomada de boa ți-a dat-o bătrâna aia, nu?

Brandão reacționează numaidecât, își încordează corpul și își abate privirea.

— Nu știu despre ce vorbești, vrăbiuțo.

— Indiana care era în casa aia… Știi tu.

El pare un copil neastâmpărat prins în flagrant. Își trece mâinile peste capul ras, apoi peste ochi și suspină:

— E bunica mea, vrăbiuțo. Nu trebuia să te vadă.

— Mereu mi-ai spus că nu ai familie, că ești singur.

— Ai speriat-o pe bunica…

— Eu am speriat-o? Brandão, îi lipsește o mână! Și era dezbrăcată!

— Nu vorbi așa!

Mâinile lui se chircesc atingând pielea lui Janete, care se retrage repede,

dar el o ia în brațe și o așază în poală ca pe un bebeluș.

— N-o să te mai lovesc, vrăbiuțo! spune, cu capul plecat. Dar, te rog, nu vreau să vorbesc despre asta.

— De ce nu mi-ai spus de bunica ta în toți anii ăștia? De unde mă cunoaște?

— Nu te cunoaște.

— Felul în care s-a uitat la mine, arătând…

— Nu te cunoaște! spune Brandão, aproape ieșindu-și din fire, lăsând să-i scape o notă acută de indignare.

— Cum și-a pierdut brațul?

— Ea… așa s-a născut, răspunde el, după câteva minute, iar Janete e convinsă că el nu a vorbit niciodată despre asta cu nimeni. Bunica nu vrea să fie văzută, ea a avut grijă de mine. Creșteam păsările, câștigam puțin din asta, dar cel puțin nu lipsea nimic la noi acasă. A fost întotdeauna foarte strictă. De asta sunt așa: un om bun și drept.

Brandão o leagănă pe Janete în brațe, înainte și înapoi. Ea aproape că rămâne fără vlagă în îmbrățișarea aceea, dar imaginile cu fata prinsă în cârlige îi vin în minte ca niște flash-uri, una după alta, făcând-o să strângă pumnii și să-și rănească propriile palme.

— Și Jéssyca? întreabă ea, fără teamă. Ai omorât-o, nu?

El o privește în tăcere. Se apleacă spre urechea ei:

— Am deschis colivia și i-am dat drumul! Niciodată n-aș omorî un puișor de pasăre, vrăbiuțo…

— Iubitule, lasă-mă să plec, să mă întorc la familia mea! îl imploră ea, cu glas scăzut. Secretul tău e în siguranță și…

El se ridică brusc, dându-i drumul lui Janete pe pat, de data asta fără băgare de seamă. Speriată, ea se învelește în cuvertura care acoperă patul.

— Niciodată! Nu pot să te pierd, ești singura care mă înțelege, care mă iubește fără să mă judece! Nu te mai lovesc, promit! De data asta spun adevărul!

Brandão se apleacă și îi acoperă cu sărutări mai întâi fața, apoi fiecare zgârietură de pe corpul ei. La început, Janete simte repulsie, dar, în timp ce gura lui i se lipește de piele, afecțiunea lui începe să îi aprindă dorința. De-a lungul fiecărui centimetru pe unde el își plimbă buzele, firele de păr se zbârlesc. Dorința sexuală se ivește, fără voia ei. Janete lasă lacrimile să i se scurgă pe față, stăpânită de o senzație de neputință.

Cu ochii închiși, aude claxonul unei mașini în fața casei. Brandão trage cu ochiul printre perdelele întredeschise și iese din dormitor, grăbit. Lumina dimineții amenință să invadeze încăperea. Cu greutate, Janete se ridică din pat, sprijinindu-se de mobilă ca să ajungă la fereastră, îmboldită de curiozitate. Dă la o parte perdelele încă puțin și ciulește urechile. Afară, o mașină a Poliției Militare cu doi agenți în uniformă.

Janete aude frânturi din conversație. Colonelul Dante, șeful lui Brandão, vrea să vorbească cu el despre o accesare neautorizată a computerelor Poliției Militare, făcută de o secție a Poliției Civile. Au făcut o căutare după numele Cláudio Antunes Brandão. Janete se cutremură. Știe că a fost Verônica. Se întoarce cât de repede poate în pat și așteaptă. Aude în curând pașii mari ai soțului ei apropiindu-se.

— Trebuie să ies, spune el, îmbrăcând uniforma impecabilă pe care o scoate din dressing. Plec cu mașina poliției. Să nu ieși de aici, aduc eu mâncare când mă întorc. Ai să mă asculți, da?

— Nu vezi în ce hal sunt, unde să mă duc?

Brandão o cercetează cu privirea din cap până-n picioare. A trecut în cealaltă dispoziție, aspră, dură, neînduplecată. Îi întoarce spatele și pleacă, închizând ușa. Janete pleacă, supusă, capul, ascunzându-se printre așternuturile pătate ale patului. Cum a putut să ajungă o femeie ca ea într-o astfel de situație, asta e întrebarea care nu-i dă pace. Eliberează toată tensiunea acumulată și, în sfârșit, se relaxează. Nu durează mult. E atât de preocupată, încât în curând reconstituie în gând fiecare pas din noaptea anterioară. Memoria pare să o înșele, ajunge să se îndoiască de ea însăși. Atunci, își amintește de desene.

Se ridică din nou, uitând de vânătăile care îi împânzesc corpul, și evită să privească în oglindă. Se îmbracă într-un halat și merge încet către mașina lui Brandão, parcată în garajul lateral. Fără zgomot, deschide ușa, se așază pe vine simțind dureri în tot corpul, ca să ridice covorul de cauciuc de la scaunul de lângă șofer. Găsește cele trei coli cu desenele înfiorătoare ale femeilor torturate, dovada că totul a fost real.

Înapoi în cameră, nu stă pe gânduri nici măcar o secundă înainte să facă pasul următor.

— Ajutor, Verônica, m-am răzgândit, spune la telefon. Vreau să-mi trimit soțul la închisoare.

17

Mă îndreptam deja către autostrada Regis Bittencourt ca să ajung la casa funerară Pacea Veșnică din Embu das Artes când am primit apelul de la Janete. Vocea ei era atât de slăbită, încât am făcut cale întoarsă cu prima ocazie și m-am grăbit către casa ei. Răposații puteau să aștepte.

Deși mă întrista faptul că Janete trebuia să simtă pe pielea ei ciclul vicios al acestor agresori de femei, cealaltă latură a mea – mai morbidă, poate – sărbătorea triumful de a-i putea spune „te-am prevenit". Silueta casei se contura firav în întuneric, draperiile erau trase și atmosfera avea ceva funebru. Janete mergea cu greutate și m-am străduit să nu reacționez când i-am văzut fața desfigurată, cu gura și ochii umflați, buzele crăpate, o caricatură de prost gust. Am însoțit-o până în dormitor, observându-i hematomul de pe ceafă, ce avea exact conturul unei mâini care apucă. Mi-a făcut semn să mă așez pe marginea patului. M-am gândit că urmează să vorbim despre regrete, remușcări și vinovăție, dar Janete a trecut direct la subiect, ca și cum ar fi reluat o conversație întreruptă:

— Mi-am dat jos cutia, Verônica… Am ieșit din buncăr.

— Excelent! am spus, forțându-mă să par entuziasmată, în ciuda stării în care se afla.

— Brandão m-a văzut dinăuntrul casei și m-a tras înăuntru pe fereastră, m-a bătut fără oprire. Dar nu era singur. Mai era și o bătrână tare ciudată care îi desena motive indigene pe piele.

Vorbea foarte repede și nimic nu avea nicio noimă.

— Cum? Explică-mi clar.

— Trebuia să vezi, el stătea așezat ca un copilaș, în timp ce indiana îi picta corpul cu vopsea neagră și roșie, în tăcere absolută. În spatele casei erau și niște cutii asemănătoare cu cea pe care el mi-o pune pe cap.

— Mai spune-mi despre casa aceea, Janete.

— E departe de buncăr. Am mers mai mult de cinci minute până am ajuns acolo. E o casă veche, mică, în mijlocul pustietății. Nu știu unde se află. După ce m-a bătut atât de rău, am leșinat și m-am trezit aici.

— Și bătrâna cea ciudată?

— El mi-a spus că e bunica lui. Ea l-a crescut și se pare că folosea

cutiile alea ca să-l pedepsească, așa a învățat el să fie *bun* și *drept*. Chiar așa a zis: bun și drept. Îți vine să crezi? Oare Brandão crede că mă educă cu blestemăția aia de cutie?

— Crezi că poate să fie fetița indiană din fotografia pe care ți-am arătat-o?

— Sunt sigură că e ea. Fotografia e veche și bătrâna nu are nici ea un braț.

Toate astea m-au luat prin surprindere. I-am povestit lui Janete că făcusem cercetări despre tribul indigen Kapinoru, menționat în însemnarea de pe verso. Din cultura lor făcea parte uciderea sugarilor sau a copiilor născuți din adulter, ai unor mame singure, cu pete pe piele sau deficiențe fizice și mintale. Îngropau copiii de vii, îi spânzurau sau îi otrăveau crezând că vor aduce blesteme asupra satului sau că nu vor supraviețui în junglă fără părinții lor.

— E neobișnuit că ea face parte din tribul acela și a putut supraviețui fără un braț.

— Dar asta nu e crimă? Nu ar trebui să fie arestați?

— Constituția Braziliei le respectă cultura, dar nu toată lumea e de acord. Conform logicii tribului, să ucizi o persoană cu deficiențe e un act de iubire și disperare, nu de cruzime. Părinții decid destinul copilului. E greu de explicat. Nu contează decât să știm cum a scăpat. Pe vremea aceea, nimeni nu știa că se întâmplă asta, nu existau ONG-uri sau activiști care să lupte împotriva acestei practici.

— De asta ucide Brandão acum?

— N-are rost să pierdem vremea încercând să înțelegem ce se întâmplă în capul soțului tău. Freud n-o să ne ajute să organizăm un flagrant, Janete. Dar, dacă aflăm mai multe despre această bunică, poate că descoperim vreo slăbiciune a lui Brandão și obținem dovezi împotriva lui.

— E ceva ce nu înțeleg. Cum a fost posibil ca ea să scape? Să aibă oare mai multe rude pe care nu le cunosc?

— E greu de crezut că fetița fără un braț a fost salvată de o rudă. Unde ar fi fugit? Poate că i-au dat copilul vreunui alb. Sau cuiva de la Fundația Națională a Indienilor, cine știe!

Janete a încuviințat, reflectând asupra posibilităților. Îi înțelegeam spaima: bărbatul care dormea alături de ea zi de zi dezvăluia tot mai multe secrete. Deodată, am auzit un zgomot de mașină din stradă.

— La ce oră se întoarce? am întrebat, alergând spre fereastră ca să verific.

Alarmă falsă.

— Nu știu. Au venit aici doi tipi de la Poliția Militară, din ordinul colonelului unității.

M-am așezat din nou.

— Știi de ce au venit?

— Se pare că există o cercetare a poliției civile pe numele lui. Tu ai fost?

Rahat, au descoperit căutarea lui Nelson, mi-am spus. Am reacționat suficient de rapid ca să ignor întrebarea și să pun alta:

— Erau cu mașina?

— Da, ți-am spus…

Emoțiile mă făceau să pierd controlul asupra interogatoriului. Dacă nebunul ăla îmi descoperea investigația, i-ar fi fost ușor să mă prindă. Mi-ar fi plăcut la nebunie să fiu o Miss Marple, dar nu eram decât Verônica.

— Trebuie să-ți arăt ceva, a spus ea, văzând că tac.

S-a ridicat din pat, refuzând brațul pe care i l-am întins, în timp ce mergea, am putut să văd prin țesătura subțire a cămășii de noapte și mai multe pete care îi acopereau corpul ca niște tatuaje. Ar fi trebuit să o duc pe Janete la spital, dar ar fi fost sfârșitul investigației. Fără dovezi, Brandão ar fi fost condamnat pentru violență domestică, cel mult. Ar fi stat puțin timp la închisoare și i-ar fi făcut felul lui Janete cu prima ocazie. Dacă ar îngropa-o în locul acela, atunci corpul ar dispărea complet. Voiam alt final pentru povestea aceasta.

Ea și-a luat revistele de integrame și a început să le răsfoiască. În sfârșit, a scos din una dintre ele trei coli de hârtie împăturite, pe care mi le-a pus în poală.

— Uite…

Pe fiecare dintre ele, adevărate proiecte arhitectonice de tortură sexuală, durere și umilire. Cu linii groase, obsesive, desene detaliate cu femei goale, cu căluși în gură și atârnate de cârlige înfipte în piele, legate cu chingi de piele, cu sânii ieșiți în afară și ridicate de scripeți care puneau în mișcare lanțuri. Dacă era într-adevăr real, nici nu puteam să-mi imaginez ce îndurau femeile acelea în mâinile lui Brandão.

Un detaliu m-a impresionat profund: în toate desenele, femeile priveau în față către observator, cu o expresie timorată și cu spaimă în ochi. Era

incredibil cu câtă precizie desena expresia de pe chipul victimelor.

— Ai găsit asta în buncăr?

— Da. Acum poți să-ți imaginezi ce aud…

Fără cuvinte, am înghițit în sec, hipnotizată de liniile acelea strâmbe. Alături de imaginile grotești, pe marginile foilor erau notițe aproape ininteligibile, simboluri și șiruri de numere care păreau aleatorii. Am încercat să le descifrez, dar nu-mi spuneau nimic. Poate că Nerdson al meu ar fi reușit să scoată mai multe de acolo.

— Pot să le păstrez?

— Da. Erau multe desene ca astea pe perete, Verônica. Le-am luat la întâmplare. Pot fi folosite ca dovezi împotriva lui, nu?

Am preferat să fiu sinceră.

— Nu chiar. Poate fi greu de dovedit că desenele sunt făcute de el, și încă și mai greu că pune în practică atrocitățile astea. Dacă descoperim vreo corelație între desene și crimele confirmate, atunci da. Dar numai să desenezi, să scrii sau să-ți imaginezi scene de tortură nu e o infracțiune.

Dacă ar fi o infracțiune, eu aș fi deja arestată, am adăugat în gând. Câți politicieni, vecini și foști iubiți nu visasem să omor în chinuri elaborate?

— Dumnezeule, coșmarul ăsta n-o să se termine niciodată?

— Brandão face pauze tot mai scurte între victime, am spus, pregătind terenul. Hai să organizăm un flagrant data viitoare când te duce la buncăr. Vreau să pun un dispozitiv de urmărire în mașină, iar ție să îți pun un microfon.

— Dispozitiv de urmărire, microfon? Nici gând! Dacă soțul meu găsește ceva la mine, mă omoară! Cu atât mai mult acum… Ce fel de protecție o să am dacă fac asta?

— Comisarul o să-ți asculte mărturia, o să te protejeze. Nu o să fii acuzată de complicitate, am promis, aproape sigură că bătrânul chiar o să cedeze de data asta. O să lucrăm în echipă.

N-avea să fie ușor să-l înduplec, dar prinderea unui ucigaș în serie ar fi fost o încheiere strălucită pentru cariera lui. Mai ales că aveam desenele acelea.

— În echipă?

— Te-am asigurat că am mai mulți oameni alături de mine. Toată lumea vrea să te ajute. O să fie simplu, Janete, îmi trimiți un mesaj în noaptea când Brandão iese la atac. Te urmărim de la autogară până în locul ascunzătorii

ca să-l prindem pe nenorocit asupra faptului. Când ajungi în buncăr, îi dai drumul femeii și fugi împreună cu ea. Nu-i nevoie să stai mereu cu ochii-n patru. Garantez că o să fiu acolo și o să te acopăr.

— Și dispozitivul ăla de urmărire? Brandão poate să verifice mașina. Dacă înainte era paranoic, imaginează-ți cum e acum. Sigur o să ne facă probleme.

Am încercat să gândesc rapid. Nu puteam renunța la disponibilitatea lui Janete de a participa la plan. Mi-am amintit de nemernicul care fura tot de la femei, dar le lăsa mobilele și gândul mi-a zburat la IMEI.

— Mobilul tău o să ne ghideze, ca un dispozitiv de urmărire. Dă-mi-l puțin!

— Nu am mobil, Verônica, a spus și în voce i se citea o oarecare rușine.

— Dar Brandão are? În ce rețea e?

— Vivo, dar nu știu ce număr folosește acum. Soțul meu își schimbă mereu cartela din motive de securitate.

— Nu-i nicio problemă, am spus eu, nevrând să intru în detalii despre IMEI. Aștepți să meargă la baie, de exemplu, îi iei mobilul…

— Dar nu știu codul de acces!

— Atunci aștepți ca el să adoarmă și îi așezi degetul pe ecran, ca să-i recunoască amprenta. Probabil că îți dai seama când doarme adânc, nu?

— Îmi dau seama, a spus ea, nepărând prea încrezătoare.

— Pe urmă nu trebuie decât să tastezi *#06# la aparat, să notezi numărul care apare pe ecran și să mi-l trimiți. De restul mă ocup eu, eu îl urmăresc.

— E chiar așa ușor să urmărești pe cineva?

— Nu, Janete. De fapt, aș avea nevoie de un ordin judiciar pentru asta, dar nu putem risca. Fac tot ce pot. Cu numărul și cu înregistrarea de la microfon, Brandão ajunge acolo unde merită. La închisoare!

— Nu merge așa, nu-mi pun chestia aia de înregistrat, Verônica. E riscant.

— Te uiți la prea multe filme vechi, asta-i problema. În ziua de azi, microfoanele pot fi ascunse. Îți fac rost de o pereche de cercei cu microfoane încorporate, de exemplu. Ca-n filmele cu James Bond. Astăzi chiar există, sunt foarte moderne și ușor de procurat, el n-o să bănuiască nimic.

Janete aproape că a zâmbit, dând din cap în semn de încuviințare. Când ai ajuns la capătul sforii, nu există multe răspunsuri în afară de un „da”

resemnat. Dar ea încă se frământa:

— Oare o să se termine cu bine, Verônica?

— Dacă faci tot ce ți-am spus, te eliberezi din infernul ăsta o dată pentru totdeauna, am răspuns, privind-o în starea în care era: vânătăile și umflăturile nu aveau să dispară prea curând. Stai liniștită, nu-i nevoie să mă conduci până la ieșire. Te contactez imediat ce fac rost de microfon. Și aștept și eu să mă suni, bine?

La ieșirea din dormitor, m-am întors ca să-i mai spun o dată la revedere:

— O să fii bine?

Janete a făcut semn că da și n-am mai prelungit discuția. Odată ce aveam desenele acelea, următorul pas era, evident, să-i arăt totul lui Carvana. Chiar și după două refuzuri, bătrânul nu putea ignora un astfel de indiciu. Pe de altă parte, simțeam că acel caz e numai al meu și nu-mi plăcea ideea de a împărți succesul cu nimeni. Era marea mea șansă să ies din umbră. Întâi îl prind, pe urmă povestesc.

18

M-am urcat în mașină, încercând să organizez sarcinile pe care le aveam de făcut. Carnetul de notițe îmi reflecta firea: dezorganizat, plin de mâzgăleli răzlețe și semne de întrebare confuze. Să îngrămădesc totul în haosul ăla, nu era o alegere bună, mai ales acum, când eram gata să bag la închisoare un ucigaș în serie. Îmi era foarte clar că trebuia să îmi cumpăr urgent un carnețel nou.

Până să ajung la o papetărie, mi-am făcut lista în gând. În cazul Marta Campos, prioritatea era să merg la casa funerară Pacea Veșnică, în Embu das Artes. Odată ajunsă în mașină, mi s-a făcut o lene îngrozitoare numai gândindu-mă că trebuie să traversez orașul ca să ajung acolo.

Eram la limita timpului pe care îl aveam la dispoziție ca să mă prezint la secție. Magistratul îi ceruse lui Carvana un raport special despre jafurile armate din ultimii ani din zona centrală a orașului și bineînțeles că beleaua a căzut pe capul meu – secretara are întotdeauna parte de treburi din astea. Bătrânul era atent la ce oră veneam și plecam, începea să intre la bănuieli după atâtea întârzieri, dar nu puteam să slăbesc ritmul. Dintr-un bucluc în altul, investigațiile mele avansau. Nu voiam să mă las îngropată de birocrație. L-am sunat cu cel mai mare tupeu posibil și am mințit că Rafa se trezise cu febră.

— Iar?

— Iar.

Când spui minciuni la serviciu, e imposibil să eviți lipsa de originalitate. Bătrânul a ținut să-mi amintească de raport și i-am răspuns că nu trebuie decât să ajung cu Rafa la Urgențe înainte să merg la muncă. El s-a burzuluit tot, dar a acceptat. Nu putea să facă nimic. Am închis mobilul și am pornit pe drumul cel mai scurt către Embu das Artes, pe care îl indica aplicația. Dura mai mult de o oră pentru a parcurge oricare dintre rute, asta dacă aveai noroc.

Când am ajuns la bulevardul Aricanduva, o mașină a Poliției Militare a apărut în oglinda retrovizoare și am simțit un fior pe șira spinării. Brandão mă urmărea? Asta mai lipsea, să devin paranoică. Nu-mi ieșeau din cap desenele alea blestemate. Am schimbat banda de mai multe ori și am redus

viteza. Mașina a trecut în curând pe lângă mine și și-a văzut de drum, dar senzația neplăcută a rămas. Am pornit radioul, încercând să mă relaxez. Zeca Baleiro cu „Samba de approach”, Chico César cu poezia lui.

Am ajuns în Embu la ora prânzului și am găsit ușor adresa. Era tare diferit de ce îmi imaginasem, strada era bine cunoscută, dedicată în întregime comerțului. Erau de toate, de la ateliere de vulcanizare până la brutării, dar nicio casă funerară. Am verificat numărul din notițele mele și cel afișat de GPS, totul era în ordine, mai puțin faptul că nu găseam locul. După ce am străbătut strada a treia oară, m-am hotărât să opresc la atelierul de vulcanizare cu numărul cel mai apropiat de cel al casei funerare. Cu un aer inocent, am întrebat dacă tipul putea să-mi verifice pneurile, pentru că era ceva în neregulă. Am coborât din mașină și am privit înjur, lăudând locul:

— E tare mișto poziționat atelierul tău. Lucrezi aici de multă vreme?

— E o afacere moștenită din tată-n fiu, a răspuns individul, mânjit de unsoare și s-a aplecat ca să verifice calibrarea. Stați liniștită, doamnă, că vi le reglez imediat.

— Mulțumesc… Cum te cheamă?

— José Luiz, dar pe aici mi se spune Zé Borracha[{13}], a spus el, întinzând pumnul în semn de salut ca să nu-mi murdăresc mâinile.

— Încântată de cunoștință, Zé, eu sunt Vera. Ai descoperit care e problema?

— Se pare că pneul din față e puțin dezumflat. Vă pun niște silicon și costă douăzeci de reali, e în regulă?

Asta-mi mai lipsea. Trebuia să mai dau și bani pentru farsa asta. Dar nu înainte să obțin răspunsul…

— Spune-mi, Zé, nu te deranjează să lucrezi lângă o casă funerară?

— Casă funerară? N-am văzut niciodată vreuna pe aici, a spus el, „reparând” ce nu era stricat.

— Cum așa, Zé? După asta am venit, caut un sicriu pentru un prieten. Nu știi unde e?

Zé Borracha a strigat către partea din spate a atelierului:

— Ia zi, tată! Ai auzit de vreo casă funerară pe strada asta?

Pe un scăunel stătea așezat un bătrân, la fel de nemișcat ca uneltele ruginite de pe perete. S-a ridicat și s-a apropiat de mine, cu pași greoi.

— N-am văzut niciodată o casă funerară pe aici, doamnă. Am atelierul

ăsta de mai bine de patruzeci de ani. Adresa pe care o aveți e greșită.

Asta era, așadar: casa funerară nu exista. Hăndrălăul lua în primire cadavrele cu o firmă fantomă și le ducea în altă parte. Asta nu mă surprindea și nu era propriu-zis o problemă: chiar și o firmă-fantomă trebuie să fie înregistrată. Nu avea să fie greu să descopăr mai multe informații despre Pacea Veșnică.

Am ajuns la secția Omoruri abia după-amiaza. Carvana m-a fulgerat cu privirea, dar nici nu m-am mai obosit să mint că Rafa e bine, eram prea obosită ca să continui teatrul ăsta. M-am așezat la masă și, ignorând teancurile de chestionare pe care trebuia să le fișez și să le introduc într-un blestemat de tabel Excel, am accesat imediat Serviciul Funerar al Municipiului São Paulo. Ca să ridice cadavre de la IML, toate casele funerare trebuiau să fie înregistrate la această instituție. Am găsit numărul de telefon de acolo și m-am prezentat ca secretara comisarului Wilson Carvana. După câteva minute, primeam toate informațiile despre înregistrarea casei funerare Pacea Veșnică: actul constitutiv, numărul din Registrul Național al Persoanelor Juridice, autorizația de funcționare. Peste tot, numele adevărat al nenorocitului: Gregório Duarte.

În capul meu ceva a făcut *clic,* ca ultima piesă care intră la locul ei și permite ca întreaga structură să funcționeze din nou perfect. Pun pariu că și Sherlock Holmes simțea acel *clic* mintal când se apropia atât de mult de soluția unui caz. Dădusem greș prima dată, dar nu aveam să mai dau încă o dată.

Vizita mea la Trattoria de Sargento nu fusese în van. Am consultat din nou carnețelul împânzit de notițe ca să găsesc lista clienților care au plătit cu cardul cina din noaptea aceea de 12 septembrie. N-a durat mult până am găsit numărul cardului de credit al lui Gregório Duarte. L-am chemat pe Nelson la biroul meu, i-am povestit pe scurt ultimele evenimente legate de cazul Martei și am început să aud așteptatul zgomot al tastelor pe care le apăsa în timp ce paginile site-ului IubireIdeală.com se derulau pe ecran.

Pașii următori erau simpli. Pentru că toate mesajele de pe site-ul de relații trebuiau plătite, era suficient să descoperim numele utilizatorului care folosea acel card de credit pe site. Așteptând cu nerăbdare rezultatul, m-am dus să iau o cafeluță ca să treacă timpul mai repede.

La întoarcere, Nelson era deja tolănit în scaun, într-o postură de mare șmecher, tot numai un zâmbet:

— L-am descoperit. Nickname-ul lui e @prințdevotat. Mi-am tras și eu un scaun și m-am așezat. Brațele noastre se atingeau și am putut să îi simt firele de păr zbârlindu-se. Omul e într-adevăr o creatură foarte rudimentară – cum i se distrage atenția, cum se gândește la sex. M-am logat pe site și mi-am găsit în curând ținta: în fotografie, un tip chipeș, fără îndoială *babyface,* părea să aibă vreo 25 de ani, dar putea avea mai mult de 40. Chipul lui semăna bine cu portretul de amator făcut de Marta Campos – nu putea fi decât el. Am făcut clic pe opțiunea pentru trimis mesaje. În clipele acelea, trebuia să întrupez fantezia femeii frustrate, fără încredere în sine, disperată după o relație serioasă, de parcă aș fi avut o inspirație divină:

> Bună, @prințdevotat. Ți-am văzut profilul și mi-ai trezit interesul. Cred că suntem foarte compatibili, dar nu vorbesc cu nimeni fără să-i știu numele adevărat. Dacă ești un prinț care se transformă în broscoi? Te rog să-mi răspunzi la mesaj numai dacă accepți provocarea unei relații cu cărțile pe față.

Momeala fusese lansată. Dacă aveam dreptate, el era suficient de egocentric și dominant ca provocarea să-i stârnească interesul. Am minimizat fereastra cu site-ul și m-am întors la tabelul Excel în care erau înregistrate jafurile armate din zona centrală a capitalei. Era infernal să trebuiască să faci atâta muncă degeaba: informațiile acelea n-aveau să-l ajute decât pe vreun birocrat ca să dea interviuri și, poate, să avanseze în carieră. Nu aveau să folosească deloc ca să reducă rata criminalității în São Paulo. După o jumătate de oră de muncă, am auzit sunetul de notificare al calculatorului, semn că am primit un mesaj. Era el.

> Numele meu e George. Și al tău, @fataîndrăgostită?

Inima mi-a săltat de bucurie. Am tastat rapid, profitând de faptul că el apărea online:

„Al meu e Vera. Vera Mortes”.

„Mortes?”

„Scuze, de fapt e Tostes! Hahahaha! Autocorectorul ăsta… ♥♥♥”

19

În ziua aceea, eu și Gregório/George am vorbit ore în șir. Am lăsat deoparte până și tabelul și am încercat să mă întorc mai devreme acasă – febra lui Rafa servind drept scuză universală. Se vedea că hăndrălăul îmi citise profilul de la cap la coadă, ca un profesionist ce era. Textul era impecabil, bine scris, tandru. Primul nostru subiect de discuție a fost cântecul lui Amy Winehouse din care îmi alesesem mottoul.

„Love is a losing game… Asta crezi, Vera? Ai ales cântecul ăsta și mă face să bănuiesc că cineva te-a făcut să suferi, te-a decepționat…”

Poliloghia asta ar fi avut efect asupra majorității femeilor. Se pricepea să o facă pe fiecare dintre ele să se simtă unică și, desigur, Gregório intra imediat în rolul bărbatului potrivit pentru a vindeca rănile vechi. Ca să fiu momeala perfectă, am făcut pe femeia proaspăt despărțită, fragilă, trădată, dar care reușise să-și ușureze fostul soț de o sumă considerabilă și era în sfârșit gata să înceapă o viață nouă. Fără să vreau să par că sunt plină de clișee, m-am prezentat ca liberă, independentă, dar aveam grijă să mă trădez uneori, lăsând să se vadă clar că, de fapt, căutam o mare iubire:

„Sper ca, într-o zi, cineva să-mi cânte *Will you still love me tomorrow*... Oare tu vei fi acela? :-)”.

„Depinde, Vera, dacă ai magie în priviri… =)”.

Hăndrălăul ori cunoștea cântecele lui Amy la fel de bine ca mine, ori studiase toate versurile ei doar pentru că îmi plăcea mie. Ne-am distrat cu versurile acelea de cântec și cu multe altele până în zori, într-un joc interesant care trecea printr-un vast repertoriu de cântăreți naționali și internaționali. Din câte afirma, el căuta o femeie care să fie unică, iar eu i-am răspuns că teama mea cea mai mare era să nu sfârșesc prin a fi rănită.

„Mai bine termină cu lucrurile astea, mă privești cu ochi plini de promisiuni, apoi zâmbești cu indiferență…”[{14}]

Sincer, totul era atât de fluid și de savuros încât i-am zis lui Paulo că am ceva urgent de rezolvat și m-am încuiat în birou. Subtil, conversația căpăta un ton romantic, iar el ataca pe toate fronturile, de la Chico Buarque până la Elvis Presley.

„Wise men say only fools rush in, but I can’t help falling în love with

you”.

Am avut mare grijă să nu mă contrazic și să încerc să extrag mai multe informații, dar Gregório nu se grăbea câtuși de puțin. Încă nu știam dacă îi place mai mult jocul sau rezultatul. Cine o fi în stare să înțeleagă mințile răufăcătorilor? Pentru mine, anticiparea succesului era pe primul loc, dar jocul avea și el farmecul lui.

După acea primă noapte, conversațiile noastre au mers mai încet decât mi-ar fi plăcut. Erau zile în care el răspundea târziu, dispărea deodată și se întorcea abia peste câteva ore. Avea o grijă deosebită să nu pară prea neglijent sau ocupat. Își cerea mereu scuze pentru absență, dădea explicații cum că munca era de vină.

„Ce muncă?”, întrebam eu, dar nu primeam decât răspunsuri evazive:

„Când m-am născut, a venit un înger poznaș, nesuferitul de heruvim. Și a decretat că soarta mea e să fiu așa, stingher.”[{15}]

Un program neregulat, cu pauze mari: oare lucra în ture sau ceva de genul ăsta? Deși mă enerva cât de bine se pricepea să-mi scape printre degete, conversația mă amuza. Dacă n-aș fi știut cine e, i-aș fi căzut în plasă până acum. Uneori ajungea să-mi lipsească, așteptam cu nerăbdare următorul mesaj, următorul cântec. Cât despre latura practică a lucrurilor, @prințdevotat a început în curând să-mi spună „prințesa mea”. Într-o noapte, am lansat cu îndrăzneală un Roberto Carlos:

„Îți propun…”[{16}]

N-a mers, el nu punea botul. Amâna întâlnirea față în față, voia să mă îmbrobodească și mai mult. Lovitura de grație era ultimul pas pentru el. După două săptămâni, Gregório a început să-mi spună o poveste, cum că fusese înșelat de asociatul lui, care i-a întinat numele, cât de umilitor e să fii un tip corect și să-ți fie compromisă reputația de o mulțime de litigii de muncă. Spunea că e om de afaceri, dar orele la care accesa site-ul nu se potriveau deloc cu programul unui patron de firmă. Se îngroșa gluma, începea să pregătească terenul ca să-mi ceară bani. Și mi-a cerut. Nu mult, dar i-am trimis lovelele ca să aibă impresia că îl cred. În același timp, am început să-l presez să ne întâlnim. Evaziv, el insista că e prins cu treburi, că se simte confuz pentru că îi plac mai mult decât voia să lase să se vadă (asta a fost bună!) și tot amâna.

Investigația legată de Janete nu-mi aducea deloc liniște sufletească. Am făcut rost de o pereche de cercei „007”, cumpărați de la un informator de la

galeria comercială Pajé, făcuți ca să capteze sunetele în timp real dacă te aflai la o distanță rezonabilă de sursa lor. Am trecut într-o dimineață pe la Janete, spunându-i din nou că luase decizia corectă. Ea era altfel, mai hotărâtă. Mi-a dat o hârtie cu IMEI-ul mobilului lui Brandão.

— L-am luat azi-noapte, a spus ea, cu un zâmbet răzbunător.

Nerăbdarea până la venirea nopții decisive creștea din ce în ce mai mult. I-am dat numărul dragului meu Nerdson, care a făcut căutările necesare și i-a dat de urmă lui Brandão. Din nefericire, viața polițistului militar era plină de rutină: de acasă la muncă, de la muncă acasă. Fără schimbări, fără surprize.

Într-o seară de miercuri m-a sunat Janete, spunându-mi cu o voce șoptită:

— Se întâmplă azi! Vine acum acasă!

Eu pregăteam niște paste pentru cină, schimbând în același timp mesaje cu hăndrălăul pe IubireIdeală.com. Am alergat chiar atunci în dormitor. Picioarele îmi tremurau, pe lângă frisonul pe care îl simțeam pornind din stomac. M-am îmbrăcat în haine confortabile, pentru că avea să fie o noapte lungă. Leggings negri, tricou negru și obișnuitele botinele de stradă, cu talpă joasă. Mi-am pus automat brățările, dar nu mergea: făceau mult zgomot. Mi-am prins părul și l-am acoperit cu o șapcă și am pus o lanternă mică (dar puternică) în geantă. Apoi m-am privit în oglindă: nimic care să atragă atenția.

Mi-am verificat arma, muniția, totul în regulă. Pistolul era bine uns. L-am ascuns în betelia pantalonilor și mi-am strecurat lanterna înăuntrul sutienului – să găsesc ceva la repezeală înăuntrul genții mele ar fi fost o misiune imposibilă. Am luat cheile mașinii. M-am întors la bucătărie ca să opresc aragazul pe care îl lăsasem pornit: pastele se arseseră. Am aprins o lumânare pentru îngerul meu păzitor și, uitându-mă la ceas, am spus repede o rugăciune. Era timpul. Mi-am atârnat geanta de umăr și m-am îndreptat către ușă chiar în clipa în care Paulo intra în casă, întorcându-se de la muncă.

— Unde te duci? întrebă el cu un ton sec, neobișnuit, însoțit de o expresie neprietenoasă. Spune odată, Verô!

— Așa vorbești cu mine? Te-ai trezit acum că vrei să-mi știi programul?

Am mers până la ieșire, fără să am răbdare sau timp pentru discuții. Am rotit clanța, gata să ies, dar ușa era încuiată. L-am privit: ținea în mână

cheile mele, sfidător.

— Lasă-mă să plec, fir-ar să fie, e urgent. Am treabă la serviciu.

— Nu te-ai săturat să mă tot minți?

— Nu te mint, iubitule! m-am făcut eu toată numai miere, să văd dacă prinde. Dar chiar trebuie. M-a sunat Carvana și…

— Încetează, încetează! Gata cu scuzele, Verô! Nu m-am născut ca să mi se pună coarne.

Și-a pus servieta pe masă și a scos câteva hârtii, pe care le-a aruncat spre mine. Am luat una dintre ele și nu mi-a venit să cred. Erau fotografii din seara întâlnirii cu Cássio la restaurantul Spot.

— Nu e ce crezi, Tigrule, am spus, dar mi-am dat seama imediat cât de prost suna.

Tensiunea era atât de mare, încât puteai tăia aerul cu cuțitul. Paulo s-a făcut roșu la față, cotrobăind mai departe în servietă. A scos altă hârtie, scuturând-o în aer:

— De parcă n-ar fi fost de ajuns, a venit și factura de la cardul de credit! Mai multe plăți făcute la un site care se cheamă IubireIdeală.com. Stabilești întâlniri pe internet, Verô? Crezi că sunt idiot, sau ce?

— Îți explic tot pe urmă, promit. Dar acum dă-mi cheia aia!

— Nu-ți dau nici pe dracu'! N-o să scapi de discuția asta, nu-ți dau timp să te gândești la un răspuns. Vreau să știu cine e tipul ăla, vreau să știu de cât timp se întâmplă! Verô… Te-am iubit!

Orice explicație ar fi părut mult prea abracadabrantă ca să fie adevărată. Pe peretele din sufragerie, acele ceasului de perete avansau, amintindu-mi că aveam să ajung cu mare întârziere la Janete. Planul meu se ducea pe apa sâmbetei. Rahat, era cel mai prost moment ca să se întâmple așa ceva! Mi-am pierdut răbdarea și am început să țip:

— E o investigație! O femeie își riscă viața, poate să moară dacă nu ies acum!

— Ești doar o secretară, Verô. O secretară înțepenită la birou, asta ești! Poți să-ți găsești altă scuză mai bună pentru destrăbălările tale. Cineva trebuie să apere familia asta, și se pare că n-o să fii tu.

Sângele îmi fierbea de tulburare. Tocmai acum și-a găsit să aibă o criză de gelozie? Nu puteam lăsa toate astea să mă împiedice s-o salvez pe Janete. Am rămas pe loc, prefăcându-mă resemnată. L-am privit pe soțul meu, ochi în ochi. M-am apropiat ridicând brațele, ca și cum m-aș fi lansat

într-o explicație, iar atunci când Paulo a anticipat mișcarea, era deja prea târziu. I-a izbit ouăle cu genunchiul și s-a aplecat țipând de durere. Dumnezeu e un tip tare deștept, altfel n-ar fi pus punctul slab al bărbaților într-un loc atât de ușor de nimerit. În timp ce Paulo urla, i-am băgat mâna în buzunar și am recuperat cheia.

— Iartă-mă, Tigrule! am spus, știind că nu folosea la nimic.

Urma să am parte de multă bătaie de cap ca să mă revanșez pentru șutul acela, dar Brandão avea să ucidă din nou, Janete era în pericol, nu puteam șovăi.

M-am urcat în mașină, sperând că o să am timp să-i ajung din urmă când încă mai erau la autogară. Cu mobilul pe speaker, l-am sunat pe Nelson și l-am rugat să activeze IMEI-ul și să-mi trimită localizarea cât mai repede posibil. Am conectat la radioul mașinii stick-ul de memorie care făcea legătura cu microfoanele încastrate în cerceii lui Janete. Niciun sunet, doar un scârțâit. Era încă departe. *Rahat*, *rahat*, *rahat*. Viteza maximă permisă pe șoseaua de centură era de 50 de kilometri pe oră. N-aveam să ajung la timp. În sfârșit, Nelson a dat un semn de viață.

— Calmează-te, Verô, semnalul arată aceeași poziție. N-au plecat de la autogară.

— Nerdson, o să bag viteză. Ducă-se dracului amenzile. Te descurci pe urmă?

— Sigur, gogoșica mea.

Numai el putea să mă facă să zâmbesc în clipa aceea. Aș fi vrut ca Nelson să fie acolo în mașină cu mine, dar cineva trebuia să rămână pe poziție și să-mi monitorizeze IMEI-ul. Depășind mașini, trecând pe roșu și având parte de o mulțime de claxoane, am ajuns până la urmă în apropierea autogării, care era la fel de aglomerată ca în miezul zilei. Oameni intrau și ieșeau din stația de metrou, Garda Municipală controla traficul, un șir enorm de taxiuri. Să localizez Opelul Corsa al lui Brandão avea să fie mai dificil decât îmi imaginasem. M-am strecurat în coloana de mașini, aruncându-mi privirea în toate părțile. Nimic!

— De ce nu captează porcăria asta sunetele din jurul lui Janete? l-am întrebat pe Nelson, ca și cum ar fi fost vina lui. Oare nu și-a pus cerceii?

— În zonele urbane, semnalul e foarte prost. Mașina s-a pus acum în mișcare. Mergi la ieșire, Verô, la ieșire!

— Unde la ieșire? Eu sunt în fața unui garaj cu poartă roșie.

— Fă dreapta la a doua intersecție… Apoi la dreapta și iar la dreapta. La capătul străzii, o să vezi podul metroului de suprafață. Îl vezi? Ia-o la stânga și fii atentă pentru că sunt întotdeauna o grămadă de pietoni care traversează pasarela.

Urmam coordonatele lui Nelson, ținându-mă ață după mașină. Nu puteam să trădez încă o dată încrederea lui Janete, atunci mi-aș fi luat adio de la caz. Străzile erau întunecate, traversau oameni cu bagaje și copii în brațe, o învălmășeală îngrozitoare. Iluminarea nu ajuta nici ea. Deodată, un strigăt de speranță: printre scârțâieli, am putut auzi sunetul clar al unor hohote de râs. Apoi tăcere și o muzică stranie pe fundal. Am ciulit urechile: era muzica indigenă despre care vorbise Janete. Eram *înăuntrul* mașinii lor!

— Acum aud, Nelson! Aud!

— Super, Verô, ești pe urma lui. Intră pe Ataliba Leonel la stânga. Ai ajuns la Carandiru? Schimbă direcția la bifurcație pentru că Ataliba o ia la dreapta. Rămâi pe banda din stânga la bifurcație și îndreaptă-te către bulevardul Nova Cantareira, ca s-o iei apoi spre Tucuruvi.

— Nu cunosc nenorocita asta de zonă!

— Mașina e la Vila Albertina. Ești în urmă doar cu cinci minute.

Cinci minute... Exact timpul cât m-a ținut în loc Paulo. Imediat ce m-am gândit la el, mobilul a început să sune. Am respins apelul și am rămas cu Nelson. Încă o tentativă a gelosului. I-am dat cu flit din nou.

— Bagă viteză, Verô!

Am băgat, dar îmi era frică să nu explodeze pneurile. Colac peste pupăză, strada era plină de radare. Am ținut-o înainte până la intersecția cu bulevardul Maria Amália Lopes de Azevedo, în continuare după Nova Cantareira. Brusc, o tăcere devastatoare s-a lăsat în mașină.

— Am pierdut sunetul, Nelson! S-au îndepărtat?

— Nu știu, Verô. Vocea lui era plină de dezamăgire. Am pierdut semnalul de la IMEI când au ajuns la munții Cantareira. E tare dificil de prins acolo…

— Cum așa? Avem nevoie de semnalul de la mobil ca să ajungem la el?

— E nevoie de o triangulație cu semnalul de la antene pentru a intercepta IMEI-ul, e complicat de explicat acum. Mergi tot înainte până când terenul începe să se înalțe la stânga. Atunci ai ajuns la marginea lanțului muntos!

— Sunt în întuneric, la dracu'!

— Verô, stai calmă și…

Vocea lui Nelson s-a întrerupt. Începeam să nu mai am semnal nici la mobil. Legătura s-a întrerupt, am încercat din nou. Fără serviciu. Cu cât mai mult urcam, cu atât era mai pustiu și mai întunecat. Din când în când apărea câte o cârciumă ordinară, veche, prost luminată. Erau și complexe rezidențiale închise cu case care păreau extraordinare. Am trecut pe lângă un mic cartier mărginaș și semnalul a reapărut deodată:

— Vreo noutate?

— Nimic, Verô, nu e deloc semnal. Și interceptarea?

Am împins mai tare stick-ul de parcă așa aș fi rezolvat ceva și, spre surprinderea mea, a funcționat. Ca și cum interiorul mașinii ar fi fost invadat de un tunet, am auzit zgomotul lanțurilor lovindu-se unele de altele și o mulțime de strigăte pe fundal. Piciorul a început să îmi tremure pe pedala de accelerație și a trebuit să scad puțin volumul ca să pot continua. Era dureros să auzi așa ceva fără să poți să faci nimic. Trebuia să-i localizez urgent.

— Am reușit, Nelson!

Dar legătura se întrerupsese din nou. Trebuia să merg înainte singură. Eu și cerceii aceia ai lui Janete care captau sonorul. Era ca un joc de-a baba oarba în mijlocul pustietății. Interceptarea depindea de distanță, nu de semnal. Prin urmare, ei erau într-un loc aflat pe o rază de câțiva kilometri. Cât timp auzeam sunetul, știam că mă îndrept în direcția cea bună. Strigătele femeii mă scoteau din fire, îndemnându-mă să acționez mai repede. M-am hotărât să o iau pe un drum lateral, la stânga, și am pierdut interceptarea. Am făcut drum întors, recuperând din nou sunetul. Am încercat și alte drumuri, căutând să mă apropii de țintă, dar potecile neasfaltate se bifurcau la fiecare pas. Am mers în cerc minute în șir, pierzând și recuperând interceptarea în funcție de scurtăturile pe care încercam să le iau.

La o cotitură pustie sub un arbore, am găsit locul cel mai bun pentru interceptare. Am oprit acolo mașina, am pus mobilul pe mod avion și am pornit reportofonul. Mai bine să rămână totul înregistrat. Am privit în jur: nu se vedea nicăieri nicio lumină. Mi-am luat arma și am ieșit din mașină, ignorând noroiul de pe drum care îmi intra în încălțăminte de mult ce era. Am mijit ochii, dar nu reușeam să văd decât la câțiva metri în față. Frigul nopții îmi înghețа oasele, dar, plină de curaj, am înaintat prin desiș, fără să mă îndepărtez mult. Nimic, nimic.

M-am întors pe scaunul șoferului, epuizată. Să tot merg în cercuri ca să o găsesc pe Janete era o misiune sinucigașă. Nu-mi rămânea decât să le țin pumnii celor două femei și să aștept. Am închis ochii, încercând să rămân calmă, dar rugăciunea tăcută era înăbușită de strigătele inumane și de implorările impaciente care veneau dinspre radio. Acum înțelegeam groaza cutiei.

Fecioară de la Cabeza, roagă-te pentru noi…

20

Tic, tac, tic, tac… da, nu, da, nu…

Tot drumul Janete se întreabă dacă o să aibă curaj. Ultimele minute trec prin fața ochilor ei închiși, ca într-un film de prost gust, sunetele și imaginile se amestecă, dar ea e calmă; ocrotită de poliție, are chiar o ușoară senzație de misiune îndeplinită.

Cum te cheamă? Paloma. Zâmbetul fetei, ochii ei, promisiunea de angajare, speranța, bufnitura surdă, asprimea propriei măști. La dreapta, la stânga. Muzica indienilor…

La autogară nu a văzut nimic suspect, nu a văzut-o pe Verônica, dar știe că era acolo cu echipa ei. Probabil că urmăresc mașina lui Brandão de la o distanță sigură. Totul e sub control, își repetă în gând. Nici nu încearcă să asculte sunetele de-a lungul drumului, nu e tulburată nici când Paloma începe să lovească cu pumnii în portbagaj. Finalul va fi diferit de data asta. Pe locul de alături, aude respirația soțului. Viață… în curând, el va fi în spațiile gratiilor, iar ea o să aibă, în sfârșit, cale liberă. Mai întâi de toate o să intre pe rețelele de socializare. Vrea să regăsească prietene din copilărie, să știe ce mai fac surorile ei, să cunoască oameni și locuri noi. Asta o s-o ajute să zboare departe de colivie.

În al doilea rând, o să meargă la centrul comercial ca să-și cumpere o rochie. Și o să meargă la cinema, unde n-a mai fost de ani buni, sau la teatru, unde n-a fost niciodată și mereu a vrut să știe cum e. O să călătorească la Rio de Janeiro, o să-și găsească serviciu, o să meargă la culcare doar în toiul nopții și o să asculte *sertanejo*[17] la volum ridicat, dansând în sufrageria noii case pe care o s-o cumpere după ce o să strângă bani. Nu o să-l abandoneze pe Brandão, o să-l viziteze la închisoare în fiecare săptămână și o să-i aducă tocana pe care o pregătește cu atâta drag. Pe cine altcineva ar putea conta soțul ei? Și tot așa mai departe. Are capul plin de visuri.

— Vrăbiuțo, ești cam ciudată azi, hm? spune el și scoate un hohot de râs. O să fii cuminte?

Își trece mâna prin părul ei, potrivind banda elastică a măștii în jurul capului. Deschide portiera și totul se repetă. Loviturile cu picioarele,

mirosul de iasomie, strigătele maimuțelor urlătoare care răsună asemenea unor bătăi de tobă prin junglă ca într-o poveste pentru copii, dar nu și în cazul acesta. Aici domnește groaza. În sfârșit, pietrișul, poarta, buncărul și cutia.

E chiar idioată pentru că se mai sinchisește de Brandão. Se hotărăște să nu-l viziteze sub nicio formă la închisoare, nu merită. Deși îl iubește, deși o face să simtă atâta plăcere, nu merită. Se termină aici, se termină azi. Punct.

Clic-clic al brichetei. Miros de petrol lampant, miros de cafea. Murmure răzlețe. Deodată, sunetul lanțurilor și strigătele disperate ale Palomei, în timp ce el o suspendă. De ce nu se oprește din țipat? Se apropie vremea.

Tic, tac, tic, tac… da, nu, da, nu.

Brandão urcă scara, deschide și închide chepengul cu o bufnitură seacă, fluierând acel teribil cântec de leagăn și luând cu el mirosul de cafea fierbinte. A venit vremea. Paloma are nevoie de ajutorul ei. Verônica are nevoie de ajutorul ei. Ea însăși are nevoie de ajutorul ei. Își ia inima în dinți și – *clic!* – desface încuietoarea cutiei. Strânge ochii cu putere ca să se obișnuiască mai repede cu lumina. Clipește de mai multe ori, timpul o presează.

La câțiva metri de ea, Paloma e atârnată în aer, cu cârlige înfipte pe sub piele, la fel ca Jéssyca. Lanțuri și lacăte îi încătușează corpul arămiu, gol și tremurând, iar sistemul de angrenaje pare atât de complex la prima vedere încât Janete nu-și dă seama cum o s-o scoată de acolo. Lângă perete, găsește un suport cu cârlige de ancorare, de unde pornește mănunchiul de lanțuri care o ridică pe Paloma, ca un fel de uscător de rufe. Fiecare lanț funcționează independent.

În disperare de cauză, ea scoate una dintre zale din cârlig, lăsând lanțul să alunece în scripete, dar singurul rezultat e că trupul sărmanei se înclină la 45 de grade. Paloma scoate un strigăt de durere și leșină, unele cârlige îi ies prin piele în anumite locuri, iar altele străpung țesutul aproape sfâșiindu-l. Janete se gândește să scoată celelalte lanțuri din cârlig, dar se teme de vătămarea pe care o poate provoca. Poate că e cazul să aștepte să vină poliția ca să o scoată de acolo pe femeie. E mult sânge, carne vie expusă, ea nu o să poată face față.

Paloma se trezește din leșin și își privește propriul corp, transpirat, rănit, inundat de sânge care i se scurge pe spate și apoi picură pe podea.

Țipă din nou.

— Șșșșș, calmează-te! spune Janete, trezită dintr-un coșmar. O să te scot de aici.

Continuă să analizeze talmeș-balmeșul de fier, lacătele, zalele ruginite. De fiecare dată când umblă la toată instalația, cârligele se răsucesc în pielea Palomei. Mecanismul acela o să fie imposibil de demontat rapid. Privește în jur și distinge o masă metalică în colț, lângă perete. Face un efort și începe să o tragă – masa e grea și picioarele zgârie podeaua, făcând un zgomot iritant, dar Janete reușește până la urmă să o aducă sub Paloma. Își șterge transpirația de pe frunte și continuă.

— O să te scot de aici, repetă, mai mult pentru ea însăși.

Disperată, se întoarce la suportul cu cârligele de care e prins fiecare lanț. Apucă mănunchiul și îl scoate dintr-odată din cârlige, lăsând lanțurile să se miște ca într-un efect de domino. Janete încearcă să susțină corpul sărmanei aflat în cădere liberă, dar nu reușește decât să-i atenueze căderea. Măcar masa a scăzut înălțimea impactului.

Face semn ca Paloma să rămână culcată pe burtă. Urmează să înceapă partea cea mai grea.

— Te rog, nu te mișca! Trebuie să-ți scot astea din spate. Îndură.

Paloma nu zâmbește, dar ochii i se umplu de speranță. Cu mâinile tremurânde, Janete desface cârligele unul câte unul, prinse din dreptul omoplaților până la tendoanele gleznelor. Din cauza formei vârfului, cârligele vatămă mai rău carnea și pielea atunci când ies, decât atunci când intră. Gata, următorul. Paloma se contorsionează de durere, își mușcă buzele, dar nu țipă. Adrenalina o anesteziază.

Carnea sfâșiată de fiecare cârlig o hipnotizează pe Janete. Uneori, sângele ascunde mișcarea metalului și ea pierde urma cârligului, care rămâne scufundat în roșul viu care irupe ca un izvor. Ia o cârpă ca să absoarbă lichidul și să vadă mai bine. Operația aceea ar trebui făcută cu delicatețe, fără grabă, dar ea nu își permite niciuna din cele două. Privește către capătul de sus al scării, anticipând sosirea lui Brandão în orice clipă. Repede, repede. Mai târziu, Paloma va putea să se ocupe de craterele care îi răsar fremătând din spate și din picioare. Janete se pricepe să croiască și să coasă. Mâinile ei învață în curând drumul, înclinarea cea mai puțin dureroasă. Până când reușește în cele din urmă să îl scoată pe ultimul.

Se ridică în picioare și analizează încâlceala de fier, lacătele, zalele

ruginite care o țineau pe Paloma în poziția aceea. Examinează panoul cu unelte, își pune o pereche de mănuși de mecanic și alege un clește și o foarfecă mare ca să o elibereze complet pe sărmană. Folosindu-și amândouă mâinile, prinde zalele fiecărui lanț cu brațele cleștelui ca să le rupă. Își încordează puterile atât de mult încât e cât pe ce să cadă pe jos, dar vârfurile cleștelui alunecă. Încearcă iar și iar. Cleștele face o mișcare de du-te-vino, umplând buncărul cu zgomotul lui strident. Gâfâind, Janete insistă, capul i se învârte, brațele o dor, dar nu se poate opri. Unde e Verônica? Nu e timp să se gândească la asta acum. Continuă să taie zalele una câte una, dar sunt groase, nu se rup cu ușurință. În sfârșit, taie chingile de piele și oftează. O ajută pe Paloma să se ridice repede, sunt gata să fugă de acolo. Trebuie să se grăbească.

— Iartă-mă, el m-a obligat, spune Janete.

Arată spre hainele îngrămădite într-un colț. Paloma încearcă să îmbrace blugii, dar sunt strâmți și rănile de pe picioare o ard cumplit la fiecare încercare. Janete se apropie din spate și încearcă să lărgească betelia pantalonilor cât poate de mult ca să se atingă mai puțin de rănile deschise. Sângele face lucrurile și mai dificile. Se hotărăsc să renunțe la pantaloni, Paloma rămâne doar în chiloți și tricou, nu mai e timp pentru altceva. Urcă scările împreună.

Janete ridică chepengul, examinând întunericul nopții, ciulindu-și urechile. Nu vede și nu aude nimic. În momentul acesta, echipa poliției a înconjurat deja locul și ele sunt în siguranță. În depărtare, punctul luminos al casei cu bătrâna indiană fără un braț. Fără îndoială, Brandão e acolo. Distanța și răcoarea nopții o liniștesc pe Janete. Simte boarea care vine dinspre desiș, respiră aerul umed. O ia de mână pe Paloma.

— Acum fugim. Poliția e pe aici pe undeva.

Deși are răni serioase, Paloma reușește să alerge în ritm accelerat alături de ea. E ciudat că nu vede niciun semn de la Verônica sau de la alt polițist, nicio mașină ascunsă între arbori, nicio umbră mișcându-se pe pajiște. Au deja tot ce le trebuie ca să-l prindă pe Brandão, nu? Ce mai așteaptă? Brusc, Janete e cuprinsă de certitudinea că polițiștii s-au pierdut. Picioarele îi slăbesc, dar aleargă în continuare. Impulsul de a plânge îi strânge pieptul și în curând lacrimile i se împrăștie în vânt. Privește în jur. Nu se poate.

— Verônicaaaa!

Nimic. Înaintează pe pajiște în direcția opusă față de casă. Încearcă să

rămână aplecate pentru ca umbrele lor să nu fie văzute de la distanță. Dacă mașina urcă atunci când vine aici, ele trebuie să alerge în jos prin desiș, îndreptându-se spre ceea ce pare să fie o pădure aflată în față. Paloma își pierde din putere și o urmează puțin mai în spate, într-un ritm mai lent. E desculță, pietrișul îi rănește picioarele, lăsând o urmă însângerată, dar ea nu se plânge. Trebuie să ajungă la adăpostul arborilor.

Rupând tăcerea, zgomotul unui foc de armă. BUM! Janete privește peste urmă și zărește silueta lui Brandão ținând în mâini o pușcă îndreptată în sus. BUM! Alt foc.

— Janeeeeeteeeee! Întoarce-te imediat aici! O să vă dau de urmă până și în iad!

Terorizate, ele aleargă cât pot de repede, pătrund în desișul întunecat, căutând vreun semn de viață, vreun drum, vreo ieșire. Acum, Janete e convinsă că Verônica nu e aici, nimeni nu e aici, e singură cu Paloma în bezna aceea. Brandão se apropie în ritm de marș. Instinctiv, ele se țin strâns de mână, se privesc, caută disperate un loc unde să se ascundă.

— Doamna Gloria, pentru numele lui Dumnezeu! spune Paloma. Sunteți sigură că o să ne ajute cineva?

— Taci din gură!

Janete și-a pierdut toată răbdarea și nu simte decât ură. Merge mai departe prin beznă, pe vârfurile picioarelor, ca un animal sălbatic. Dibuie crengile, dă la o parte frunzișul, se sprijină de trunchiuri, se târăște pe pământul umed, plin de frunze moarte. BUM! Încă un foc. Strigătele lui Brandão se apropie din ce în ce mai mult. Se așază pe marginea unei râpe și își dau drumul, alunecând pe pantă, până la un arbore cu rădăcini enorme ieșite din pământ. Pare un loc bun ca să se ascundă, până când se luminează de zi.

În sinea ei, Janete își păstrează speranța că echipa de polițiști e pe aproape și că o să-și îndeplinească totuși sarcina. Verônica nu ar lăsa-o baltă. Cu siguranță se apropie chiar acum, au auzit focurile. Ele sunt la adăpost, în siguranță, ascunse de rădăcini groase. Se îmbrățișează strâns, ca niște vechi prietene. O tăcere înspăimântătoare se lasă asupra desișului, ruptă doar de crengi uscate care trosnesc ici și colo. Janete își duce degetul arătător la buze și Paloma încuviințează, mișcând din cap.

Agonia așteptării le face să nu mai știe cât timp stau ghemuite între arbuști, distingând sunetele pădurii. Se aud cicade și maimuțe, deasupra

capetelor lor, broaște care orăcăie, pe pământ. Temperatura scade rapid acolo. Paloma tremură puțin, un frig aproape insuportabil pentru o persoană practic dezbrăcată și udă. Dinții îi clănțănesc fără voia ei. Janete îi fricționează picioarele, încearcă să o încălzească, dar în curând propriile ei degete rănite îi cer atenția, iar ea și le duce la gură, unul câte unul, sugându-le ca să nu mai doară.

Încep să simtă furnicături la picioare, brațele le sunt cuprinse de crampe, dar ele rămân nemișcate. Nu îndrăznesc să se miște nici măcar un centimetru, până când Paloma nu mai rezistă și își răsucește corpul, așezându-se pe vine ca să domolească senzația incomodă. Fără să vrea, provoacă un mic foșnet de frunze, își întrerupe mișcarea, dar e prea târziu. Privește în sus și vede picioarele lui Brandão, cu bocancii lui militari impecabili la câțiva metri distanță.

— Ieșiți de acolo! Amândouă, cât mai încet!

Vocea lui e adâncă și senină, obișnuită să dea ordine. Paloma ridică brațele, învinsă. Janete încearcă să o împiedice atunci când ea începe să se ridice, dar Paloma deja îl privește în ochi pe Brandão, tremurând toată, implorând să fie lăsată în viață.

— Ea a fost… Ea a vrut să fugim!

Brandão zâmbește, privirea cinică aproape că îi scapără, își ține spatele drept, degetul pe trăgaci. BUM! CLAC! BUM! Paloma e împinsă în spate cu o forță brutală, focurile aproape că o rup în două. Sângele țâșnește în toate părțile, acoperind-o pe Janete, care face ochii mari, neîncrezătoare. Simte fâșii subțiri de piele, mult sânge și lucruri solide care nici nu îndrăznește să-și imagineze ce sunt. Se îndepărtează târându-se, cât de repede poate, dar până la urmă își pierde și ultima fărâmă de putere. Brandão o ajunge din urmă repede, o trage de păr, vârându-i țeava puștii în gură. Ea simte metalul rece în gât, încearcă să-l împingă în colțul obrazului cu limba.

— Nu mă omorî, Iubire, nu mă omorî! respiră cu greutate, sufocându-se. Uite ce-ai făcut!

— Eu n-am făcut nimic, vrăbiuțo… Tu i-ai luat viața. Ai vrut să fugi și ai omorât-o. De data asta, lupul cel rău ești tu.

21

Există în viață lucruri care ne transformă. În noapte aceea, în mașină, fumând un pachet întreg de țigări vechi pe care l-am găsit uitat în torpedo, în timp ce ascultam torturi, țipete, focuri de armă și urmăriri la radioul meu, m-am transformat în altă femeie. Verônica cea dinainte, fără teamă, plină de ea, a dispărut, odată cu fumul care ieșea prin geamul întredeschis, îndreptându-se către cerul fără stele.

Ducând țigara la buzele tremurânde, am auzit fiecare pas al lui Janete și al victimei prin desiș, amândouă fiind hăituite ca niște animale în fugă. În timp ce nicotină îmi intra în plămâni, simțeam că sunt în pielea lor, simțeam revolta, indignarea și resemnarea, dar știam că groaza mea nu se compară cu ceea ce trăiau femeile acelea, chiar atunci, într-un loc aflat la câțiva kilometri de mine. Atât de aproape, atât de departe. Focurile de armă îmi răsunau în cap, venite dinspre radio și din cerul întunecat. Nu reușeam să-mi dau seama de unde se auziseră sunetele. Am lovit volanul cu pumnii, până când era să-mi rup degetele.

Astăzi înțeleg că, punându-mă în locul lor, mă protejam de mine însămi, evitam să confrunt ceea ce făcusem. Janete avea încredere că voi fi acolo și sfârșise prin a fi nevoită să implore un ucigaș sadic să-i cruțe viața. Să îi spună lui Brandão „Iubire” – asta fusese partea cea mai rea. Dumnezeu trebuia să fie cu adevărat crud ca să creeze un astfel de om. Era să-mi pierd mințile auzind cum era târâtă prin desiș, urlând de durere în timp ce Brandão o trăgea de părul acum scurt. La un anumit moment al drumului, am pierdut interceptarea audio de la cercei. Probabil că au căzut pe jos. Sau Janete i-a azvârlit, cuprinsă de furie și teamă. Nu conta, eu eram de vină.

Mi-am izbit fruntea de logoul rece al volanului, făcând claxonul mașinii să răsune – propriul meu strigăt rămas în gât de atâta neputință. Dacă nu m-aș fi amestecat în cazul ăsta, dacă n-aș fi convins-o pe Janete să încerce să o elibereze pe victimă și să facă denunțul. Dacă… Dacă… Dacă… Lumea conspira împotriva mea. Nelson ar fi trebuit să mă prevină că e posibil să pierdem semnalul de la IMEI, soțul meu avea obligația să nu-mi stea în drum. Cinci minute! Aș fi putut să ajung la timp. Paulo, încornoratul nenorocit, nici nu-și închipuia ce provocase. Nu i-am dat niciodată vreun

motiv ca să intre la bănuieli; escapadele mele nu aveau nimic de-a face cu iubirea. Sentimentele și dorința sexuală sunt lucruri foarte diferite. La fel și cu Marta Campos și Janete Brandão – cazuri diferite care începeau să se întrepătrundă.

Nu voiam să renunț la niciuna dintre ele.

Mi-am oxigenat creierul, încercând să rămân calmă. Să arunc vina pe toată lumea n-ar fi făcut decât ca neliniștea să mă paralizeze și mai rău. M-am întins în iarbă, privind cerul îndoliat, ca o gaură neagră. Era un singur vinovat în toată povestea: Cláudio Antunes Brandão, ăsta era adevărul. Văzusem mulți polițiști ieșindu-și din fire când prindeau o asemenea lepră de ucigaș. Cei care iau parte la investigație, trăind-o zi de zi, respirând violența, nu se resemnează. Sângele ți se înfierbântă și, bineînțeles, o bătaie bună te ajută să-ți descarci furia pentru suferința pe care un astfel de vierme le-o provoacă celor nevinovați. Criminalii de teapa lui Brandão nu se opresc din ucis decât atunci când își dau duhul. Să domnească legea junglei e dorința mea de nemărturisit. Nu folosește la nimic să strângi dovezi, să deschizi o anchetă și să prinzi vinovatul; sistemul de justiție îi dă drumul imediat. În mizeria asta de țară, să faci totul ca la carte n-a fost niciodată garanția unui final fericit.

M-am ridicat de acolo, știind unde trebuia să mă duc. Am condus ascultând Sepultura, băgând viteză fără să mă sinchisesc de radare, la ora aceea a nopții. La început, femeia de la recepție n-a vrut să mă lase să intru, dar m-a văzut atât de răvășită încât n-a pus prea multe întrebări. În cele din urmă, am ajuns în singurul loc unde mă simțeam în deplină siguranță: camera tatălui meu.

Am lăsat lumina stinsă, doar am dat puțin la o parte draperiile ca să iasă mirosul de talc și de urină. M-am așezat pe marginea patului și l-am trezit pe taică-meu, întorcându-l pe o parte ca să mă cuibăresc lângă el, ca un copil care se teme de monstrul din dulap. Am plâns atât cât simțeam nevoia, fără să scot un cuvânt. I-am pus să asculte înregistrarea pe mobil, cu țipetele, rugămințile și lanțurile. Nu îndrăzneam să privesc în spate, dar, la fiecare foc de armă, îi simțeam corpul osos cutremurându-se lipit de al meu.

La sfârșitul înregistrării, am oprit mobilul, ca și cum butonul de închidere ar fi putut să-mi șteargă memoria, și m-am culcat din nou, ajutând brațul inert al tatei să mă cuprindă. Îmi doream atât de mult ca el să mă poată mângâia cu mâinile lui zbârcite.

— Am stricat tot, am spus, într-un sfârșit. Ar fi trebuit să rămân secretară, asta ar fi trebuit să fac. Nu sunt ca tine, sunt o proastă, o să-mi pierd cariera când o să fie descoperite lucrurile ilegale pe care l-am făcut. O să-mi pierd cazurile, familia și munca. Paulo n-o să mă ierte niciodată. Am făcut-o de oaie.

La spatele meu, tata nu făcea decât să mormăie, cu respirația lui astmatică. Ce trist era să mă las consolată de o carcasă goală și de o amintire. Nu mai rămânea nimic din bărbatul viguros care fusese cândva. Doar piele, oase și vid. Am povestit și am răspovestit de-o mie de ori ce se întâmplase. Am continuat litania asta până când am adormit, epuizată.

Când mi-au atins fața primele raze ale dimineții, m-am trezit speriată, fără să-mi dau seama unde mă aflu. Mediul înconjurător și mirosul puternic mi-au readus imediat amintirile, dar și durerea. Ridicându-mă din cenușă, m-am eliberat de restul vinei, am sărutat părul rar al tatălui meu, i-am acoperit mai bine corpul cu pătura decolorată și m-am dus la mașină, pornind mobilul și sperând să mai aibă baterie. Nici n-am ieșit bine pe poarta azilului și zeci de mesaje mi-au intrat pe WhatsApp. Erau vreo cincisprezece de la Nelson, vreo patruzeci de la Paulo. L-am sunat pe Nelson:

— Trăiesc.

— La dracu', Verônica! Vrei să mor de inimă? Ai înnebunit, ce-i cu tine?

Nu-mi permiteam luxul de a plânge la telefon. Am încercat să fiu succintă:

— N-am mers nimic cum trebuia. N-am reușit să-i localizez, dar am interceptat sonorul de la cercei. Am ascultat cum a murit victima.

— Fir-ar să fie… Și Janete?

— E în viață, dar n-o să mai vorbească niciodată cu mine.

— Nu merge așa, Verô. Vino până aici și explică-mi tot.

Vocea lui era blândă și reconfortantă. Era cel mai bun partener pe care mi-l puteam dori. În clipa aceea, nu-mi doream decât să fiu răsfățată de privirea lui caldă, dar nu puteam să-mi las deoparte familia.

— Am făcut un haos total acasă, m-am certat urât cu Paulo. O să încerc să salvez ce se poate.

— M-a sunat, a spus Nelson. Era gelozie în vocea lui.

— Paulo te-a sunat?

— Da, azi-noapte. A început să vorbească tare ciudat, era disperat, se

gândea să te caute pe la spitalele din oraș. A întrebat dacă e adevărat că faci o investigație cu Carvana. Am confirmat, bineînțeles, dar ești convinsă că e sigur să-i spui soțului tău?

— Nu mai știu nimic.

Am închis, învinsă de oboseală, ca și cum o turmă sălbatică m-ar fi călcat în picioare. Deși simțeam dureri în tot corpul, mintea îmi mergea la viteză maximă. M-am urcat în mașină, gândindu-mă deja la cel mai bun argument pe care îl puteam folosi în fața soțului meu: când pierzi o luptă, apărarea perfectă e atacul. Nelson îmi ușurase misiunea și avea să fie ușor să-mi schimb rolul în ochii lui Paulo. De la femeie infidelă la victimă a geloziei nejustificate.

Când am ajuns acasă, el m-a îmbrățișat plin de remușcări.

— Ești în viață, slavă cerului!

— Dă-mi drumul! Ai idee ce m-ai forțat să fac? am agitat brațul, eliberându-mă de afecțiunea lui. O persoană a murit din cauza ta.

El a înghițit în sec. M-am îndreptat spre dormitor înainte ca Paulo să reia discuția despre care știam că are să vină:

— Iartă-mă, Verô, iartă-mă, nu știu ce m-a apucat… Am simțit că totul se prăbușește, am crezut că ești cu altul…

— Nu ți-am dat niciodată motive de bănuială. Accesarea site-ului făcea parte dintr-o investigație, ți-am spus. Acum lasă-mă în pace. Ai stricat destul.

— Stai așa, Iubi, scuză-mă! Ce-ai fi făcut în locul meu? O fotografie, la dracu'! Mi-a explicat colegul tău, nu știu unde-mi era capul. Ce să fac ca să mă ierți?

— Lasă-mă o vreme, Paulo! Dă-mi timp! Trebuie mai întâi să diger ce s-a întâmplat.

Am întors spatele și am închis ușa dormitorului, rotind cheia în broască, pentru a garanta liniștea. M-am aruncat în pat, mulțumită că întorsesem sorții de partea mea și că obținusem un armistițiu. Nu eram deloc în stare să îndeplinesc rolul de soție-perfectă-mamă-de-familie. Am dormit toată după-amiaza. M-am trezit în toiul nopții, moartă de foame. Am mers până în bucătărie, corpul mă durea mai puțin acum. Paulo dormea pe canapea, sforăind zgomotos. M-am întors în dormitor având grijă să nu fac zgomot și am făcut un duș cald. M-am îmbrăcat într-un trening vechi, de purtat în casă, m-am așezat la masa de scris, am scos o foaie de hârtie din sertar și

am început să redactez scrisoarea pe care aveam să i-o las lui Janete.

Era cel mai bun mod în care puteam încerca să o abordez. Fără îndoială, ea nu voia să dea ochii cu mine sub nicio formă, nu era loc de discuții. Trebuia să merg la țintă, fără să abuzez de răbdarea ei, să-mi salvez demnitatea și încrederea ei în câteva cuvinte. Am scris și iar am scris, m-am gândit, am rearanjat. Am șters *să-l omorâm pe cretinul ăla.* Prea dur. Am rescris.

A doua zi, înainte să merg la secție, am stat la pândă lângă casa ei, așteptând ca Brandão să iasă. Când mașina lui a dispărut după cotitură, am sunat la poartă. Nimic. Am sunat încă o dată și am observat imediat o mișcare a perdelelor de la fereastra laterală. Așa cum anticipasem, Janete mă privea pe furiș, dar nu voia să vorbească cu mine. Am împins plicul pe sub ușă, având grijă să las deasupra partea pe care scria:

AM AUZIT TOT
NU RUPE ÎNAINTE SĂ CITEȘTI

M-am urcat în mașină și am pornit, plină de speranță. Fără îndoială, Janete nu va rezista și va deschide plicul. Înăuntru, va găsi scrisoarea care ne va aduce din nou împreună.

Trebuia să meargă! O recitisem de atâtea ori încât o memorasem:

Chiar dacă nu-ți plac, eu sunt singura persoană care ține la tine, Janete. Sunt singura care nu crede că ești complicea tipului ăstuia. Nu l-am putut opri pe Brandão, dar am auzit, țin dovada în mână. TOTUL E ÎNREGISTRAT!

Nu ești vinovată de moartea acelei femei. Sunt cel mai bun martor pe care îl ai. Cred că toate celelalte au murit și ele și că el nu va înceta niciodată să ucidă. Dacă îl trimitem la închisoare pe Brandão, când o să iasă – și o să iasă –, s-a zis cu noi. Soțul tău se va răzbuna pe amândouă. Dacă nu faci nimic, va trebui să te denunț chiar eu. Destinele noastre sunt intersectate, viețile noastre s-au întrepătruns. Nu e decât o cale. Am soluția finală.

22

Așezată la masa mea de lucru de la secție, nu voiam decât ca șeful meu să uite o vreme de mine. Se oprea tot timpul lângă mine, bătea ușor de trei ori cu pumnul în masă și îmi cerea să predau interminabilul tabel Excel care ar fi trebuit să fie gata cu mai multe zile în urmă.

— Termenul, Verô. Există un termen-limită!

Chiar dacă mă concentram pe asta, nu-mi puteam lăsa deoparte celelalte obligații. Cazul Janete era deocamdată suspendat: scrisoarea nu avusese niciun efect imediat, ea nici măcar nu-mi răspundea la telefon, iar eu eram cu mâinile legate, între timp, flecăreala cu hăndrălăul Martei Campos pe site-ul de agățat mergea înainte, dar încet.

La o săptămână după prima solicitare, el inventase noi drame personale ca să justifice împrumuturi absurde și, prefăcându-mă îndrăgostită și amăgită, cedasem. O iubire care mă ardea la buzunar. De la un mic împrumut la altul, contul meu bancar era cât pe ce să-și dea duhul. Trebuia să mă întâlnesc în curând cu acel Don Juan sau rămâneam falită înainte de primul sărut.

Împărțindu-mi atenția între reconcilierea contului meu bancar și completarea documentului Excel cu cazurile de jaf armat, ziua a trecut cât ai clipi. Multă cafea ca să rămân în stare de alertă și să alung durerea surdă din tâmple, care prevestea o migrenă. Pe la patru, am imprimat tabelul în versiunea finală și am bătut la ușa lui Carvana.

— Uite-l, Doc. Scuze pentru întârziere.

— În sfârșit, hm? a spus bătrânul, aruncându-și privirea peste foi și punându-le deasupra teancului de hârtii. Mă îngrijorează sănătatea lui Rafa. Tot timpul se îmbolnăvește grav.

— Așa e, am spus, acceptând predica ironică. Apropo, ai putea să-mi împrumuți vreo 500 de reali luna asta? Am cheltuit o grămadă pe medicamente pentru el. Încerc să-mi reglez soldurile, dar cifrele nu mă ajută.

Carvana m-a privit schițând zâmbetul lui tipic de mojic:

— Medicamente pentru Rafa… Lasă că știu eu. Iubire la vârsta asta, Verô? Ai grijă să nu intri în vreo încurcătură.

— Stai liniștit, Doc! E aceeași iubire pe care o ai tu pentru terapeuta ta de miercuri după-amiaza. Dă-mi și mie banii, *please*?

Am lungit vocalele, făcând o față de îngeraș.

— Bine, amintește-mi pe urmă, a spus el, uitându-se la ceas și ridicându-se la repezeală. Am întârziat la ședința de la secretariat. Cred că bugetul nostru o să fie aprobat în sfârșit.

— Bine-ar fi!

Și-a îmbrăcat sacoul și mi-a cerut să-i aranjez cravata de culoarea mușstarului. S-a îndreptat spre ușă, bățos.

— Te ocupi tu de toate, bine? Nu știu dacă mă întorc azi.

— Las pe mine, Doc.

Imediat ce a dispărut după colțul coridorului cu tabelul în mână, am sărbătorit. Am închis toate fișierele legate de treburile plicticoase de la secție și am deschis pagina IubireIdeală.com. Mi-am recitit conversațiile cu Gregório/George încă din prima zi, luând notițe. El îmi spunea multe detalii despre viața lui, dar majoritatea erau minciuni. Era posibil să existe momente când se dezvăluia individul real, dar să identifici momentele acestea era marea provocare. Încercam să examinez totul cu privirea limpede, ca și cum ar fi fost prima dată, și chiar m-am gândit să-l chem pe Nelson să mă ajute, dar am renunțat. Chiar dacă era la curent cu investigațiile, erau unii pași pe care preferam să-i fac singură.

După ce am analizat conversațiile, m-am dus direct la cele douăsprezece fotografii ale hăndrălăului, disponibile pe profil. Le văzusem și revăzusem de zeci de ori, pe lângă faptul că îl lăudasem pentru cât de interesant și de senzual e. În niciuna dintre fotografii nu apărea vreo uniformă sau vreun logo care să mă poată ajuta. Majoritatea fuseseră făcute în casă, cu un dulap de lemn și un pat pe fundal. În două dintre ele, apărea în picioare, în profil, într-un loc cu suprafață plană și enormă, îmbrăcat sport și privind spre cer. Mereu am fost curioasă ce făcea în fotografiile acelea. Alergare aerobă sau drumeții? Era ceva ciudat în postura lui, dar nu știam să definesc ce anume – avea mâinile întinse înainte, ca și cum ar fi ținut o sticlă sau mânerul unei umbrele și își ținea capul îndreptat în sus, privind spre cer, deși era o zi senină, cu soare și puțini nori. Doar câteva păsări zburau înjur. Nu era nimic de văzut, nu?

Am descărcat fotografiile, am salvat tot și am început să le măresc, concentrându-mă asupra albastrului cerului. După câteva minute de

analiză… Am găsit! În imagine, punctele întunecate care păreau păsări erau, de fapt, drone. Din unghiul din care era fotografiat, nu se vedea că ține în mâini o telecomandă, dar acum știam. Nu putea fi decât asta! Pilotarea dronelor era în vogă, așa că putea într-adevăr să fie un hobby al lui.

Am trecut cursorul deasupra imaginii, încercând să obțin vreo informație despre loc. Spațiul acela era vag familiar. Cu ajutorul unui motor de căutare, am făcut o cercetare despre pilotarea dronelor și locurile unde e practicată. Nu era un hobby simplu, nici ieftin. Spre surprinderea mea, folosirea dronelor era interzisă în majoritatea parcurilor, cum ar fi Parque da Independência, Ibirapuera, Villa Lobos. Pentru că nu era prevăzut în regulament, avea nevoie de un permis de la Agenția Națională de Telecomunicații.

M-am întors la fotografii și am examinat umbrele, înclinarea soarelui, detaliile locului. După lumină, puteam presupune că fotografiile fuseseră făcute la primele ore ale dimineții. Asfaltul de pe jos era marcat în așa fel încât să separe suprafața în locuri de parcare. Am continuat să mișc cursorul pe deasupra imaginii, mărind și micșorând ca să obțin noi perspective. Pe fundal, silueta unei clădiri enorme și rotunde mi-a atras atenția. Cu mai mulți ani înainte, un coleg care făcea investigații se implicase într-un schimb de focuri într-o patiserie aflată în apropiere, în timpul unui jaf.

Am căutat cazul în arhive, am introdus adresa locului infracțiunii în Street View și am descoperit în curând că acea clădire era Banca Braziliei. În preajmă se afla supermarketul Carrefour din zona autostrăzii Pinheiro. Asta era: o parcare de supermarket, dar încă goală! Probabil hăndrălăul pilota dronele înainte să se deschidă Carrefourul. Cine a încălcat legea o dată o încalcă mereu. Mi-a venit o idee îndrăzneață, dar era cea mai bună șansă pe care o aveam, să obțin o întâlnire mai repede.

Imediat ce a venit sfârșitul de săptămână, l-am anunțat pe Paulo că o să ies dis-de-dimineață ca să alerg un pic și să merg la supermarket. O minciună cu frânturi de adevăr: ideea mea era să profit de misiune și să recuperez întârzierea în ceea ce privește o parte din cumpărăturile săptămânii. Pentru că soțul meu avea și el o întâlnire stabilită în ultimul moment, nici nu m-a băgat în seamă. La șase și jumătate dimineața, am parcat pe una dintre străzile de lângă Carrefour, încă plină de locuri libere. Am dus mâna la frunte ca să mă protejez de soare și am încercat să privesc

cerul: nu se vedeau niciun fel de aeromodele sau drone.

Pe la șapte, când s-a deschis supermarketul, am dat o tură prin parcare că să mă conving că într-adevăr nu se „juca” nimeni pe acolo. Frustrată, mi-am făcut cumpărăturile. Aveam mai mare nevoie ca niciodată de puțin noroc sau trebuia să aștept cine știe câte alte sfârșituri de săptămână. Răbdarea părea să fie numele jocului, dar perseverența era metoda.

M-am întors încă și mai devreme duminică, deși supermarketul se deschidea abia la opt. De data asta, a fost ușor: pe latura dinspre strada Alexandre Dumas, am văzut imediat un grup discret format din vreo zece vlăjgani cu telecomenzi în mâini. Dacă nu erai atent, obiectele zburătoare treceau neobservate, atât de mici erau pe cerul dimineții.

Păstrând o distanță sigură, am cercetat curtea. Umblasem mult timp fără țintă, dar, în clipa aceea, o senzație de triumf îmi umplea pieptul: îmbrăcat în blugi și cămașă albă, nemernicul era chiar acolo. Fără îndoială, el era. Gregório, pe viu și în culori: corpul lucrat, părul tuns foarte scurt, mișcările seducătoare, chiar și în gesturile cele mai simple.

Imediat ce s-a deschis magazinul, am ales intrarea cea mai apropiată, la timp ca să-l văd strângându-și echipamentul. Gregório a intrat în patiseria supermarketului ca să bea o cafea. Era vremea să ies la atac. Am scos oglinda din geantă, mi-am retușat rapid rujul de pe buze, mi-am dat cu un burete de machiaj pe sub ochi ca să ascund cearcănele și m-am dus plină de încredere să mă așez lângă el la tejghea. Am făcut comanda:

— O cafea cu spumă, un *pão de queijo*[{18}] și douăsprezece gogoși cu ciocolată la pachet.

Așa cum era de așteptat, craiul s-a uitat la mine. I-am întors privirea și am afișat cea mai convingătoare expresie de surpriză de care eram în stare:

— George? Tu ești, nu? Ce coincidență!

I-a luat ceva timp să-mi studieze fața.

— Stai așa… Vera? Vera Tostes?

— În persoană, am răspuns, lovindu-mi pieptul cu mâna. Privirea lui Gregório a coborât către sânii mei și a rămas acolo. Ca să vezi, ce înseamnă soarta!

Era vizibil incomodat, dar m-am prefăcut că nu observ. Am așteptat să facă următorul pas ca să se simtă mai în largul lui. Dacă aș fi pus vreo întrebare suspectă, Gregório ar fi bătut în retragere imediat.

— Chiar așa, ce coincidență! a spus el, încă acomodându-se cu situația.

Ce faci pe aici la ora asta, într-o zi de duminică?

Am scos un suspin dramatic, mulțumindu-i chelneriței care mi-a dat cutia cu dulciuri:

— A fost o săptămână agitată, supra-încărcată. Azi o să însoțesc un client la un eveniment despre psihologia organizațională, toată ziua. Am fost desemnată responsabilă în mod oficial să-i aduc gogoși șefului. Și tu?

— Am venit să mă întâlnesc cu niște prieteni, o să ieșim împreună, a spus, evaziv ca întotdeauna. Locuiești în zonă?

— Da' de unde, Doamne ferește! Îmi place să fie mai multă verdeață în jur. Și tu, George, locuiești pe aici?

Nu a fost întrebarea potrivită. Ticălosul a dat înapoi, dar într-un mod imperceptibil. A afișat un zâmbet fals, dar eficient și și-a fixat privirea rece asupra mea, ca și cum ar fi încercat să-mi controleze gândurile.

— Ce amuzant… a spus el, pe un ton prea sec. Când te văd așa, în persoană, am senzația că te cunosc de undeva… Te-am mai văzut înainte.

Inima îmi bătea încet, în timp ce toate alarmele se declanșau la nivel maxim: *ai grijă, Verô, nu-l subestima.* Oare m-a văzut la televizor? Mi-am țuguiat buzele, schițând un mic zâmbet:

— Mă enervează asta, toată lumea îmi spune că mă cunoaște dinainte. Probabil că am o față foarte comună și fără niciun haz.

— Deloc, ești chiar mai frumoasă decât în fotografia de pe site. Mă surprind doar capcanele pe care ni le întinde destinul. Știi cântecul acela al formației Engenheiros de Hawaii? *Eu nu treceam pe-aici din întâmplare…* {19}

Sigur că-l știam. Versurile mai spuneau ceva, cum că „m-ai prins la zid". Trebuia să am grijă: latura lui de mascul feroce nu rezista unei cuceriri, dar cea de bandit avea să se umple de precauții și paranoia. Am făcut o față întrebătoare:

— Pe ăsta nu-l știu. Poți să mi-l trimiți pe urmă într-un mesaj?

Gregório s-a relaxat imediat. Bărbații au tendința asta primitivă de a subestima femeile. Acum că nu mai păream așa deșteaptă, el a crezut că are cale liberă și a acceptat să continue șueta câteva minute. Așa-ți trebuie, machist imbecil! M-am izmenit toată, flirtând așa cum nu mai făceam de la 16 ani. Se vedea cum crește dorința în privirea acelui cuceritor de doi bani.

— Deci, când mă scoți la cină? am întrebat.

— Trebuie să stabilim…

— Mâine?

— Mâine e complicat, multe restaurante sunt închise. Nu vrei s-o lăsăm pentru miercuri sau joi?

Nu-l puteam lăsa să-mi scape, așa că am lansat provocarea:

— Nu mă dezamăgi, George. Un tip ca tine trebuie să știe vreun loc mișto, chiar și luni.

De obicei, clișeul funcționează: bărbații se relaxează când simt că dețin controlul.

— Pot să încerc.

— Marți plec într-o călătorie de serviciu și mă întorc abia săptămâna următoare, am mințit.

Am observat imediat că informația aceea l-a liniștit. Având în vedere că urma să călătoresc, a doua zi era perfectă pentru ca el să dea lovitură.

— Destinul ne spune să nu mai așteptăm nici măcar un minut, am continuat.

— Atunci așa rămâne. O să aleg un loc și vorbim pe site. Îți trimit detaliile. La opt sau la nouă?

— Mai bine la nouă. Acum trebuie să plec, mă așteaptă munca!

Mi-am apropiat fața de a lui, puțin dezgustată, încercând să nu mă gândesc la tot ce știam despre nenorocit, și i-am depus un sărut umed pe obraz, foarte aproape de gură. Am întors spatele și m-am îndreptat spre ieșire, legănând șoldurile pe care mi le-a dat Dumnezeu, sigură că era cu ochii pe mine. Trebuia să garantez că cina aceea nu avea să fie amânată. La colț, am așteptat să iasă după câteva minute și l-am urmărit, discretă. Am lăsat cutia cu gogoși deasupra primei mașini parcate. Avea să fie o zi bună pentru vreun norocos.

Gregório a luat-o pe drumul lateral de lângă supermarket, îndepărtându-se de străzile mai aglomerate, ceea ce m-a îngrijorat puțin. Înainta pe trotuar, cu pași fermi, ca și cum ar fi fost sigur de direcția în care se îndrepta. Dacă mergea mai mult de trei, patru colțuri de stradă, avea să devină imposibil să-l urmăresc fără să fiu observată. Oare urma să mă atragă într-o ambuscadă? Mi-am dus automat mâna la spate și mi-am atins pistolul. Nu intenționam câtuși de puțin să-l folosesc, dar…

La următorul colț, a luat-o la stânga. Am înaintat încet, atentă la intersecție – am ajuns să mi-l imaginez pe Gregório așteptându-mă după cotitură, gata de atac, dar el se afla puțin mai în față, distras, deschizând

portiera unui dric parcat. Am privit în stânga și-n dreapta și am alergat până la o stație de taxiuri, aflată la colț. În sfârșit, am folosit faimoasa replică din filme:

— Urmăriți mașina aceea, vă rog. Repede!

Când vehiculul a trecut pe lângă noi, am avut grijă să mă ascund pe bancheta din spate. Lateral, avea logoul casei funerare Pacea Veșnică. Nu mai era nicio îndoială: era tipul pe care-l căutam. Mi-a venit să-l sun pe Nelson și să împărtășesc cu el acea victorie, dar m-am hotărât să fac asta mai târziu. Duminică dimineața, fără trafic, am ajuns în curând la destinația finală. Nu pot să spun că am fost surprinsă, totul avea sens. Care era adagiul? Cel mai bun mijloc ca să ascunzi un arbore e să-l așezi într-o pădure. Gregório a lăsat dricul în singurul loc unde n-ar fi atras niciodată atenția nimănui: parcarea Institutului de Medicină Legală din São Paulo. A ieșit repede, cu capul plecat, îndreptându-se către clădirea principală.

Am plătit cursa cu taxiul, fără să cer rest, și mi-am scos mobilul, sunându-l imediat pe Prata.

— Bună, dragule, ce faci? Ești la IML?

— Sunt, Verô, dar am de terminat un raport. De ce ai nevoie?

— De tine, iubitule! am răspuns, pe un ton glumeț. Sunt aici în față, am venit să vizitez un prieten la Incor[{20}]. Pot să urc ca să bem o cafea?

— Ia te uită, e o raritate să ai timp pentru mine, mai ales într-o duminică de dimineață!

A scos unul dintre hohotele acelea de râs din toată inima pe care le cunoșteam bine și a spus că nu trebuie decât să se spele pe mâini și ne întâlnim imediat în biroul lui. Am închis, profitând de faptul că încă mai aveam câteva minute ca să mă apropii de dricul lui Gregório. Ghemuită, temându-mă să nu fiu văzută, am încercat să privesc pe ferestre, dar interiorul mașinii era absolut banal: scaune în față, torpedo, radio cu CD player și mult spațiu pentru sicrie în partea din spate. Prinse de oglinda retrovizoare, niște mătănii. Ce sfânt!

Am intrat în clădirea IML, cu nervii pe bigudiuri. Am preferat s-o iau pe scara de urgență, mai puțin circulată. Gregório se afla în clădire, dar să mă întâlnesc cu el era ultimul lucru pe care-l voiam. Am dat colțurile pe coridoare și am ieșit pe uși privind întotdeauna în stânga și-n dreapta, rugându-mă să nu dau peste nenorocit. Ar fi trebuit să-mi storc creierii destul de mult ca să inventez o scuză bună – *Salut, am venit doar să vizitez*

un mort. Imaginează-ți, ar fi fost ridicol. Când am intrat în biroul lui Prata, am avut grijă să închid imediat ușa.

Prata era genul ăla de tip ciudat, dar senzual: piele arămie, burtică de bărbat la cincizeci de ani, păr lung și ochelari în stil John Lennon. Era căsătorit de 25 de ani cu o blondă oxigenată, plină de operații estetice și botox, pe nume Lucrécia, zisă Luc. Când ne-am cunoscut, m-a vrăjit imediat. Bineînțeles că nu prin atributele lui fizice seducea femeile, ci prin cultură și umor. Prata nu era unul dintre aceia care își etalează cunoștințele tehnice la fiecare pas, prefera să-și lase inteligența să se dezvăluie treptat, în dialoguri ironice, în aluzii aruncate la momentul potrivit. Aventura noastră a durat puțin timp pentru că sexul era nesatisfăcător și nevasta lui era o pacoste, plină de obsesii compulsive. Până la urmă, am păstrat partea cea mai bună din relația noastră: prietenia.

— Ei, Verô, ce vești ai?

— Multă treabă la secție, multe probleme acasă. La fel ca întotdeauna. Și tu?

— Mă gândesc să mă despart de nevastă-mea.

— Deci la fel ca întotdeauna…

— De data asta e serios, Verô. Zilele trecute, Luc mi-a furat mobilul și a dat vina pe menajeră. Asta doar ca să vezi cu cine am de-a face. A pierdut orice control.

— Ai grijă cu ea, Prata dragule! Nu mă îndoiesc că nebuna e-n stare să te înjunghie noaptea cu cuțitul, doar ca să nu te piardă.

— Nici nu glumi cu asta. Și tu, ce șotii mai pui la cale?

Știam că o să treacă repede la subiectul ăsta.

— Am cunoscut un tip pe internet acum câteva săptămâni. E de treabă, îmi place.

— Verô, Verô, ce-ți mai plac buclucurile! Te-ai despărțit de Paulo?

— Paulo e soțul meu, n-au nimic de-a face una cu cealaltă! O aventură fierbinte chiar îmbunătățește relația.

— Te amăgești singură, stai numai să vezi!

— Sinceră să fiu, aș vrea să mă ajuți în povestea asta. Gagicul ăsta al meu lucrează aici la IML. Vreau să aflu mai multe despre el, se poate?

— Aici la IML? Cum îl cheamă?

— Gregório Duarte.

— Nu-l cunosc, trebuie să fie la alt departament.

Fără să piardă vremea, Prata a tastat ceva la calculator și a întors ecranul spre mine, cu fotografia lui Gregório Duarte, medic legist la departamentul de antropologie medico-legală, 35 de ani, angajat de opt ani la IML. Domiciliul lui era o casă din Perdizes – strada Monte Alegre, 1985.

— Să știi că m-a mințit în legătură cu vârsta lui… Mi-a zis că are 28! am spus, în glumă, ca să destind atmosfera, în timp ce memoram adresa.

— Dacă aș avea fața lui de copil, și eu aș minți!

— Chipeș, nu?

— Nu-i genul meu, Verô. Prefer studentele tinerele. Altceva?

— Doar un lucru, am spus, aranjând teancurile de dosare în neorânduială uitate în jur. Îmi faci rost de programul lui de lucru pe luna asta?

Prata a izbucnit în hohote de râs:

— Asta-i Verô pe care-o cunosc! Tot îți place să controlezi la maximum, hm?

— Măcar nu i-am furat niciodată mobilul lui Paulo.

El a imprimat programul lui Gregório fără să pună alte întrebări și am trecut imediat la alt subiect. I-am spus că pe zi ce trece Carvana e tot mai țâfnos, așezat tot mai comod în funcție, dar Prata a răspuns că tocmai așa se întâmplă: după o vreme, vezi că nu te pricepi și renunți la dorința de a salva lumea. Am simțit-o ca pe o aluzie involuntară la adresa mea. Mai târziu, mi-am dat seama că nu voiam să salvez lumea, voiam doar să nu mai văd atât de mulți indivizi de rahat umblând în libertate.

Acasă, am confruntat programul lui Gregório cu intervalele conversațiilor noastre de pe site-ul IubireIdeală.com. Orele se potriveau, cu excepția unor momente libere pe care puteam deja să-mi imaginez cum le folosea. Puțin câte puțin, am construit în minte modul de operare al lui @studentbestial88: după ce vorbea cu femeile luni în șir și își săvârșea escrocheriile, le urmărea reacțiile și aștepta ca ele să se sinucidă. Oare exista vreun impuls suplimentar pentru ca ele să facă asta? Oare nu îl interesau decât corpurile femeilor pe care le-a înșelat înainte?

La întrebările acestea încă nu știam să răspund, dar cert era că, atunci când un cadavru care „corespundea modelului” ajungea la IML, el falsifica actele și îl revendica în numele casei funerare Pacea Veșnică. Pentru că sediul casei funerare nu exista, el nu putea duce cadavrul decât la propria lui adresă. Să locuiești la casă are anumite avantaje: fără portar, fără vecini, fără alții care să se amestece în treburile tale. Să-mi fie scuzat jocul de

cuvinte, dar ai pacea veșnică garantată.

Nu era decât o cale să aflu ce făcea cu corpurile. Am găsit pe internet un magazin aflat pe strada 25 de Março care vindea exact ce-mi trebuia. Luni dimineața, înainte să merg la secție, am dat o raită pe acolo și am cumpărat două minicamere cu memorie suficientă, conexiune bluetooth și senzor de mișcare. Patronul magazinului, un coreean, mi-a explicat repejor cum trebuiau instalate. Totul era perfect, mai puțin prețul. Am plătit cu cardul de credit aproape plângând după averea pe care o cheltuiam. Dar, dacă planul meu dădea rezultate, banii aveau să se întoarcă în buzunarul meu cât de curând.

Când am ieșit din magazin, am primit pe mobil o notificare pentru un mesaj de pe site-ul IubireIdeală.com. Era „George” care își cerea scuze pentru întârziere și confirma cina din seara aceea, la ora nouă, la restaurantul italian Roperto. Era să izbucnesc în râs în mijlocul străzii, atât eram de entuziasmată. În sfârșit, aveam să pun mâna pe nemernicul ăsta.

Lumini, cameră, acțiune!

23

Am plecat mai devreme de la secție fără să am nevoie să inventez vreo scuză, din moment ce Carvana luase o viroză oarecare și era bolnav la pat. După-amiaza, am intrat la coafor hotărâtă să ies de acolo superbă. Pariam totul pe cina cu Gregório. Oare fusese în stare să o iubească pe Marta Campos după moartea ei? În sfârșit, ea avea să obțină răspunsul.

În timp ce Monique, asistenta lui Rodrigão, îmi spăla părul în bazinul ăla ridicol, iar femeile stăteau înșiruite ca într-o linie de producție, eu visam cu ochii deschiși, încântată de descoperirea mea. Dacă planul funcționa și obțineam dovezi împotriva lui, nu prea aveam de ales decât să-i predau totul lui Carvana. *Bagă la sertar, Verô*, *bagă la sertar!*, îl și auzeam strigând pe bătrân, dar nu puteam nici să ignor ierarhia, aveam o datorie de viață față de licheaua aia.

Să-l omor pe Gregório era de asemenea exclus. Sigur că mă gândeam la asta, lumea ar fi fost mult mai bună fără el, dar era prea mult. La vremea aia, nu consideram că e treaba mea să curăț lumea de nelegiuiți, iar pornirile mele erau încă sub control. Să-l las pe Don Juan fără podoabe era o alegere bună, mă distram doar imaginându-mi viața lui de eunuc. Pe de altă parte, el putea, până la urmă, să strângă dovezi împotriva mea și să mă denunțe. Planul meu nu fusese atât de bine gândit și urmele mele nu erau prea bine acoperite.

Am rugat-o pe Monique să-mi facă la sfârșit un masaj și m-am relaxat, în timp ce Aninha, manichiurista mea preferată, se așeza pe scăunelul din fața mea.

— Ce facem azi, Verô? Vrei să dăm cu o nuanță *nude* sau alegem roșu aprins?

— Încă nu m-am hotărât. Lasă-mă să mă gândesc un pic cât timp faci restul, am spus. Ia povestește-mi, cum merg lucrurile cu bărbatu-tău? Și cu tipul ăla mai în vârstă, îndrăgostit de tine?

— Vorbește încet, Verô! Nu toată lumea știe despre el aici, a râs Aninha cu poftă, cu o expresie strengărească. Bărbatu-meu e tot mort-viu, dar tipul mai în vârstă se ține bine. Și tu, zâno? Vii aici într-o zi de luni? Ca să-i placi lui Paulo, sigur nu e! Cine-i cucerirea zilei? Aventura aia veche cu care te-ai

riscat zilele trecute?

— Nici vorbă, e lume nouă, am răspuns, făcând cu ochiul. Mai rău e că o să cheltuiesc aici o căruță de bani. Dacă amână întâlnirea, s-a zis cu el! Indivizii ăștia nici nu-și închipuie câtă agitație provoacă în viața unei femei când ne invită să ieșim în oraș. Trebuie să-ți faci manichiura și pedichiura, să te coafezi, să te epilezi. E mult de muncă, scump și uneori se mai și retrag în ultimul minut, lăsând în urmă cele mai mari pagube, îți vine să le trimiți nota de plată!

— Chiar așa. Unii nu se învață minte decât atunci când îi arde la buzunar.

Am pufnit amândouă în râs. Aninha era un fel de psiholog de serviciu, vorbea neîncetat și dădea sfaturi în timp ce îmi făcea unghiile de la mâini și de la picioare. Atunci mi-am dat seama că persoanele care se ocupă cu manichiura și coafura cunosc secrete de alcov care i-ar face pe Sartre și Simone de Beauvoir să roșească. Singura problemă e că, printre poveștile despre amantul uneia sau al alteia, despre defilări, divorțuri, modă și bârfe din lumea VIP-urilor, îi tot comparam în gând pe bărbații care făceau parte din viața mea în momentul acela.

Paulo era soțul perfect, dar farmecul dispăruse de mult. Monotonia se instalase în patul nostru, rutina înăbușea orice dorință, iar eu am fost întotdeauna o femeie care are nevoie de noutate. Poate că menținerea unei relații de lungă durată e ceva bun doar în teorie. În perioada aceasta atât de delicată, Nelson revenea în scenă, înflăcărat, creativ și, mai presus de orice, un partener – mă accepta așa cum sunt, cu tot cu micile minciuni și viclenii. S-a apropiat încetișor și s-a instalat puțin câte puțin într-un mod care începea să fie periculos. Să mă îndrăgostesc în momentul acesta al vieții ar fi fost o problemă, ăsta-i adevărul.

În sfârșit, mai era Gregório, cel de-al treilea bărbat, care domina scena. Sigur că nu eram absolut deloc interesată de el, cunoșteam bine capcanele nemernicului. Conversațiile noastre erau plăcute, ce-i drept; tot romantismul acela mă impresionase. Era imposibil să nu mă gândesc că aș putea să trăiesc toate acelea din nou, să cunosc bărbați interesanți, să port noi conversații, noi jocuri ale seducției care mi-ar face pielea de găină. Nu prea mai avea sens să mă cramponez de căsătorie. Dar rămâneau întotdeauna copiii.

— Ce-i cu fața asta, frumoaso? a întrebat Rodrigão, separându-mi

șuvițele cu degetele. Ai o față de parcă ai omorât pe cineva și nu știi unde să ascunzi cadavrul.

— N-am omorât pe nimeni, dar mă gândesc s-o fac, am spus în glumă.

— Sper că nu-i vorba de mine!

I-am zâmbit, nevrând să intru în detalii. Aninha și Rodrigão îmi transformau vizitele la salon în momente de relaxare, esențiale pentru a reduce tensiunea zilei, dar conversațiile trebuiau să își păstreze o anumită superficialitate. M-am lăsat în grija lor pentru detaliile finale, verificând rezultatul în oglindă. Coafură mai mult decât perfectă, unghii vopsite până la urmă în nuanța de roșu a protagonistei din telenovela de la nouă, piele hidratată.

— Rodrigão, aici în spate nu am părul mai închis la culoare decât în față? Economia asta de reflexe blonde o să pară zgârcenie!

— Da' de unde, frumoasa mea, astea sunt „tendințele"!

Am râs mult. Acasă, am făcut o baie rapidă și am ales o rochie fatală. În fața oglinzii din baie, în care îmi vedeam tot corpul, am făcut două piruete pentru propria plăcere: arătam demențial. Gregório avea să-mi mănânce din palmă.

♦

Ajunsesem la restaurantul Roperto cu o întârziere strategică de zece minute. Gregório era îmbrăcat într-o cămașă de blugi frumoasă și se parfumase tot, făcea tot felul de gesturi calculate să mă impresioneze. În prima jumătate de oră, conversația noastră a rămas tot la flirtul cu versuri de cântece. Restaurantul, unul dintre cele mai tradiționale din Bixiga, avea muzică în direct toată ziua. Alegerea lui „George" era potrivită în cazul nostru, din moment ce muzica era jocul nostru de zi cu zi. Sticle de vin suspendate, lustre vechi răspândite pe tavan, fotografii cu celebrități, ca în majoritatea restaurantelor italiene din oraș.

După ce am toastat, am luat o înghițitură din paharul de vin, am ciugulit din delicioasele gustări aflate pe masă și am dat comanda, m-am scuzat spunând că merg la toaletă. Observam totul în timp ce urcam scările care duceau la baie. Când am ajuns sus, am rămas acolo, la pândă, așteptând ca profitorul să-mi boteze vinul. N-a durat nici măcar un minut și am văzut cum e săvârșită ticăloșia. Imediat ce a avut ocazia, a scos un flacon din buzunar, s-a asigurat că nu era niciun chelner prin preajmă și a picurat lichidul în paharul meu. Am mai așteptat o vreme până m-am întors la

masă, tocmai când șeful de sală sosea cu mâncarea. Pulpă de ied pentru el, una dintre specialitățile localului, și pentru mine cotlet cu parmezan, preferatul meu.

— Vai, ce frumos!

— Tare, nu? Nici eu nu-l știam, dar, cu siguranță, o să devin client, a spus el, apucând tacâmurile.

— Stai, stai, mă lași să fac poze ca să le postez pe rețelele de socializare? Am mania asta.

Înainte să-mi răspundă, am scos mobilul din geantă, m-am prefăcut că îmi fotografiez farfuria și, profitând de faptul că stăteam în picioare, am înconjurat masa ca să imortalizez și mâncarea lui. Astfel, „fără să vreau", mobilul mi-a alunecat din mână, căzând pe podea. Bine-crescut, el s-a aplecat ca să-l ridice și, spre ghinionul craiului, nu a avut șansa să mă vadă schimbând paharele între ele.

Liniștit, mi-a întins aparatul. Nu avea motive să suspecteze că știam despre înșelăciunea lui dezgustătoare. Pentru el, nu eram decât o altă idioată amăgită. I-am mulțumit zâmbind și am propus un nou toast, înainte să începem să mâncăm.

— Pentru surprizele vieții!

Paharele noastre au scos un clinchet și ne-am continuat cina ca și cum totul ar fi fost cât se poate de firesc. Mâncarea era delicioasă, iar senzația de confort a devenit și mai intensă atunci când, la sfârșitul mesei, odată golită sticla de vin, am început să observ că Gregório își pierde controlul, în mijlocul unei povești, fără îndoială, mincinoase, i s-a împleticit limba și n-a mai fost în stare să reia șirul ideilor. Deși era complet conștient, cuvintele nu-i ieșeau așa cum trebuia. Alcoolul intensifică efectul drogurilor de tipul acesta. Speriat, s-a uitat la fundul propriului pahar, înainte să-și fixeze privirea asupra mea.

— Ce s-a întâmplat, frumușelule? Nu te simți bine?

Cu gesturi lente, el și-a trecut mâinile peste față și prin păr, pe frunte ivindu-i-se picături de transpirație. Văzându-i expresia surprinsă, îmi venea să pufnesc în râs în mijlocul restaurantului. Am terminat de mâncat și am zâmbit entuziasmată în clipa când el și-a dat seama că vraja s-a întors împotriva vrăjitorului. Vedeam ură în ochii lui Gregório, dar era prea sedat ca să facă ceva. Cred că a încercat să se întindă către mine, dar nu a reușit decât să verse pe jos paharul de vin. Chelnerul a venit repede să curețe

mizeria.

— Îmi cer scuze, am spus. Cred că iubitul meu a băut mai mult decât trebuia. N-am crezut niciodată că un păhărel de whisky băut înainte de a veni aici ar conta atât de mult! Ne aduceți nota?

Pe fața șefului de sală se citea că aude asta în fiecare zi, și, într-adevăr, o persoană beată nu poate fi deosebită de cineva care a ingerat un drog de tipul acesta. Într-un minut a venit lângă mine cu POS-ul în mână.

— Debit sau credit, doamnă?

M-am uitat la nota de plată. N-aveam să suport eu paguba aceea, nici gând.

— Iubitule, îmi dai portofelul tău?

El nu a răspuns, dar și-a dus mâna la buzunar din instinct. Mișcările lui erau lente.

— Ai nevoie de ajutor, dragul meu?

M-am ridicat, mi-am vârât mâna în buzunarul blazerului și i-am scos portofelul. Înăuntru, un teanc de bancnote prinse cu o agrafă. Poate că avea de gând să nu plătească cu cardul de data asta, dar eu țineam neapărat să las o urmă. Cine știe ce aduce viitorul? Am verificat cardurile și am scos unul dintre ele.

— PIN-ul, Gregório. Spune-mi PIN-ul.

Nici nu și-a dat seama că foloseam numele lui adevărat. Cu întreruperi, a îngânat numerele, așa cum fac victimele „drogurilor violului”, care se supun ordinelor fără niciun fel de împotrivire, dându-i răufăcătorului o mulțime de informații personale. A doua zi, nu avea să-și amintească nimic.

— Hai, dragul meu, îmbrățișează-mă, am spus, cuprinzându-l de mijloc.

I-am cotrobăit prin buzunare căutând tichetul de parcare. Responsabilul de parcare mi-a adus o Toyota neagră care mirosea a nou.

— Băiatu’, mă ajuți să-l așez pe locul pasagerului? A băut prea mult.

Am profitat ca să scot teancul de bancnote și să-i dau un bacșiș; unul exorbitant, de altfel! Mi-am pus centura de siguranță, am preluat conducerea, am introdus adresa lui din Perdizes în Waze și am pornit. Gregório a adormit în curând lângă mine. Am pornit și radioul ca să ascult un rock vioi în timp ce conduceam pe străzile pustii din São Paulo. Fațada casei era simpatică, vopsită într-un albastru-deschis și cu poartă electronică, ce nu le permitea celor care treceau pe stradă să vadă înăuntru.

Am apăsat butonul telecomenzii breloc și am parcat lângă dric. Am închis poarta înainte să cobor cu Gregório atârnat de umerii mei. Era o casă cu etaj discretă, dar plăcută de locuit. La parter, o sufragerie mică cu o masă rotundă și patru scaune, o bucătărie funcțională și o ușă glisantă care ducea spre un dormitor cu baie proprie, cu pat matrimonial, acoperit de o cuvertură imprimată cu păsări și ramuri, însoțită de perne enorme. Nu mă așteptam la ceva atât de șic.

I-am dat drumul lui Gregório pe pat și am urcat scara care ducea la etaj, unde se afla o cameră de zi enormă, cu un televizor ultimul model cu diagonala de 72 de inci, rafturi pline de cărți de suspans, romane polițiste și de groază, alături de multe altele de medicină legală. După o ușă, altă încăpere care, judecând după masa de scris și laptop, servea uneori drept birou. Stilul lui de viață mă impresiona. Cu salariul plătit de stat nu era posibil să te menții la un asemenea nivel, dar Gregório părea să-și completeze foarte bine veniturile din escrocheriile lui.

M-am hotărât și m-am întors în dormitorul principal. În timp ce Gregório sforăia cuprins de un somn adânc, l-am dezbrăcat. N-a fost ușor, corpul lui era moale, fără control, iar eu nu eram într-o dispoziție prea delicată în momentul acela. Când i-am dat jos chiloții, mi-am spus că mai bine n-aș fi optat pentru ideea de a-l lăsa pe nenorocit fără podoabe: nu era mare lucru de tăiat.

Am ales cu grijă locul unde am instalat prima cameră, deasupra televizorului din dormitor, prinsă de perete cu un suport. În mijlocul evenimentelor, ea avea să fie imperceptibilă și eu urma să am o viziune panoramică asupra spațiului, de sus în jos. M-am mai învârtit de două ori prin toată casa, încercând să găsesc locul unde ar fi putut duce cadavrele. Oare era chiar biroul? Nu era posibil ca el să urce și să coboare cu cadavrele pe scara aceea abruptă.

Am ieșit pe ușa bucătăriei ca să văd partea din spate a casei și, în curând, m-am întors la garaj. Pe peretele din fața dricului, am găsit o ușiță discretă, descuiată. Era întuneric peste tot. Am pipăit peretele până când am găsit întrerupătorul. Când s-a aprins lumina, am rămas fără aer: locul acela era o copie perfectă a unei săli de necropsie, dotată cu o targă din oțel cu roți, furtunuri cu apă, chiuvete, găleți de aluminiu, dulap cu medicamente și masă cu instrumente. Tot peretele interior era acoperit cu plăci de faianță albă desprinse pe alocuri. Cu toate astea, locul era curat lună, mirosea a

clor.

Într-un colț, o oglindă veche înrămată se sprijinea pe o masă de lemn, în fața unui fotoliu. Mai multe becuri aflate în jur făceau zona aceea să pară o cabină de actor amenajată cu grijă. Lângă peretele cel mai apropiat, un cuier pom de care erau atârnate mai multe șorțuri (toate cu logoul „Pacea Veșnică") și două sacouri stil office cu numele casei funerare brodat pe buzunar. Sub masă, tot felul de truse de machiaj, cutii cu șervețele demachiante, pensule de toate mărimile, creme și adezivi. Totul era foarte bine organizat.

Am deschis primul sertar și am găsit mustăți false, aranjate în ordine perfectă, după mărime. În al doilea, ochelari cu tot felul de rame, unele colorate. Pe celălalt perete erau prinse cârlige care susțineau mai multe feluri de peruci – brunete, cu chelie, cu părul drept prins în coadă de cal. Părea un studio cinematografic, ăsta-i adevărul. Cu cât mai mult investigam cazurile acelea, cu atât mai convinsă eram că lumea e nebună și ființele umane n-au niciun fel de limite. Gregório era un om cu o mie de fețe.

Bineînțeles că am așezat a doua cameră în sala aceea. Am găsit unghiul ideal între flacoanele cu doctorii din dulapul de medicamente, care avea uși de sticlă la fel ca în farmaciile de pe vremuri. După ce am terminat instalarea, am filmat totul cu propriul mobil. În caz că se defectau camerele, cel puțin aș fi avut o înregistrare cu locul acela complet *freaky*.

M-am întors pentru ultima dată în dormitorul lui Gregório ca să mă asigur că încă mai dormea. I-am scos iPhone-ul din buzunarul sacoului, i-am ridicat degetul mare ca să-l deblochez, i-am schimbat PIN-ul și l-am pus în buzunarul blazerului meu. Am mai dat o raită prin casă, căutând obiecte de valoare. Din biroul de la etaj am luat laptopul. După ce copiam și ștergeam tot, aveam să câștig suficient din vânzarea lui ca să recuperez banii cheltuiți pe camere. Ca să sărbătoresc, am ales cel mai bun vin din beciul bine aprovizionat al canaliei și l-am pus în geantă.

Atunci mi-a venit în minte că nenorocitul ăla, care avea un stil de viață cu totul neobișnuit pentru un medic de la IML, păstra cu siguranță banii câștigați din înșelăciuni în vreun loc din casă. Am cercetat camera de zi. Am dat la o parte cărți din bibliotecă și m-am uitat în spatele lor. Nici urmă de seif. M-am uitat în spatele tablourilor, am deschis toate sertarele, folosind pentru unele dintre ele cheile din buzunarul lui. Nimic. Am verificat dacă vreo mobilă era mai mare pe dinafară decât pe dinăuntru. Am

deschis una câte una cutiile metalice din bucătărie, sperând să găsesc ceva compromițător, dar nu vedeai așa ceva decât în filme, acolo nu erau decât alimente păstrate.

M-am așezat pe canapeaua moale, reflectând. Cu siguranță că nu declara banii la impozitul pe venit și nu putea să-i țină nici la bancă. Atunci unde? Epuizată, am privit către podea. Plăci de parchet cu câteva covoare aranjate impecabil deasupra. Nu putea fi decât asta. Le-am ridicat pe rând, examinând cu grijă, până când am găsit o denivelare în pardoseală. Am luat un cuțit de bucătărie, m-am așezat pe vine și am încercat să ridic placa. Am reușit la a doua sforțare. O sumă frumușică în dolari și euro, numai pentru mine. Voiam să-l văd cum face plângere la poliție și declară banii ăia clandestini.

Chiar și după ce am luat tot, încă nu-mi descărcasem toată furia. Foarte bine, nu l-am lăsat fără podoabe pe nemernic, dar dorința de a-i face zile amare nu era nici pe departe satisfăcută. În camera de zi, am aruncat cărțile pe jos, rupând pagini și spărgând bibelouri. Mi-am scos un pantof și am zgâriat cu tocul minunatul ecran plat al televizorului, ca și cum aș fi mâzgălit o tablă cu cretă. Jegul ăla nu merita plăcerea de a se așeza pe canapea și de a se distra butonând Smart TV-ul. Când casa era suficient de răvășită, am deschis ușa garajului, ieșind cu frumoasa Toyota a lui Gregório. Am mers doar câteva străzi până la intrarea în vadul de vânzare a drogurilor din Muniz de Souza, unul dintre cele mai frecventate locuri rău famate din oraș, nu departe de Uberul care deja mă așteptа. Am abandonat Toyota, lăsând cheia pe scaunul șoferului ca să ușurez viața hoților.

Acasă n-am putut să pun geană pe geană. Abia așteptam să văd reacția lui Gregório când o să se trezească. Simțeam pișcături în cerul gurii, gustul delicios al răzbunării.

24

În picioare, cu mâinile sprijinite de chiuveta din baie, Janete privește testul de sarcină ca și cum ar aștepta ca ghilotina să coboare peste gâtul ei. O picătură de transpirație i se scurge pe ceafă, ea pleacă privirea, ferindu-se de oglindă, face și reface în gând socotelile ciclului menstrual: întârzie. Fără îndoială, întârzie. Nu poate fi adevărat, corpul ei funcționa de obicei ca un ceas elvețian. Luna trecută a avut o sângerare, chiar dacă timidă, așa că nici n-a fost nevoie să se gândească la această problemă. Luna asta, nimic. Nici măcar o picătură.

Primele grețuri au venit după răbufnirea lui Brandão, când i-a tăiat părul. Zilele următoare umilirea aceea, amețeala a fost atât de mare încât a uitat complet să ia anticoncepționalul. A uitat și să se roage. Poate că acum trebuie să plătească prețul. Cine a pus-o să fie atât de neatentă? Numără până la cinci, inspiră. Numără până la cinci, expiră. Trebuie să știe adevărul, nu e altă ieșire.

Desface ambalajul testului cu mâinile nesigure și se așază pe vasul de toaletă, închizând strâns ochii, în timp ce efectuează procedura descrisă în prospect. În mai puțin de trei minute își va afla destinul. Așteaptă, concentrându-și atenția asupra zonelor de afișare ale testului: prima linie începe să se contureze, dovedind că funcționează așa cum trebuie. Tic, tac, tic, tac… da, nu, da, nu… încet, dar inexorabil, linia din cea de-a doua zonă de afișare apare și ea: slabă la început, dar, după un minut, strălucește ca un far în mijlocul mării.

Janete se prăbușește pe podea, plânge cuprinsă de o disperare înăbușită. Când crede că situația nu se mai poate înrăutăți, primește confirmarea că, atunci când cazi, panta e nesfârșită. Ce ar putea fi mai tragic? Poartă în pântece un nevinovat sortit suferinței. Semnul lui Cain, stirpe blestemate. Pedeapsa îi e menită ei, nu se poate altfel. Se ridică, se spală pe față, îmbracă o rochie ușoară încercând să-și amintească unde era clinica în care vecina a făcut un avort cu ani înainte.

Nu e nevoie ca Brandão să știe de sarcina ei. Nu vrea nici să-și închipuie cum ar reacționa și, la drept vorbind, se teme ca instinctul ucigaș al soțului

ei să nu fie ereditar. Lucrurile astea pot, într-adevăr, să fie moștenite din tată-n fiu, a văzut ea într-un film. În plus, el n-a ținut niciodată să aibă copii. Egocentric, prefera să nu fie nevoit să împartă atenția lui Janete cu o odraslă. Pentru Brandão, paternitatea ar fi fost un adevărat dezastru. Ea n-are nevoie decât să-și amintească unde se află clinica de avorturi, fără să trebuiască să întrebe pe nimeni. Poate că nici nu mai există, a trecut atâta vreme. Lucrurile astea se mută tot timpul. Și mai trebuie să se gândească și de unde o să facă rost de bani. Probabil că nu e ieftin.

Pe de altă parte – Janete are mania asta de a privi întotdeauna și cealaltă parte –, un copil le poate repara relația. Multe cupluri își rezolvă problemele când devin familii. Brandão poate să o surprindă și să se dovedească a fi un tată excelent. Nu e totul pierdut.

Merge până în sufragerie și îngenunchează pe scăunelul de rugăciune. Aprinde o nouă lumânare pentru Fecioara de la Cabeza. Deschizându-și inima, o roagă să-i lumineze gândurile, cere judecată sănătoasă pentru Brandão și pentru ea, cere ca Sfânta să-i dea un semn ca să găsească drumul cel bun.

Iată-mă aici, îngenuncheată la picioarele tale,
o, *Maică Cerească, Sfântă Fecioară!*

•••

Ah! Îndură-Te de mine!
Sufletul meu e chinuit de remușcarea
de a fi greșit de atâtea ori
împotriva divinului Tău Fiu.

•••

O, Maică atotiubitoare,
nu uita nici de suferințele
care-mi chinuiesc trupul
și-mi umplu de amărăciune
viața pământească.

•••

O, Fecioară de la Cabeza,
până când va veni ziua în care,
luându-mă la tine,
voi intra întru fericirea cea veșnică în ceruri.
Așa să fie. Amin.

Se roagă iar. Și iar, cu tot mai multă fervoare. Transa indusă de repetiție începe să-i răspândească o oarecare căldură prin trup. Încet, disperarea se domolește și inima i se umple de duioșie. Își imaginează un copil alergând prin cameră, urcându-se pe canapea, făcând bomboane brigadeiro la aragazul din bucătărie. E șansa lor să trăiască într-o casă normală, potrivit învățăturilor Domnului nostru Iisus Christos: tată, mamă și copil. Janete plânge de emoție, mângâindu-și propriul abdomen – o nouă viață, o coală albă pe care ea va scrie, cu multă grijă, o altă poveste. O roagă pe Fecioară să o ierte pentru ideea absurdă de a face avort. *Nu sunt o ucigașă*, își spune.

Se întoarce în dormitor și, ascunsă printre paginile unei reviste de integrame, găsește scrisoarea de la Verônica. O recitește pentru a mia oară, de data asta cu voce tare. Se simte un ton de amenințare când polițista spune că „totul e înregistrat", nu-i așa? Ce vrea să spun prin „soluția finală"? Janete nu știe, dar se simte rău de fiecare dată când își aruncă privirea peste rândurile acelea. Își amintește de noaptea de după moarte Palomei, când s-a gândit chiar ea să pună capăt propriei tragedii cu o soluție finală: cu arma lui Brandão, a ajuns să țintească ceafa soțului în timp ce dormea. Ideea ei era să-și ia viața după aceea, ca să-și găsească și ea pacea, dar nu avut curaj. Nici pentru una, nici pentru alta.

Pune scrisoarea la loc în ascunzătoare ca și cum ar fi un obiect respingător, dar indispensabil. Se așază pe pat, ducându-și mâinile la cap. Fecioara nu vrea să-i spună care sunt pașii următori, va trebui să descopere ea singură. Privește noptiera încuiată a lui Brandão. Nu știe ce secrete păstrează el acolo, din cauza cărora fusese cât pe ce s-o ucidă, dar poate că e timpul să afle. Data trecută a luat bătaie degeaba, a fost învinuită pentru ceva ce n-a făcut.

Se ridică, stăpânită de un gând stupid: oare cheia de la propria noptieră, identică cu cea a lui Brandão, deschide și sertarul de la a lui? Face proba și, spre surprinderea ei, funcționează. E incredibil că nu s-a gândit la asta până acum. Atentă și emoționată, scoate obiectele pe rând, dispusă să înfrunte realitatea oricât de rea ar fi. Regulile jocului s-au schimbat, acum a intrat în ecuație un copil, nu poate să rămână la fel de oarbă.

Un plic mov îi atrage atenția. Bagă mâna înăuntru și scoate mai multe bilete romantice pe care i le-a trimis soțului ei. Cine-ar fi zis că el are o latură de poet! Se uită peste biletele, amintindu-și diverse momente și zâmbind la concluzia că, în ciuda tuturor problemelor, ei au trăit, într-

adevăr, zile deosebite, pline de afecțiune. E atât de distrasă de călătoria pe care o face în gând încât rămâne surprinsă când găsește o fotografie printre mesaje. Scoate un strigăt înăbușit: în fotografie se vede pe sine, dar cu o aluniță închisă la culoare pe bărbie. Janete nu a făcut niciodată fotografia aceea dar – Dumnezeule! – femeia e identică.

Tocmai atunci, îl aude pe Brandão sosind acasă. Simte pornirea de a strânge totul repede, dar se stăpânește. În schimb, ține fotografia cu amândouă mâinile și se ridică în picioare, întoarsă către ușă, așteptând ca soțul să intre. Trece mai puțin de un minut. Imediat ce Brandão își vede sertarul deschis, se năpustește asupra ei, dar Janete nu se retrage. Apucă antebrațul soțului cu o putere pe care nu și-a imaginat niciodată că o are și spune:

— Chiar ai de gând s-o lovești pe mama copilului tău?

— Copil? spune el, albindu-se la față. Ce vorbești?

— Tocmai am făcut testul.

— Vrăbiuțo, vorbești serios? Cum s-a întâmplat? Nu sunt pregătit să fiu tată. Cred că n-o să fiu niciodată.

Ea nu cedează:

— Cine știe dacă nu cumva Dumnezeu dă înapoi viețile pe care le-ai luat?

Janete merge până în baie și îi aduce dovada incontestabilă. Brandão ia în mână testul, înghite în sec, șocat. Se așază pe pat, privește către soția lui și apoi către sertarul deschis, fără să înțeleagă.

— De ce mi-ai deschis sertarul, vrăbiuțo?

— Pentru că sunt femeia ta, complicea ta. Aștept copilul tău și nu vreau să mai fie secrete între noi, spune Janete și îi întinde fotografia, fără teamă. Vreau să știe cine e.

El se apropie de fereastră și rămâne acolo câteva minute, cu privirea pierdută în depărtare. Ea îi dă timp, dar n-are de gând să renunțe prea ușor. Vrea să privească în față realitatea, oricare ar fi ea, vrea s-o înfrunte. Când el se răsucește din nou și se îndreaptă spre ușă, Janete îl întrerupe:

— Unde te duci?

— Am nevoie de niște tărie.

Ea îl însoțește până în sufragerie și se așază pe canapea. Brandão umple un pahar înalt cu gheață și varsă peste cuburi whisky-ul lui preferat – Natu Nobilis. El se așază pe un fotoliu aflat la mai puțin de un metru distanță, cu

o expresie obosită.

— Întreabă-mă, spune el. O să-ți povestesc tot ce vrei să știi.

— Cine e femeia, Brandão? Prima ta victimă?

— Nu-i nicio victimă.

— Atunci cine e?

— Mama mea, vrăbiuțo, mama mea.

Tonul lui e grav și scăzut, ca și cum ar merge pe un câmp minat. Nu e în stare nici măcar s-o privească în ochi când răspunde.

— Mama ta?

— Pe ea am iubit-o cel mai mult din toată lumea. Și am urât-o cel mai mult.

— Femeia aia arată exact ca mine, Brandão! Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu mi-ai spun niciodată nimic?

— Pentru ce să-ți spun?

Brandão vâră degetul arătător în pahar, amestecând gheața, ca și cum asta l-ar ajuta să gândească. Își suge degetul și bea o înghițitură generoasă de whisky, făcând o grimasă când lichidul îi alunecă pe gât. O tăcere se lasă între cei doi și devine din ce în ce mai insuportabilă, așa că el reîncepe, fără să fie nevoie ca ea să întrebe:

— Cât timp a fost aproape, a fost cea mai bună mamă din lume. Apoi… a fugit, și-a luat tălpășița, a promis că o să vină să mă ia și nu s-a întors niciodată. O trădătoare.

Tonul lui capătă accente de furie, gura i se contorsionează într-o expresie schimonosită. Bea restul de whisky și se ridică pentru a-și umple din nou paharul. Janete înțelege că povestea nu o să fie spusă în ordine cronologică, ca un fir care merge de la capăt la coadă. Trebuie să-și aleagă cu grijă următoarea întrebare:

— Bunica ta încă mai e cu tine. De asta s-a speriat când m-a văzut. A crezut că eram mama ta, nu?

— Da, spune el, cu un zâmbet nostalgic. Nu m-am mai gândit la mama de ani de zile…

— Cum o chema?

Brandão se foiește în fotoliu, stingherit. Ea nu știe câtă vreme o să rămână soțul ei așa, pasiv, dispus să răspundă la orice întrebare. Ca să-și abată atenția de la tăcerea momentană, ea se ridică, ia mai multă gheață, deschide o pungă de chipsuri și aduce sticla de whisky mai aproape.

— Anahí, dar i se spunea Ana, răspunde el, deschizând sticla. M-am născut când ea avea doar treisprezece ani, era să moară la naștere. Cea care a avut întotdeauna grijă de mine a fost bunica.

— Bunica ta e indiană la origine, n-am putut să nu observ. Mereu umblă dezbrăcată?

— Pentru ea e normal, vrăbiuțo.

— Chiar dacă trăiește de atâta timp în afara tribului?

— Bunica n-a „ieșit" niciodată din trib, a fost luată cu forța de acolo, răpită. Dar lasă, astea sunt treburi de-ale mele.

— Hai, explică-mi, Iubire…

— Nu mă mai sâcâi, spune el, oarecum iritat. Nu mai vreau să vorbim.

Ea ia în brațe prima pernă la care ajunge, își reazemă capul de canapea, așteaptă ca el să mai bea și să se relaxeze. Apoi își fixează din nou privirea în ochii lui Brandão:

— Nu există *treburi de-ale tale*... Acum, că o să avem un copil, lumea noastră e una singură, Iubire. Împărtășește-mi și mie.

— E o poveste care n-are nimic de-a face cu noi, asta-i tot. În tribul ei, cei care se nășteau cu defecte fizice erau sortiți morții. Era un fel de dovadă de milă, pentru ca spiritul să nu sufere din cauza defectului corpului.

Janete știe deja despre asta, i-a spus Verônica, dar face oricum o expresie surprinsă și riscă:

— Bunica ta a supraviețuit…

— Un fotograf celebru trecea pe acolo ca să facă un fotoreportaj pentru o revistă internațională. N-a acceptat situația, a răpit-o pe bunica mea și a dus-o la ferma lui, în São Luis, în statul Maranhão. Ea era încă un copil, a trăit toată viața cu nenorocitul ăla.

— Nenorocit? Dar nu i-a salvat viața?

— Ce naivă ești, femeie! spune Brandão clătinând din cap. A ținut-o pe bunica mea ca pe o sclavă, ascunsă într-o cocioabă în partea cea mai îndepărtată a proprietății, prizonieră a propriei ignoranțe în ceea ce privește lumea. O viola pe sărmană de câte ori putea. Așa s-a născut mama.

— De ce n-a fugit niciodată?

— E greu de explicat ce se întâmplă în mintea unui indian. Era doar o fetiță când a luat-o cu el. Nu vorbea portugheză. De fapt, nici azi nu vorbește, decât câteva cuvinte, învățate de ici, de colo. Nu avea unde să se ducă, nu avea cum să supraviețuiască, nu se putea întoarce. Ce-ai fi vrut să

facă? S-a resemnat, asta s-a întâmplat. Și-a acceptat soarta. Apoi a venit mama, apoi eu. Timpul trece repede, vrăbiuțo.

— Dar mama ta nu era prizonieră, nu? Tatăl tău v-a luat de acolo?

Brandão își încordează mușchii și Janete își dă seama că a pus o întrebare nepotrivită. El se ridică, punând la o parte paharul:

— Hai în pat! Ajunge cu discuțiile.

— Nu, Iubire. Termină povestea.

Ea îi apucă brațul, dar Brandão se eliberează din strânsoare:

— Toantă mai ești! Cine crezi că e taică-meu? Vreun prinț care a venit să le salveze pe amândouă?

Lui Janete îi ia ceva timp să-și închipuie ceva atât de greu de imaginat, dar e cuprinsă de groază când înțelege. Își îmbrățișează soțul și îi ia chipul între mâini. În fața ei, se află un bărbat pe care ea nu îl cunoștea. În sfârșit, Brandão își deschide inima ca un partener – poate că e semnul Fecioarei că lucrurile au să fie diferite de acum înainte. Își conduce soțul către canapea și îl pune să se culce cu capul în poala ei.

— Înțeleg că îți face rău să spui povestea asta. Dar sunt de partea ta, Iubire, spune ea, mângâindu-i capul pleșuv, ca și cum ar vrea să-l adoarmă. Sunt de partea ta, orice-ar fi. Cum ați ajuns tu și bunica ta aici în São Paulo?

— Nu mai vreau să vorbesc.

— Știi că nu te-am judecat niciodată, Brandão. Iubirea mea e necondiționată.

— L-am omorât pe nenorocit. Tatăl și bunicul meu în același timp. Dacă vrei să știi, a fost prima dată când am făcut-o… Am descoperit cât de bine poate să fie să elimini un gunoi ca el.

— Ai dreptate, spune Janete, înghițind în sec.

— Mama a fugit de acasă și nu s-a întors niciodată. Am fugit și eu, mi-am făcut formarea la Poliția Militară din São Paulo, dar m-am întors acolo ca să-mi îndeplinesc promisiunea. L-am omorât pe mizerabil și am salvat-o pe bunica. Merită să-și încheie viața cu demnitate.

— Numele de familie al acelui fotograf… era Antunes Brandão?

— Bineînțeles că nu! El nu m-a înregistrat niciodată. M-a ajutat un domn aici, în São Paulo, Cláudio Antunes Brandão. Nu avea pe nimeni și a avut grijă de mine până când a murit, destul timp ca să devin adult. El mi-a dat numele.

— Deci aveai și un nume indigen?

— Manuá.

— Manuá? Ce frumos!

— Manuá a murit în ziua când am devenit Brandão. Băiatul acela nu mai există.

El îi respinge dezmierdările și o trage pe Janete în dormitor, în tăcere. Nu mai e nimic de spus. Ea încearcă să împiedice gândurile negre să-i alunge fericirea. *A fost prima dată când am făcut-o*, a spus el. Nu mai contează acum. Brandão și-a deschis inima. Ea nu mai vrea să piardă pentru nimic în lume șansa de a trăi iubirea desăvârșită pe care a visat-o mereu.

— Noapte bună, Manuá! spune, sărutându-l pe gură.

— Noapte bună, vrăbiuțo!

Corpul ei se îmbină perfect cu al soțului și simte cum respirația lui devine din ce în ce mai lentă. În îmbrățișarea aceea e protejată și iubită. În câteva minute, Brandão începe să sforăie. Ea, dimpotrivă, nu poate să pună geană pe geană. Scrisoarea amenințătoare primită de la Verônica revine ca să o îngrozească. Polițista n-o să renunțe la caz. Dacă remușcarea ar ucide, Janete ar fi în lumea celor drepți. E o mare problemă. N-ar fi trebuit să ceară ajutor. Trebuie să rezolve lucrurile, să garanteze că nimeni n-o să-i amenințe fericirea. Trebuie să scape de Verônica.

25

Lista lucrurilor de făcut la secție se tot mărea. După ce că era marți, Carvana era în continuare bolnav, așa că toate sarcinile birocratice, de la completat foi de calcul cu statisticile infracționale ale lunii până la răspuns la e-mailuri de rutină, cădeau pe capul meu. Dimineața devreme am sunat la curățătorie ca să verific dacă hainele bătrânului erau gata. Ar fi trebuit să fie interzis ca un șef să ceară așa ceva, până la urmă eram funcționar de poliție. Dar în Brazilia nu se poate; totul funcționează strâmb. În pauzele dintre sarcini, îmi verificam telefonul.

Am mai completat o coloană din statistică și, sătulă să stau cu ochii în calculator, am început să mut anchetele finalizate în arhivă. Am primit o notificare pe mobil și am deschis repede aplicația: la cea mai mică mișcare din mediul înconjurător, camera începea să filmeze și să transmită totul din casa lui Gregório. Era în continuare tolănit pe pat cu picioarele înfășurate în cearșaf și brațele încrucișate pe piept. S-a întors din nou pe o parte, încă toropit de somn. Ecranul s-a întunecat din nou. Trebuia să mai aștept un pic.

În timp ce eram cufundată în așteptarea aceea, m-am speriat de moarte când am simțit cum cineva îmi adulmecă gâtul:

— Ce ai, Nerdson, ai înnebunit?

— Te-ai dat cu un parfum bun, hm, Verô? Te priveam de departe și mă gândeam că pe zi ce trece te faci tot mai frumoasă.

— Stăpânește-te, armăsarule!

— Vorbesc serios… Și am observat că în dimineața asta stai tot timpul cu ochii pe mobil. Aștepți să te sune cineva?

— Da, tu, am spus în glumă, înclinând capul pe o parte și zâmbind, în timp ce ascundeam strategic telefonul.

— Fir-ar să fie, Verô, eu sunt Watson al tău! Spune-mi care-i faza… E cazul tipei ăleia, Janete?

— Aș vrea eu. Biata de ea suferă în continuare în mâinile nenorocitului ăluia și eu nu pot să fac nimic. Mai bine să nu vorbim despre asta pentru că mă necăjește.

Era adevărat: în timp ce cazul Marta Campos nu-mi provoca decât

mândrie, era de ajuns să mă gândesc la Janete ca să simt că sunt polițista cea mai incompetentă din univers. Un rahat.

— A fost un adevărat coșmar, ceva ireal! a spus Nelson. Dar tehnologia are limitele ei, nu te mai învinovăți. N-ai căutat-o pe Janete ca să-i explici?

— Ce să-i explic? Chiar crezi că are chef să stea la discuții cu mine?

— Știu și eu, Verô…

— I-am strecurat o scrisoare pe sub ușă, am spus. Dar asta a fost acum câteva săptămâni! N-a dat niciun semn. Am ratat momentul când puteam să vorbesc cu Carvana și să deschid oficial cazul. Nu-mi rămâne decât să aștept.

— Nu te mai gândi la asta, a spus el, pe un ton plin de compasiune care mi-a făcut bine în clipa aceea.

— O să încerc.

Tocmai când mi-am rotit scaunul ca să mă întorc la foaia de calcul de pe ecranul calculatorului, am primit o notificare pe telefon. L-am privit pe Nelson, așteptând să se îndepărteze, dar el a zâmbit provocator, lăsând să se înțeleagă foarte clar că n-o să plece de acolo. La urma urmei, am ajuns la concluzia că nu era nimic rău în a-i arăta ce făcusem. Nelson era un bun partener chiar și atunci când venea vorba de mici ilegalități. Am luat mobilul ținându-l cu ecranul la nivelul ochilor, în așa fel încât să poată urmări și el. A fost distractiv să-i văd fața uluită când a observat un bărbat gol întins în pat pe ecranul mobilului meu.

— Verô, cine-i ăsta?

— E jegul care a înșelat-o pe Marta Campos, i-am spus, neputându-mă stăpâni să nu zâmbesc.

— Ești sigură că e el?

— Absolut!

N-a mai fost nevoie să spun nimic. În tăcere, l-am urmărit pe Gregório trezindu-se cuprins de disperare și ducându-și mâinile la cap. După câteva secunde, a alergat către noptieră, a deschis sertarele repede, dând totul peste cap, fără îndoială în căutarea mobilului. Pentru că nu l-a găsit, a început să răscolească cearșafurile și să cotrobăie în buzunarele pantalonilor căzuți pe podea.

— N-o să-l găsească. Sărăcuțul! am spus eu, scoțând din geantă iPhone-ul ultimul model și arătându-i-l lui Nelson.

— Nebuno, l-ai jefuit?

— L-am jefuit pe dracu'! Doar l-am sedat, am intrat în casa lui și mi-am recuperat pagubele…

Nelson a început să râdă, fără să-și dezlipească ochii de la ecran, unde Gregório se învârtea dintr-o parte în alta, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. A dispărut din cameră, dar s-a întors după mai puțin de un minut, înfuriat. Probabil a văzut harababura pe care o lăsasem în urmă și a înțeles că îșI pierduse și laptopul. Bună treabă. Indignat, a lovit patul cu pumnii, și-a aruncat privirea agitată în jurul camerei și a amețit, vomitând chiar acolo.

Câtă satisfacție îmi provoca expresia lui speriată, să-l văd cum simte pe pielea lui neputința de a se trezi dezbrăcat în propria casă, de unde îi lipseau bunurile personale. Am râs în hohote ca și cum aș fi asistat la o scenetă umoristică bună, în timp ce Gregório, încă buimăcit, încerca să-și împace mintea și corpul, curățându-și propria murdărie și convingându-se că se făcuse de râs.

— Ești genială, Verô! a spus Nelson, bătând ușor din palme.

Am mulțumit, făcând un gest ca și cum mi-aș fi scos o pălărie invizibilă. Gregório a dispărut din nou și camera s-a stins. M-am gândit că merge în încăperea din garaj, dar nu s-a întâmplat asta – cele două camere erau tot în întuneric. Încă impresionați de mica noastră distracție sadică, eu și Nelson am rămas privindu-ne, râzând împreună, amintindu-ne de momentele hazlii în care Gregório privea cu ochi deznădăjduiți și făcea gesturi zadarnice prin aer. Apoi, el a pus întrebarea de care mă temeam cel mai mult:

— Și acum, ce-o să faci cu asta?

Am preferat să fiu sinceră:

— Nu știu, Nelson. N-am nici cea mai mică idee.

♦

Chiar dacă nu aveam idee cum să folosesc materialul acela fără să mă compromit, săptămânile următoare am fost în continuare atentă la pașii făcuți de Gregório. De fiecare dată când primeam o notificare pe mobil, alergam să urmăresc Big Brother-ul meu particular. Am avut plăcerea de a-l vedea subțiindu-se pe zi ce trece, tulburat de înșelătorie. M-am obișnuit treptat cu rutina lui, știam la ce oră se trezește și cât timp rămâne în dormitor. Probabil că Gregório a încercat să vorbească cu mine pe site-ul IubireIdeală.com, dar profilul meu nu mai exista. Orgoliul lui masculin era rănit și nu avea pe nimeni asupra căruia să-și descarce furia, ceea ce era

perfect.

Am început să cred că poate camera din încăperea ascunsă în garaj nu fusese instalată cum trebuie, pentru că acolo nu se întâmpla nimic. Spre disperarea mea, nu știam unde greșisem, dar trebuia să existe o explicație pentru toată nemișcarea aceea. Câteva nopți la rând am avut parte de insomnie. Abia luni dimineață mi-am revenit, când Gregório a intrat pentru câteva clipe în sala de necropsie și și-a pus o perucă cu păr lung și o mustață falsă în fața oglinzii. Fără îndoială, era o atitudine suspectă, dar nu avea consecințe semnificative. Nu puteam nici să acționez, nici să-i povestesc nimic lui Carvana atâta timp cât camerele nu îl surprindeau în flagrant făcând ceva într-adevăr ilegal. În orice caz, tot nu mă grăbeam. Să urmăresc mișcările lui Gregório era bucuria zilelor mele.

Acasă, situația era în continuare ciudată. După ceartă, eu și Paulo treceam printr-o fază anostă, cu puțin sex, puține conversații și multe reproșuri. Uneori, chiar îmi promiteam că o să încep un dialog rezonabil, că o să revin la vremurile dinainte, dar îmi era o lehamite cumplită să mă apropii de el.

Miercuri seara, când am ajuns la apartament, Paulo purta șorț, masa era pusă și un cântecel romantic se auzea la sistemul audio. După liniștea care domnea în celelalte camere, se înțelegea că cei mici erau la soacră-mea. Mi-am lăsat geanta pe fotoliu și m-am așezat la bar, în timp ce Paulo îmi servea un pahar de vin.

— Îmi place la nebunie surpriza…

— O mică cină specială, o rețetă nouă. Să toastăm pentru succesul tău, Verô!

Era o oarecare ironie în vocea lui, dar am preferat să o ignor. Am ciocnit paharele, privindu-ne în ochi.

— Nu am chiar atât de mult succes, am spus.

— Ei, nu… Acum ești o polițistă importantă, cu tot felul de treburi. Niciodată n-am văzut să te solicite atât Carvana…

— Ești gelos, Tigrule? Asta mai lipsea, după atâta timp, am răspuns, pășind pe un teren periculos. Bun vinul, nu? De care e?

Observația mea a fost aruncată la întâmplare, nu mi se păruse că vinul ar avea ceva deosebit, voiam doar să găsesc alt subiect de conversație decât relația noastră.

— Ce nostim! a spus el, credeam că o să-mi poți răspunde tu la

întrebarea asta, Iubi. Am verificat pe *Vivino* și vinul ăsta e prea scump pentru umila noastră cămară… Nu l-am cumpărat eu.

Rahat, era vinul pe care-l luasem din casa lui Gregório! M-am ridicat, am înconjurat barul și m-am apropiat fără grabă de sticlă, câștigând timp ca să mă gândesc la un răspuns.

— Te-ai apucat să-mi faci farse?

— Și tu te-ai apucat să cumperi vinuri scumpe? a replicat el.

— Nu-i nimic neobișnuit cu vinul ăsta, Tigrule. L-am primit zilele trecute, a fost confiscat la o percheziție pe care am făcut-o cu Carvana. N-ar fi trebuit să-l deschizi fără să-mi spui…

— N-o cunosc pe această nouă Verô, a spus el, cu mâhnire în voce. Nu știam că iei lucruri din casele suspecților.

— Nu mă mai enerva, Paulo! am spus, lăsând la o parte paharul și dând să plec. Nu înțelegi nimic din munca mea, nu știi cum merg lucrurile la poliție, care sunt presiunile. Nu vreau să vorbesc despre asta.

El m-a apucat de braț.

— Înainte nu te amestecai în încurcăturile astea. Mai ales când era vorba de furturi.

— Mă jignești!

M-am eliberat și am ieșit în coridor. Paulo tot nu renunța:

— Credeam că știm tot unul despre celălalt.

— Ești paranoic, asta ești! Credeam că vrei să petrecem o seară mișto, că putem să trecem peste probleme. Dacă nu faci altceva decât să mă cicălești, n-am nevoie! N-ai decât să mă bănuiești, dar să știi că eu nu m-am îndoit niciodată de tine!

— Nici nu ți-am dat motive. Viața mea e o carte deschisă. Pe când a ta… m-a provocat el. Înainte vorbeam despre orice, îmi povesteai ce-ai făcut la serviciu, îți povesteam și eu… Vreau să ne înțelegem, Iubi. Dar unde e acea Verônica dinainte, partenera mea?

Când îl vedeam pe Paulo așa, chiar că mi se făcea milă. A deschis brațele și i-am acceptat gestul. Mi-am lipit fața de pieptul lui, respirând adânc. Ce se întâmplase cu noi?

— Acea Verônica e în vacanță, Paulo, am răspuns, după câteva secunde. Așa cum ai spus, această nouă Verônica e tare ocupată, are tot felul de lucruri pe cap. Aș vrea ca tu să respecți faza prin care trec acum.

— O respect. Dar fără secrete, se poate?

Înainte ca discuția să poată avansa, mobilul meu a început să vibreze. M-am gândit că poate Gregório era în fața camerelor și mi s-a trezit din nou curiozitatea. Era cel mai prost moment ca să mă uit la mobil, știu, Paulo începuse să mă sărute tandru, dar mi-a fost imposibil să mă concentrez:

— Stai un pic, Tigrule! E posibil să fie important.

— Vorbești serios, Verô? Tocmai acum?

S-a îndepărtat, demoralizat. Și-a luat paharul și s-a dus către fereastra din sufragerie, cu umerii încordați. Pe mobil, o serie de mesaje de la Nelson cum că vrea să se întâlnească cu mine *as soon as possible*[21]. Am avut o senzație plăcută când le-am citit. Nu voiam să vorbesc cu Paulo despre cazuri, dar voiam să vorbesc cu Nelson. Mi-am luat geanta și m-am îndreptat spre soțul meu.

— Trebuie să plec. Mă cheamă Carvana. E chiar urgent.

— Și cina pe care am pregătit-o? O să rămân mereu pe ultimul plan?

— Noua Verônica are obligații în afara programului, m-am apărat, umplându-i fața de săruturi. Ai răbdare, încă un pic, te iubesc, mereu ai fost centrul vieții mele. Promit că mă întorc repede.

— Nu-i nevoie să-ți faci griji să ajungi la timp. Mâine-dimineață plec la o întrunire în Rio și mă întorc abia noaptea, cu ultimul zbor. Merg cu un coleg de la birou.

— Cu Mário?

— Acum vrei să-mi controlezi viața, dar eu nu pot s-o controlez pe-a ta? a zis, schițând un zâmbet victorios. O să pun deoparte vinul. Îl terminăm mâine.

Am încuviințat, ieșind în grabă. Nici măcar nu voiam să mi-o trag cu Nelson, dar să fiu lângă el avea să-mi facă bine. Fericirea asta de adolescentă îmi provoca o vinovăție enormă. Paulo era cel mai bun soț din lume, portul meu sigur, iar eu… ce făceam?

L-am rugat pe Nelson să ne întâlnim la cafeneaua noastră preferată, n-aveam chef de motel. Am chemat imediat un taxi și am profitat de drum ca să trec în revistă relația noastră. Era ciudat cât de mult ne reapropiaserăm în ultima vreme (chiar prea mult). Trebuia să separ urgent sentimentele de dorința sexuală. Un mascul alfa bun pentru tăvăleală, un mascul beta bun pentru căsătorie, mereu trăisem după deviza asta până atunci. Masculii alfa sunt cei mai tari din parcare, afemeiați, reci, dar incredibili în pat. Partea cea mai bună e că vor să se implice chiar mai puțin decât tine.

Masculii beta ca Paulo sunt cea mai bună alegere pentru rolul de soț. Sunt amuzanți, blânzi, nu vor să domine conversația, fac schimburi, împărtășesc, își arată sentimentele. Cam prea docili, ce-i drept, dar mult mai ușor de dus de nas. Nelson era un amestec între cele două tipuri: mai întâi atent și săritor, pentru ca apoi să devină dominant și feroce în pat; o combinație pe cât de perfectă, pe atât de periculoasă. Poate că era prea târziu ca să evit riscurile.

La cafenea, am cerut un cappuccino și am început să-i povestesc lui Nelson despre criza mea matrimonială. În mod neașteptat, el era atent la fiecare frază ca și cum ar fi urmărit ultimul episod din serialul lui preferat.

— Noi suntem greieri, Verô, a spus el, când am terminat de vorbit. Ne place viața. Paulo e furnica, muncitoare, statornică. Cu vremea, poate deveni foarte monoton.

— Parcă aș căra pietre de moară!

— Trebuie să ai o răbdare extraordinară ca să iasă cum trebuie. De asta nu m-am însurat niciodată, n-am găsit nicio femeie care să nu mă macine mărunt!

— Cum de știi atâtea despre căsătorie dacă n-ai încercat niciodată, nemernicule?

— Preoții dau sfaturi bune și nici ei n-au fost niciodată căsătoriți!

Am pufnit în râs, schimbând replici nostime. După ce am terminat de băut cafeaua, Nelson a propus să împărțim o băutură excelentă, cu cafea și Licor 43. Eram atât de absorbită de conversație încât aproape n-am observat notificările neîntrerupte ale mobilului – mișcare acasă la Gregório. Camera pornită era cea din sala privată de necropsie. M-am însuflețit imediat: abia așteptam să descopăr cu ce se îndeletnicea acolo. Fără îndoială, nenorocitul avea două laturi – medicul și monstrul –, iar eu aveam să o cunosc în curând pe cea mai întunecată dintre ele.

Am așezat ecranul pe masă ca să putem urmări acțiunea. Gregório, complet de nerecunoscut, cu părul lung, mustață și purtând sacoul bleumarin cu logoul Pacea Veșnică, a intrat în camera lui secretă. Mergea încet, cu o oarecare dificultate, și a fost de ajuns să își răsucească corpul ca să înțeleg motivul: cără în brațe o femeie moartă. A dus corpul până la targa de oțel din centru, i-a mângâiat chipul, aranjându-i părul lung ca și cum femeia ar fi fost încă în viață, și a dispărut în partea stângă a ecranului ca să aprindă luminile albe.

Așezat pe fotoliul din fața oglinzii, acest Gregório deghizat a început să-și dea jos costumația, luminat de becurile galbene care îi înconjurau reflexia. Și-a scos ochelarii falși, i-a pus în sertar și a așezat peruca cu părul lung la loc în cârligul de pe perete, printre celelalte care erau atârnate acolo. Și-a smuls și mustața. Acum avea din nou înfățișarea tinerească de care se folosea atât de des ca să amăgească femeile. Cu vârfurile degetelor, i-a răsfirat părul, dându-l în spate, și a luat un șervețel demachiant de sub masă. În câteva minute, a înlăturat stratul gros de machiaj care-i acoperea fața.

Ridicându-se, și-a pus în locul sacoului șorțul agățat în cuier și s-a apropiat în sfârșit de corpul fetei, întins pe metalul rece. Omul cu o mie de chipuri își dezvăluia chipul cel mai intim. După cum gesticula, am avut impresia că vorbea cu cadavrul. Păcat că nu se putea auzi ce spunea, dar, judecând după capul înclinat ușor și după degetele care mângâiau cu delicatețe pielea cadavrului – mai întâi brațele, apoi pomeții obrajilor, abdomenul și sânii tari ai fetei moarte –, acela era un moment de tandrețe pentru Gregório.

Era un ritual pe cât de grotesc, pe atât de personal. Am schimbat priviri neîncrezătoare cu Nelson, fără să spunem nimic. Nu voiam să pierdem nicio secundă. Gregório a pornit furtunul încolăcit în apropiere și a îmbăiat cadavrul, care avea deja pete verzui pe abdomen. Cu mișcări lente și circulare, i-a frecat cu săpun tot corpul cu grija cuiva care face baie unui bebeluș, lăsând apa să se scurgă printr-un orificiu din targă, aflat chiar deasupra găleții de colectare.

A șters cadavrul cu un prosop alb și, folosind un uscător conectat la priză, a aranjat părul femeii, făcându-i bucle cu ondulatorul. Când coafura era gata, a căutat în sertare o trusă de machiaj profesionistă și, pas cu pas, a redat viață chipului palid: fond de ten, fard de ochi și de obraji, rimel. Gregório era un decorator de morți desăvârșit.

Dintr-un alt sertar, a scos o lenjerie roșu cu negru, cu ambalajul încă nedesfăcut, și a îmbrăcat cadavrul, cu aerul că face asta tot timpul. Am crezut că o să vomit, dar eram prea concentrată. L-am văzut luând un iPod, conectându-l la o boxă și începând să se dezbrace lent, părând să se miște în ritmul muzicii. M-am întrebat care o fi fost coloana sonoră pentru o astfel de ocazie.

Acum gol, Gregório a atins din nou cadavrul, plin de respect, șoptind

fraze scurte și îndrăznind să-i lingă urechile și gâtul albicios. Nu se grăbea, mărind treptat intimitatea. S-a urcat deasupra cadavrului, și-a pus capul între picioarele femeii, rotindu-și limba lacomă în timp ce îi strângea cu degetele sfârcurile. A rămas așa minute în șir, până când a deschis cu forța mandibula moartei și și-a vârât înăuntru penisul erect.

Deja lac de transpirație, a penetrat-o pe răposată fără prezervativ, urlând de plăcere și aruncându-i priviri ca un soț îndrăgostit. A riscat diverse poziții, făcând risipă de mângâieri și săruturi. A trebuit să mă îndepărtez puțin de masă, simțind un amestec de greață și exasperare. Nimeni nu merita un asemenea abuz. Iadul era prea puțin pentru psihopatul ăsta. După un preludiu interminabil, Gregório a ajuns la orgasm și, hohotind cu nerușinare, s-a cuibărit lângă cadavru, așezând brațul femeii peste pieptul lui fremătător. Nu mai lipsea decât să aprindă o țigară.

S-a ridicat peste câteva minute, cu penisul flasc, și s-a îndreptat spre sertarul dulapului, de unde a luat o cutiuță. Era prea mult pentru mine: Gregório a îngenuncheat în fața tărgii metalice și, cu lacrimi în ochi, părea să o ceară pe moartă în căsătorie. Sărutându-i mâinile, i-a pus inelul de logodnă pe degetul inelar. A scos dintr-o cutie rotundă o cunună și a așezat-o cu multă grijă pe capul femeii. O mireasă moartă și goală. A luat-o în brațe, ca și cum ar fi plecat în luna de miere, și au ieșit împreună din sala de necropsie. Am crezut că se duc în dormitor, dar nu s-a întâmplat asta. Imaginea s-a oprit și s-a lăsat liniștea. Cu o asemenea înregistrare, orice judecător ar fi luat de bună o pledoarie de alienare mintală.

Fără chef de nimic altceva, Nelson m-a privit, serios:

— Verô, ai toate dovezile pentru caz. Tipul ăsta merită trimis direct la închisoare! Când vorbești cu Carvana?

— Ia-o mai ușor… Mai trebuie să mă gândesc… Nu am niciun fel de permisiune să fac ce am făcut, dovada poate fi respinsă de orice avocat fără scrupule.

— Dar n-are niciun sens să știi toate astea și să nu faci nimic. Lasă-l pe Carvana să te ajute. El poate să se folosească de vechea scăpare cu denunțul anonim, poate să tragă sfori ca să fie acceptate dovezile. Povestea asta devine prea periculoasă ca să mergi mai departe singură.

— Lasă-mă doar câteva zile ca să-mi fac curaj și să-mi pun cap la cap versiunea, OK?

Ne-am despărțit fără să ne sărutăm nici măcar pe obraz. Nelson a ținut

neapărat să mă ducă acasă cu mașina, când se lumina de ziuă. Paulo deja plecase și patul era aranjat, ca și cum nimeni nu dormise acolo în noaptea aceea. Am făcut o baie lungă, de parcă mizeria la care asistasem mi s-ar fi impregnat în piele. Am descărcat înregistrarea video cu Gregório în calculatorul meu și am salvat toate materialele în cloud. M-am întins în pat, cu mintea funcționând la viteză maximă, dar cu trupul istovit, cerând o pauză, și am închis ochii.

Nu dormisem decât trei ore când mi-a sunat mobilul. Pe ecran, un număr necunoscut.

— Sunt Janete, am auzit. Vorbesc de la un telefon public.

M-am ridicat imediat în capul oaselor, frecându-mă la ochi. Vocea ei era surescitată, întretăiată. Îmi imaginam cât de greu era pentru ea să facă apelul acela.

— Bună, Janete. S-a întâmplat ceva? Ești bine?

— Trebuie să vorbim. Brandão tocmai a plecat, e într-o tură prelungită.

— Vrei să ne întâlnim la snack-barul Tinei?

— Nu. Poți să vii acum la mine acasă?

Am explodat de fericire. După ce îl prinsesem pe nenorocitul din cazul Martei Campos, acum Janete înțelesese în sfârșit că are nevoie de mine. După atâta tăcere, îmi solicita prezența. Am sărit repede din pat, începând deja să-mi scot pijamaua.

— Mă îmbrac și alerg la tine, bine? Nu-ți face griji!

Mi-am stropit fața cu apă, din moment ce în frigider nu mai erau băuturi energizante – probabil că le băuse Rafa pe toate. M-am îmbrăcat chiar în hainele din ziua anterioară, am luat o banană ca s-o mănânc pe drum și m-am îndreptat spre Zona de Est, sperând că Janete descoperise adresa locului. Așa, aș fi avut două cazuri să-i prezint lui Carvana și aș fi dobândit un avantaj asupra lui. Aș fi scăpat lumea asta mizerabilă de un escroc necrofil și de un criminal în serie.

Pentru că nu era ora de vârf, am ajuns chiar repede. Nerăbdătoare, Janete mă aștepta la poarta casei. Purta o rochie simplă care-i acoperea genunchii, cam țărănească, și un șorț legat în talie, dar, spre surprinderea mea, părea nevătămată.

— Bună dimineața, Janete!

— Intră, Verônica, intră! E mai bine să nu te vadă nimeni, a spus, făcându-mi loc să trec.

Am propus să ne așezăm în camera de zi, dar ea s-a îndreptat spre bucătărie.

— O să fac o cafeluță ca să bem amândouă.

Ne-am instalat chiar acolo, în picioare lângă mobila de bucătărie, cu un aer degajat, iar Janete a început să vorbească despre scrisoarea pe care i-o lăsasem. Tonul ei era pașnic și m-am bucurat că lucrurile începeau în sfârșit să se așeze. I-am mulțumit când mi-a întins cana de porțelan cu cafea proaspăt făcută, am suflat în ea și am băut-o cu înghițituri rapide în speranța că o să mă trezească. Nu oricine poate să îndure mai mult de treizeci de ore fără somn.

Am ascultat-o vorbind vreo cinci minute, încercând să înțeleg unde voia de fapt să ajungă. Apoi, în timp ce loveam ritmic cu degetele în coapse, am simțit cum mi se moleșește corpul și un bâzâit puternic mi-a luat cu asalt capul, făcându-mi urechile să explodeze. M-am sprijinit de mobilă, clătinându-mă pe picioare și căutând cel mai apropiat scaun. Mi-am aruncat privirea prin cameră până când m-am trezit față în față cu Janete. Avea o strălucire sadică în ochi, care nu era acolo înainte. Nici măcar n-am avut timp să ajung la scaun. Privirea mi s-a întunecat în curând și, înainte să se stingă cu totul, îmi amintesc doar că am murmurat:

— Ce-ai făcut, Janete?

26

M-am trezit, dar nu am deschis ochii. Un instinct, pe care îl aveam din dimineața în care îmi pierdusem părinții, îmi spunea că trebuie mai întâi de toate să ascult. Să ascult ca să știu ce mă așteaptă când o să deschid ochii. Era o precauție, dar era și teamă.

Capul îmi cântărea o tonă și simțeam în gură un gust groaznic, amar. Când am încercat să-mi mișc brațele, m-am convins că eram imobilizată. Puțin câte puțin, mintea mi s-a limpezit și m-am văzut bând cafeaua „botezată" în bucătăria lui Janete, privirea ei cinică în timp ce îmi pierdeam echilibrul. Trădătoarea dracului! Bine că mă ținea legată, altfel aș fi omorât-o pe loc pe vaca aia prefăcută.

Cu grijă, am îndrăznit să mijesc ochiul drept și am văzut-o pe Janete la câțiva metri depărtare de mine, întoarsă cu spatele, privind pe fereastră. Mi-am aruncat privirea asupra încăperii: eram întinsă pe pat, în dormitorul matrimonial, cu mâinile și picioarele îndepărtate de corp, prinse de gratiile de la capetele patului. Nu aveam nici cea mai mică șansă, ăsta era adevărul. Măcar nu mă dezbrăcase.

Abia în clipa aceea am înțeles cât de deșteaptă era Janete. La început, mi-a trezit multe bănuieli cu fragilitatea pe care o afișa, dar apoi, condusă de emoții, i-am ignorat complet cealaltă latură: fața răului. Victimă pe dracu'! Janete avea experiență și învățase foarte bine de la soțul ei. Exista o cruzime disimulată, o plăcere ascunsă în cumplita ei complicitate cu Brandão.

Nu cunoșteam decât versiunea ei asupra crimelor. Cine îmi garanta că lucrurile s-au întâmplat așa cum a povestit ea? Îmi era ciudă că mă lăsasem ademenită într-o capcană atât de rudimentară, tipică pentru filmele care se dau după-amiaza la televizor. Am privit încă o dată înjur, încercând să captez cât mai multe informații, câtă vreme ea nu observa că m-am trezit. Era esențial ca să pot fugi de acolo.

Pe noptieră, un flacon de Rivotril. Nu știam de cât timp eram imobilizată, dar sigur nu de mult: efectul medicamentului trece repede. După lumina care intra pe fereastră, începea să se însereze… Teama îmi răscolea măruntaiele, învălmășindu-mi ideile. Fără să vreau, viața mi se

perinda prin fața ochilor ca un trailer prost montat – mamă, tată, soț, copii, căsătorie, visuri, carieră. O lacrimă s-a încăpățânat să mi se prelingă pe față și am pufnit, ceea ce a făcut-o pe Janete să se răsucească imediat.

— *Bună dimineața,* Verônica!

După ton, părea la fel de surescitată ca mine, ceea ce putea fi un avantaj, cu condiția să mențin controlul. Janete a coborât privirea și a zâmbit fără veselie. Cu palmele își freca antebrațele încrucișate și se balansa lăsându-și greutatea de pe un picior pe altul.

— Îl aștepți pe criminalul de bărbatu-tău?

— Taci din gură, Verônica! Greșeala mea a fost că te-am căutat, asta a fost!

Am oftat, sătulă de litania aceea a sindromului femeii abuzate.

— Nu te mai saturi să dai vina pe mine, nu? Măcar te poți privi în oglindă?

Ea a început de-ndată să plângă, corpul îi tremura, ochii agitați evitau cu orice preț confruntarea. Janete era o bombă cu ceas în minutele finale. Cea mai bună șansă a mea era ca cioburile să nu mă rănească atât de rău când avea să explodeze. Și-a șters fața cu mâinile încordate, apoi și le-a trecut peste abdomen, mângâindu-l mai multă vreme decât ar fi fost normal. Pentru că limbajul acela corporal nu putea fi interpretat decât într-un singur fel, am atacat:

— Deci… care-i planul? Să mă omori și să lași copilul pe care-l aștepți să crească cu amândoi părinții la închisoare?

S-a apropiat în grabă de marginea patului, întinzând degetul arătător în dreptul nasului meu.

— N-o să te las să-mi strici fericirea! Ești o incompetentă care nu mi-a adus decât necazuri, mi-ai vândut o minciună! Vreau să scap de tine!

— Mă crezi atât de proastă încât să vin aici fără să-mi anunț echipa? am blufat, mimând un calm pe care nu-l aveam, deși spatele îmi era lac de transpirație. În funcție de cât timp rămân aici, ei stau deja la pândă afară.

Janete a făcut ochii mari, retrăgându-se timid, ceea ce mi-a dat o fărâmă de speranță. Nu luase în considerare posibilitatea asta. Îngenuncheată lângă mine, a trecut de la ură la resemnare în câteva secunde.

— Brandão s-a schimbat, lucrurile au să se liniștească, a murmurat ea. Mi-a spus adevărul, acum cunosc imaginea completă, viața lui a fost îngrozitor de tristă. Toate lucrurile prin care a trecut cu bunica și mama lui

sunt suficient de traumatizante ca să zguduie pe oricine, dar… acum e altfel. O să fie tată. Tată! E un om schimbat! Trebuie să mă crezi!

— Un om schimbat? am pufnit eu. Traumele din copilărie nu sunt justificări pentru crime, Janete. În viitor, omul ăsta schimbat îți va abuza copilul, îl va tortura pe micuțul neajutorat! Asta vrei?

Ea a luat o postură rigidă, adoptând un ton orgolios:

— Brandão nu i-ar face asta niciodată unei făpturi care e sânge din sângele lui! Ești o proastă, nu înțelegi! O să-i fie la fel devotat acestui copil cum îi e bunicii lui! O să-l iubească!

— Chiar crezi abureala asta?

— E adevărat! a exclamat și ochii îi ieșeau din orbite, iar obrajii îi străluceau, îmbujorați. Tu nu te gândești decât să mai rezolvi un caz, să devii faimoasă și să te umpli de distincții!

Ființele umane sunt ticăloase și egoiste, preferă problemele pe care le cunosc deja în loc să înfrunte necunoscutul în mod onorabil. Janete nu avea curaj să scape de soțul ei criminal, dar avea curaj să mă dea pe mâna lui ca să fiu torturată. În egocentrismul ei dement, era o femeie gata să facă orice ca să-și trăiască mai departe viața mizerabilă.

— Deci, Janete, să văd dacă am înțeles… De acum încolo, Brandão o să fie fericit cu un bebeluș care plânge tot timpul, în timp ce tu o să încălzești biberoane și-o să schimbi scutece fără să ai timp de nimic altceva. Și cheltuielile lunare o să se tot mărească, normal…

— Taci, nenorocito!

— Câte vieți o să mai coste fericirea ta?

Ea m-a privit, înăbușindu-și plânsul. Refuza să se lase convinsă, iar dezavantajul meu creștea tot mai mult. De la capul patului, Janete a luat cuțitul de bucătărie lăsat în apropiere. L-a apucat șovăitoare, degetele tremurându-i pe mâner.

— Doar viața ta, Verônica, a spus ea, apropiindu-mi lama cuțitului de gât.

A ezitat, a tras aer în piept. A trebuit să fiu puternică pentru a-mi susține cauza în continuare. O frază greșită și aveam să sângerez până la moarte. Fără să mișc nici măcar un mușchi, m-am apărat cum am putut:

— Dacă faci asta, echipa mea intră imediat peste tine.

Janete a reflectat câteva secunde înainte să lase cuțitul deoparte și să-mi pipăie tot corpul. A găsit mobilul în buzunarul pantalonilor și l-a azvârlit

către perete. Am afișat un zâmbet stil Mona Lisa, văzându-mi telefonul căzut pe podea.

— Ești la fel de criminală ca soțul tău. Doar că ești mai meschină și mai incompetentă. Microfonul nu e în mobil, Janete.

Fermitatea cuvintelor mele a descumpănit-o. Mi-am scuturat capul ca să-i atrag atenția asupra cerceilor mei. Dacă Janete credea, măcar o vreme, că cerceii mei erau la fel ca aceia pe care i-i dădusem ei, atunci chiar aveam un plan. Nenorocita mi-a urmărit privirea și în sfârșit a înțeles mesajul: fără să spună nimic, i-a desfăcut și a început să-i verifice îndeaproape.

— În W.C.! am șoptit repede, înainte ca ea să examineze prea mult bijuteriile obișnuite.

Speriată, a alergat până în baie și s-a descotorosit de cercei, trăgând apa. Când s-a întors în cameră încă mai avea o expresie pierdută.

— Acum da, o să discutăm doar noi două, am spus. Nu avem mult timp. În curând, ei au să se năpustească înăuntru și n-ai să mai discuți decât cu superiorii mei.

— În scrisoarea ta… a spus ea cu capul plecat, aproape înfrântă. Ai scris că ai soluția finală… Ce voiai să spui?

Reușisem din nou s-o prind în mreje și nu era nevoie decât să am grijă ca să scap de acolo cu viață.

— Dacă vrei să ucizi pe cineva, ucide-l pe Brandão. Te ajut eu.

Propunerea a mers la țintă ca un glonț, lovind drept în pieptul lui Janete. Ea a ieșit din cameră, agitată, iar pe mine m-a cuprins disperarea la gândul că îl sună pe soțul ei și îi povestește ce a făcut, sigură că va obține iertarea lui. Pentru ea, copilul acela era un scut.

Peste câteva minute, s-a întors în cameră, răsucindu-și cu mâinile șorțul deja foarte mototolit. S-a așezat lângă mine pe pat. Suspina încetișor.

— Dacă îl ucid, ajung și eu la închisoare, a spus, aproape în șoaptă.

— Există o cale de a scăpa de el fără să fii descoperită, am răspuns. O să acționăm doar noi două. O să-ți fac rost de stricnină. Doar cu o cantitate mică pusă în mâncarea lui, coșmarul tău o să se sfârșească și vei putea fi mamă așa cum ai visat întotdeauna.

— O să se descopere că a fost otrăvit și o să ajung după gratii.

— Am un contact la IML. Medicul legist o să declare că moartea a fost naturală. Nimeni n-o să afle niciodată, Janete, am spus, cu o siguranță pe care încă nu o simțeam.

Cu filmarea pe care o aveam cu Gregório, puteam să-l șantajez ca să obțin un raport de necropsie fals. Să rezolv un caz cu ajutorul celuilalt, așa da! O soluție magistrală, șah mat.

— Dar eu o să știu că l-am ucis pe tatăl copilului meu! Vinovăția pe care o s-o simt… Cum să mă lupt cu ea?

— O pui în același sertar unde ai pus vina de a-l fi ajutat să ucidă atâtea femei. Merită să o faci pentru Paloma… Nu ești tu lupul cel rău, Janete.

Ea a pălit. Era confirmarea că ascultasem într-adevăr cum fugiseră cele două și cum Paloma fusese ucisă cu brutalitate. Janete a apucat iar cuțitul și m-am oprit imediat. Nu avea să vină nicio echipă de poliție, nicio salvare: era sfârșitul meu.

Spre surprinderea mea, ea a început să taie legăturile cu care eram țintuită de pat. Mi-am fricționat energic încheieturile mâinilor și gleznele ca să-mi restabilesc circulația sângelui. Voiam să-i fac felul lui Janete și să spun că am fost în legitimă apărare. Ce mult mi-ar fi plăcut s-o pălmuiesc fără oprire pe nemernica aia. Dar nu mă pricepeam să fiu chiar atât de jigodie. Pe lângă asta, planul meu era perfect.

M-am ridicat de pe pat și am ridicat mobilul: ecranul se spărsese în partea de sus, dar mai putea fi folosit până reușeam să-mi cumpăr altul. L-am pus în buzunar.

— Îți aduc otrava până mâine, cel târziu, am spus, înainte să ies din dormitor.

Am plecat de acolo, abia ținându-mă pe picioare. M-am urcat repede în mașină și am luat-o din loc, cât timp adrenalina încă mi se mai răspândea prin corp. Am avut impresia că m-am intersectat cu Opelul Corsa al lui Brandão la primul semafor și am oftat ușurată, când mi-am dat seama că mă înșelasem. Fusese cât pe ce s-o încurc cu Janete. Tremurând, am luat mobilul, neștiind cui să-i trimit mai întâi mesaj: lui Nelson sau lui Paulo? Mai bine soțului meu. I-am scris că mă îndrept spre casă, dar am primit imediat un răspuns în care mă anunța că intervenise ceva neprevăzut, avea să rămână la Rio și să se întoarcă în São Paulo a doua zi cu primul zbor. Perfect, nu era nevoie să inventez explicații pentru el.

Am mers direct la IML. Folosindu-mă de legitimație, n-a fost greu să-l găsesc pe Gregório, care era pe tură, într-o cămăruță cu aspect de birou de pe vremuri, cu un calculator vechi și multe dosare. Mă simțeam terminată, arătam groaznic, eram neîngrijită, aveam cearcăne și picam de somn, dar n-

am ținut seama de nimic din toate astea. Am bătut la ușă și am intrat fără să cer voie. Expresia lui surprinsă mi-a redat buna dispoziție.

— Vera? Hoață nenorocită ce ești! Unde sunt lucrurile mele? O să chem poliția! a pus el, apucându-mă de braț. A scos un mobil nou-nouț, cu folie, din buzunarul șorțului.

— Te crezi cel mai grozav, nu ți-e deloc teamă de urmări, nu-i așa, Gregório Duarte? am răspuns, zâmbind. Eu *sunt* poliția, nenorocitule. Știu totul despre tine…

El a lăsat jos mobilul, privindu-mă plin de îndoială.

— Ce s-a întâmplat, craiule, ți-ai pierdut vocea? Necrofil scârbos!

— Cine ești? Lasă-mă în pace!

— Cred că nu mă mai denunți, nu?

Era o desfătare să văd șoarecele zbătându-se în capcană. Gregório mi-a întors spatele, încercând să mă lase să vorbesc singură. Nici măcar nu m-am obosit să-l urmez. Am ales chiar acel moment din înregistrare în care o penetra pe răposată și am pornit clipul video pe mobilul meu:

— Ne uităm la un film?

I-am întins ecranul crăpat. Când s-a văzut, transformarea a fost instantanee. S-a năpustit ca un animal, încercând să-mi ia aparatul din mână. Mi-am dus mâna la spate, ca să nu poată ajunge la el, în timp ce gurile noastre se aflau la doar câțiva centimetri una de cealaltă.

— Nu ți-l dau decât dacă mă asculți… am șoptit, seducătoare.

Gregório și-a dus mâinile la cap și și-a șters transpirația care i se ivea pe frunte:

— Ce mai vrei de la mine?

— Aș vrea să-ți smulg mădularul ăla împuțit, dar o să mă mulțumesc cu un pic de stricnină pură. Îți dau o jumătate de oră ca să faci rost de ea.

— Sau ce? Mă denunți? Povestești și tu că m-ai drogat și m-ai jefuit?

— Poate. Chiar vrei să riști?

— Cum vrei să fac rost de otrava aia aici, la IML?

— Sunt sigură că o să te gândești tu la ceva.

— Așa crezi că merg lucrurile? E mai ușor să găsești stricnină sub formă de otravă de șobolani!

— E complicat să folosești cantitatea potrivită. Ești deștept, Gregório, cine știe, poate iei dintr-o probă pentru analiză sau dintr-un eșantion oarecare? Dacă nu primesc repede ce vreau, frumușelule, o să pun filmarea

asta pe rețelele de socializare și o să las poporul să facă dreptate. Sincer, nu știu dacă scapi cu viață… În plus, onoarea ta și cariera de medic au să se ducă pe apa sâmbetei. Îți garantez.

Postura lui – umeri ridicați, privire neliniștită și picioare care se tot foiau – îmi spunea că Gregório era cât pe ce să spună „da”.

— Dumnezeule, pentru ce îți trebuie stricnină? Ce garanție am că n-o să mă înfunzi?

— Viața nu dă garanții, frumușelule. Accepți sau refuzi. A, și înainte să-ți vină vreo idee inteligentă, află că nu sunt singură în povestea asta, că am alte copii ale înregistrării și tot bla-bla-ul pe care ți-l poți imagina. Deci… ce răspuns îmi dai?

♦

După o oră, am plecat de la IML cu un flacon de stricnină în buzunar. Până și somnul îmi fugise. O victorie totală, ăsta era adevărul. La șapte seara, m-am oprit la un telefon public și am format numărul lui Janete. Dacă răspundea Brandão, închideam. Am avut noroc.

— Am făcut rost de material, am spus. Ne întâlnim la snack-barul Tinei într-o oră.

Ușurată, am pus receptorul la loc în furcă. În sfârșit, după sperietura de mai devreme, totul se îndrepta spre un final fericit. Marta Campos era răzbunată, eu renăscusem și Janete avea să-și pună viața la punct. Am parcat aproape de snack-bar, unde ea mă aștepta, tulburată:

— Brandão trebuie să se întoarcă acasă în orice clipă.

— Perfect. Poți s-o faci chiar azi.

Fără grabă, i-am pus otrava în mâini. Janete a privit flaconul.

— Nu știu dacă o să am curaj, Verônica.

Am făcut încă un pas spre ea și mi-am pus mâna pe abdomenul ei încă plat, ca și cum aș fi vrut să simt cum love ște copilul.

— Gândește-te că acționezi în legitimă apărare. Tu ești mama copilului lui!

— Și el e tatăl!

— Brandão e un monstru! am răspuns, serioasă. Nu se poate altfel, ori tu, ori el. Ucizi sau mori. Alegerea e a ta, Janete.

Am plecat fără să privesc în urmă.

27

Janete intră în casă cu grijă. Îi tremură picioarele, un fel de șoc electric îi provoacă furnicături în abdomen, dar ea se stăpânește, ridică capul, cu o atitudine de încredere în sine pe care rareori o adoptă. Așezat pe canapea, Brandão se uită la știri și bea un pahar de whisky. Când o vede, afișează un zâmbet periculos:

— Pe unde zbori, vrăbiuțo?

— Aș vrea eu, disimulează ea. Mi-a scăzut tensiunea și am mers la farmacie să verific… Acum sunt bine.

Ea își trece palma peste frunte, făcând cea mai convingătoare față de victimă de care e în stare. Brandão vine să o sărute, o cuprinde în brațele lui păroase și își plimbă limba peste urechea ei, făcând-o să tresară.

— Unde-i cina mea? șoptește el, cu buzele lângă lobul urechii ei.

— Mă ocup imediat de asta. Dă-mi vreo douăzeci de minute.

Ea se eliberează din îmbrățișare și se îndreaptă spre bucătărie cu pași mari. Inima îi bate mai tare ca niciodată, se confruntă cu un amestec de gol interior și teamă, fără să o arate. Deschide frigiderul, scoțând cu grijă ingredientele deja preparate – ardei gras și ceapă tăiate mărunt, carne tocată, pastă de fasole și de roșii. În timp ce le pune pe toate la înăbușit în ordinea corectă, adăugând sos Tabasco și chimen, un pic de sare și de zahăr, se gândește din nou la ultimele luni din viața ei. Trebuie să ia decizia potrivită.

Cu mâna dreaptă, amestecă în oală carnea, iar cu stânga strânge în buzunar flaconul primit de la Verônica. O polițistă dă ajutor la comiterea unei crime… *Viața mea chiar a luat-o pe căi greșite,* își spune. *Uite în ce m-am băgat*. Simte cum tăcerea sufocă bucătăria, deși aude de departe vocea prezentatoarei de la meteo care anunța că un front de aer rece o să ajungă în Regiunea Metropolitană São Paulo.

Ceasul de perete din bucătărie își mișcă acele. În timp ce așteaptă să se călească legumele și carnea, Janete ia flaconul de otravă și îl ține în fața ochilor. Pare atât de inofensiv. Dacă totul merge cum trebuie, în scurt timp va avea parte de pacea la care tânjește, o viață normală cu copilul ei. Așază

flaconul între borcănelele cu mirodenii pe blatul de bucătărie până când își face definitiv curaj. Piper Cayenne, chili, *jalapeño,* coriandru, stricnină… I se pare amuzant să-și imagineze cum ar fi prezentată rețeta asta la televizor. *Un chili mexican de-a dreptul mortal!* Zâmbește.

— De ce râzi, vrăbiuțo?

Se sperie când îl vede pe Brandão întinzând capul peste umerii ei ca să guste mâncarea. Gândește repede:

— Mă gândeam la copilul nostru, la fericirea noastră.

— Mai are mult chili ăsta al tău? Miroase bine…

Janete încuviințează, sperând ca el să nu observe recipientele din apropierea cratiței. Flaconul de stricnină e diferit de celelalte, un pic mai subțire și mai înalt. În plus, e singurul de care nu e lipită o etichetă. Dacă îl descoperă, s-a zis cu ea.

— Du-te la masă că ți-l aduc imediat.

— Bine, *mămico.* Mi-e foame.

Brandão o sărută zgomotos pe gâtul descoperit și dispare în direcția sufrageriei. Ea oftează, punând repede flaconul la loc în buzunar. Amestecul acela în treburile ei a tulburat-o, nu mai știe care e calea cea mai bună. Să fie de față când soțul ei le tortura pe fete era altceva decât să omoare cu mâinile ei. Decizia ei, responsabilitatea ei… Să ia o viață sub privirea lui Dumnezeu, să-l otrăvească pe tatăl copilului ei, bărbatul pe care îl iubește și îl urăște. Nu o să aibă niciun drept la iertare. Chiar dacă nu descoperă nimeni, *ea* nu o să și-o ierte.

În timp ce sosul roșu clocotește și totul devine suculent în cratiță, ea reflectează. Așază farfuriile și tacâmurile pe masă, privește către Fecioara de la Cabeza aflată pe altar și îi cere ajutorul. Bineînțeles că Fecioara n-o să fie de acord ca Janete să comită o crimă. După toate prin câte a trecut, și-a pierdut mare parte din credință. *Ucizi sau mori*, a spus Verônica. *Alegerea e a ta, Janete.*

Își mângâie copilul din pântece și intră în bucătărie, hotărâtă. Presară în cratiță câte un pic din fiecare soi de piper, adaugă pasta de fasole și desface flaconul de stricnină. Un praf alb, fără miros, amar. Toate condimentele acelea și piperul au să-i ascundă gustul. E vremea să se izbăvească de cel rău, amin. Janete începe să încline flaconul deasupra cratiței cu fiertură, dar, cu o secundă înainte să verse prima granulă de otravă, se gândește la copilul pe care îl poartă în pântece.

Atunci se sprijină de blatul de bucătărie, emoționată. O viață crește înăuntrul ei, un semn de la Maica Sfântă că nu, nu poate sub nicio formă să-l ucidă pe tatăl propriului copil. Nu în felul ăsta, fără să-i dea o șansă ca să arate că a devenit un om cumsecade. Deși cuvintele Verônicăi spun că schimbarea e imposibilă, inima ei afirmă contrariul. Brandão are dreptul să fie tată, are dreptul să fie fericit după ce toată viața a avut parte de atâtea nenorociri.

Închide flaconul sperând că nu-l va mai deschide niciodată. Scoate brânza din frigider, taie felii subțiri și le așază peste preparatul suculent. Sosește la masă, unde soțul așteaptă cu tacâmurile în mâini. Îi servește o porție și se bucură văzându-l cum mănâncă cu atâta poftă.

— E bun, Iubire?

— Tare bun. Ce ai pus în el? Are mult piper, dar e delicios. Exact cum trebuie!

— Voiam să mai variez. Știam că o să-ți placă.

Brandão devorează porția în câteva minute și cere supliment. Dacă ar avea curaj, ar fi ușor să-l ucidă, dar ea nu vrea să se gândească la asta. E de domeniul trecutului. Verônica nu o poate forța să comită o crimă și, dacă o mai deranjează, poate folosi împotriva polițistei propunerea indecentă pe care aceasta i-a făcut-o (și pe care ea aproape că a pus-o în practică). În plus, ține în mână otrava cu care poate dovedi totul.

În timp ce el golește a doua farfurie, Janete merge în bucătărie ca să pregătească compotul de piersici cu o porție generoasă de *requeijão*[{22}] deasupra. E desertul lui preferat. Mirosul prea dulceag îi face greață, dar în același timp se bucură știind că a luat cea mai bună decizie. Așază desertul în fața soțului și profită de ocazie ca să strângă vasele murdare pe tavă.

— În seara asta te-ai întrecut pe tine, vrăbiuțo, spune el, lovindu-i ușor fundul de două ori. Sunt atât de bine dispus încât am putea chiar să ne găsim o nouă menajeră, ce zici?

Janete înlemnește. Timpul se oprește în loc și coasa morții plutește deasupra capului ei.

— Cum, Iubire, nu mai bine rămânem împreună în dormitor… spune ea, dar nu rezistă și, fără să vrea, izbucnește într-un plâns convulsiv, apoi își sprijină coatele de masă și își ascunde capul între brațe. Te rog…

— Nu fi așa, seara asta merită un final deosebit! Hai, nu ne-am mai distrat de mult!

Ea ridică privirea, cercetând ochii reci ai soțului.

— Brandão, mi-ai promis…

— N-am promis nimic! Ai jurat că n-o să mă judeci, că mă iubești necondiționat! spune el și o cuprinde în brațe, drăgăstos, o sărută pe frunte și pare chiar emoționat, când șoptește: Mi-ai dovedit că mă înțelegi, că ești sufletul meu pereche, vrăbiuțo. Ți-am povestit lucruri pe care nu le-am dezvăluit niciodată nimănui.

— Dumnezeule, ai înțeles totul greșit!

— Cum așa? M-am înșelat când am avut încredere în tine?

El o îmbrățișează în continuare, dar mâinile îi alunecă, strângând ușor gâtul lui Janete, care deschide larg gura încercând să respire. În timp ce se sufocă de spaimă, se gândește la răposatul ei tată. El avea dreptate: în viață, fiecare înțelege cât vrea sau cât e în stare. Gata să leșine, Janete se dă bătută:

— Sigur, Iubire, sigur că te înțeleg. Doar că mi-am imaginat alte planuri pentru astăzi…

Brandão încuviințează, îngândurat. Zâmbește ca un copil care tocmai a primit o înghețată gratis:

— Deci te mobilizezi? În noaptea asta e perfect! Mâine încă mai pot să mă odihnesc, înainte de a mă speti cu munca, la sfârșitul săptămânii. Du-te și aranjează-te!

Ea se târăște până în dormitor, fără demnitate. E proastă, naivă, pripită. A ratat șansa de a încheia povestea aceea cât mai avea timp să o facă. Ezitarea ei va fi plătită cu încă o viață. În fața șifonierului, alege hainele pe care le va purta în noaptea aceasta, care se anunță interminabilă. Plânge în timp ce își dă jos blugii și despăturește bluza închisă la culoare. Acum înțelege diferența: e mai bine să ucizi un vinovat, decât un nevinovat. Din moment ce moartea o însoțește oricum, nu trebuia decât să hotărască în ce mod preferă să-și murdărească mâinile. *Încă mai pot salva o femeie,* își spune ea, scoțând flaconul de stricnină din buzunarul pantalonilor și îl ascunde înăuntrul sutienului.

Se urcă în mașină în tăcere. *Totul să fie bine,* își repetă ca o mantra și, astfel, reușește să rămână calmă, chiar și atunci când cooptează încă o fată la autogară. Numele ei e Cícera. Janete duce la capăt mecanic rutina amară, dar de data asta simte o răceală de neînvins. Legată la ochi, recapitulează pașii planului ei: în momentul în care Brandão va ieși să o aducă pe Cícera

din portbagaj, va otrăvi cafeaua pe care el și-o prepara singur. În timp ce soțul ei își va vizita bunica, ea o va elibera pe Cícera și vor fugi amândouă. E posibil ca bunica să bea și ea din cafea și să moară, dar n-are decât. Toți sunt o apă și-un pământ.

Din câte a spus Verônica, durează cincisprezece minute până când otrava începe să-și facă efectul, iar atunci când merge la bunica lui, Brandão stă întotdeauna mai mult de atât, e sigură. Efectul stricninei îi va da de lucru soțului ei, care va muri alături de acea bătrână indiană sinistră; amândoi agitați, zvârcolindu-se unul lângă altul în spasme înfricoșătoare, până când li se va opri respirația. Nu simte nici milă, nici remușcare. Asta a cerut Brandão, asta are să primească.

Când coboară din mașină, el o apucă de braț:

— De data asta, te las să-ți dai jos masca. Mi-ai văzut deja colivia, ne-am băgat în asta împreună.

Ca și cum ar fi mers către altar, el o conduce până la intrarea cu chepeng, descoperită sub cerul înstelat. Coboară scara împreună, iar Janete se așază pe vechiul fotoliu tapițat cu catifea roșie. Profită ca să observe masa unde se află plita și cafetiera și calculează că i-ar luat mai puțin de un minut ca să facă ce trebuie.

— Cutia, vrăbiuțo!

Ascultătoare, Janete se apleacă pentru a lua cutia de lemn. Când capul ei e înconjurat de întuneric și aude cele două *clicuri* ale închizătorilor laterale, pe față i se ivește un zâmbet răzbunător. E ultima oară când face asta. Brandão e un idiot pentru că n-o leagă niciodată, pentru că are impresia că e aceeași Janete supusă, de acum câteva luni. De aici o să-i vină pierzania.

Numărând minutele până când coșmarul se va sfârși, ascultă bolborositul cafelei în cafetieră și pașii soțului care urcă scara. Când aude scrâșnetul chepengului, știe că e momentul să acționeze. Trebuie să se miște repede. *Clic, clic*, își dă jos cutia și o lasă pe fotoliu. Își plimbă degetele încordate prin sutien în căutarea flaconului și îl găsește imediat. Deschide recipientul și varsă tot conținutul în cafetieră. În mai puțin de douăzeci de secunde, se așază din nou și își pune cutia la loc pe cap. *Clic, clic!*

Ușurarea e atât de mare, încât nici nu știe cât timp trece până se întoarce Brandão. Are impresia că întârzie, dar poate că nu e decât propria anxietate care încearcă s-o saboteze. Aude cum soțul ei coboară scările cu Cícera în

brațe. Ea plânge, îl roagă să-i cruțe viața și nici măcar zgomotul asurzitor al lanțurilor nu poate acoperi vocea puternică a disperării ei. Neînduplecat, Brandão îndeplinește ritualul: o atârnă pe sărmană la înălțime, ia cafetiera și iese din buncăr, trântind chepengul cu putere.

Janete mai așteaptă încă zece minute ca să poată acționa în siguranță. *Clic*, *clic,* își dă cutia jos de pe cap. Cícera zboară în aer, prinsă de acoperiș cu lanțuri și cârlige, ca o pasăre sacrificată. Janete ridică mâinile într-un gest împăciuitor, îi spune femeii să aibă răbdare, promite că o s-o scoată de acolo, dar Cícera continuă să plângă și să geamă încetișor. Așază masa în poziția potrivită, aleargă până la locul de unde pornește mănunchiul de lanțuri și o dă jos pe fata suspendată de tavan, înaintează fără teamă, în ciuda furnicăturilor care-i cuprind tot corpul. În clipa aceea, soțul ei trebuie să fie mort.

A scos deja multe dintre cârligele înfipte în corpul Cícerei, când aude o bubuitură inexplicabilă deasupra capului ei. Brandão năvălește în buncăr, scos din fire. Emană ură prin toți porii. Janete face ochii mari, încearcă chiar să fugă, dar din cinci pași el o ajunge, trăgând-o de părul scurt, aproape smulgând puținul care crescuse. Ea încearcă să spună ceva, să ceară iertare, dar soțul nici n-o ascultă: îi pălmuiește fața, o lovește cu picioarele în burtă, urlă de indignare.

Ea se încovoaie, arcuindu-și spatele, încercând să-și ia avânt ca să se elibereze din ghearele monstrului, dar, în câteva secunde, e târâtă pe pământul bătătorit și aruncată la loc în fotoliu ca o păpușă veche din cârpe. Și chiar așa se simte: învechită și uzată. Oasele îi ard, capul îi vâjâie și nici măcar nu încearcă să reacționeze. În timp ce e bătută, nu vrea decât să înțeleagă ce nu a mers. Concluzia e iritant de evidentă: Brandão a făcut cafeaua doar pentru bunica lui. Ea a presupus că o s-o bea împreună cu bătrâna, dar s-a înșelat. Indiana probabil că a murit, dar el e aici, cât se poate de viu și de revoltat.

Amuțită de groază, Janete îl lasă pe soțul ei să-i prindă cu cătușele pumnii și gleznele de brațele și picioarele fotoliului. Când Brandão o atinge, ea îi simte pielea rece ca gheața, asemenea metalului care o țintuiește pe loc. El se îndepărtează, dezlănțuindu-și toată furia asupra corpului Cícerei. Cum-necum, înfige din nou cârligele în spatele sărmanei și trage lanțurile, ridicând-o în aer cu brutalitate, ca și cum ar fi o bucată de carne. Când capătă avânt, o învârte pe Cícera la viteză maximă pe șina

prinsă de tavan, într-un zbor circular ucigător. Biata femeie urlă, vărsând sânge prin toți porii. Janete refuză să asiste la spectacolul torturii. Închide ochii. Era mai bine în cutie – imaginația ei nu ar fi putut niciodată să egaleze ceea ce Brandão le face fetelor acelora.

Cícera strigă până când i se taie respirația, dar Janete încă mai aude fragmentele din *Acalanto para Helena* intonate de Brandão pe măsură ce se calmează și percepe cu precizie clipa în care fata își dă sufletul: liniștea brutală devorează tot spațiul, contrastând cu strigătele înspăimântate de acum câteva secunde. E dureros, dar Janete nu are timp nici măcar să sufere, fiindcă Brandão dă drumul lanțurilor și se apropie de masă, unde ia un pix negru. Cu ochii injectați, dar fără să scoată un cuvânt, el marchează un singur punct întunecat pe bărbia lui Janete. Înțelegând semnificația acelui simbol, ea urinează în pantaloni, îngrozită.

Lichidul cald i se prelinge pe picioarele tremurânde în timp ce Brandão îi vâră lui Janete cutia pe cap. Captivă în întuneric, ea spune o dată *Tatăl nostru* și *Ave Maria.* Simte un fluid vâscos trecând prin cutie și scurgându-i-se prin păr, răspândindu-i-se pe tot corpul până la picioarele desculțe. Un miros inconfundabil de petrol lampant. Se roagă să se termine repede și îi vine să-și mângâie abdomenul – *binecuvântat este rodul pântecelui tău* dar cătușele o împiedică. Nu poate nici măcar să-și ia rămas-bun de la copil.

Totul se întâmplă cât ai clipi: ea aude piatra pentru aprindere rotindu-se, scânteia brichetei și, în clipa următoare, flăcările îi cuprind hainele și îi ard pielea. Lacrimile îi seacă atât de repede încât nu apucă să-i umezească fața. Fumul începe să o sufoce și, pe cale să-și piardă cunoștința, încă mai simte mirosul de carne arsă. Înainte să moară cu cutia arzându-i pe cap, ultimul gând al lui Janete e că a ajuns în iad.

28

N-a fost nevoie să mă gândesc prea mult ca să numesc ziua aceea „joia neagră”. Era cel puțin ciudat să mă întorc la „casă, dulce casă”, după tot ce se întâmplase și să-mi dau seama că încă mai trebuia să mă confrunt cu preocupările unei mame/soții obișnuite, începând cu dezordinea din sufragerie, unde jucăriile Lilei erau împrăștiate pe podea. Chiar atunci, o revelație bruscă: *copiii… La dracu’!*

Rafael și Lila erau la soacră-mea, doamna Bela, de nu știu câte zile și, pentru că Paulo își prelungise șederea la Rio, promisesem că o să vin să-i iau, dar până la urmă promisiunea se pierduse printre atâtea obligații. Capul a început din nou să-mi zvâcnească. M-am așezat pe canapea în fața televizorului oprit și, în timp ce îmi dădeam jos pantofii și îmi masam picioarele, am sunat-o pe doamna Bela punând telefonul pe difuzor. A răspuns atât de repede încât am început să mă bâlbâi.

— Do… doamna Bela, scuzați, Paulo mi-a trimis un mesaj și am uitat să vă anunț. El se întoarce abia mâine și eu încă sunt la muncă…

— Voi credeți că n-am viață? m-a întrerupt ea. Că vă stau la dispoziție pentru tot ce vreți? Că sunt bunică de profesie?

— Doamna Bela, nu vă supărați, vă rog!

— Mai ies și eu, mai am și eu treburi, Verônica. Sunt bătrână, nu sunt moartă.

— Mâine-dimineață se întoarce fiul dumneavoastră și totul revine la normal.

— Normal? a pufnit bătrâna, manifestându-și antipatia obișnuită. Ești o mamă groaznică, asta ești. Și, spre ghinionul tău, nu sunt angajată să-ți îngrijesc copiii! O să avem o discuție serioasă sâmbătă.

— Sâmbătă? am întrebat, fără să înțeleg.

— Sâmbătă dimineață e campionatul lui Rafa. Ai uitat, nu-i așa?

— Sigur că nu! am mințit, înghițind în sec, pe cale să-mi pierd mințile, știind că aceste calificări la natație erau cel mai important lucru din lume pentru băiatul meu. Trebuie să închid, doamna Bela. Mulțumesc pentru ajutor și de data asta.

— E o chestiune de respect, a spus ea, fără să vrea câtuși de puțin să încheie conversația. Nu mă respectați, mă tratați ca și cum aș avea obligația…

Fără să fiu atentă, am ascultat-o cel puțin cinci minute criticându-mă, dar am rămas umilă, pentru că, având nevoie de ea, nu aveam scăpare. Când am reușit să închid, văzându-mi reflexia în ecranul întunecat al televizorului, m-a cuprins neliniștea aceea pe care o simți când știi că ai dat-o în bară rău de tot și nu mai ai nicio scuză, nici măcar față de tine însăți. Corpul și mintea mea începeau să resimtă excesele.

Cu toate că abia așteptam să mă prăbușesc în pat, am făcut o baie. În timp ce apa caldă mi se scurgea pe spate și sticla cabinei de duș se aburea, am reușit să-mi recapăt perspectiva asupra lucrurilor. După ce fusesem la un pas de moarte, în mâinile lui Janete, trebuia să reechilibrez balanța vieții și să pun preț pe ceea ce era cu adevărat important. M-am gândit la Paulo și am simțit o strângere de inimă: un soț desăvârșit, fidel, un tovarăș, tatăl copiilor mei… Nu puteam continua să neglijez relația noastră. Chiar dacă nu simțeam că sunt o trădătoare – niciodată nu l-am înșelat cu adevărat, mereu a fost doar sex fără obligații –, am luat o hotărâre: Nelson ieșea din joc. Era o fantezie adolescentină delicioasă, dar începea să amenințe prea mult realitatea. Copiii mei nu meritau asta, Paulo nu merita asta, căsnicia mea nu merita asta. De acum înainte, mi-am promis să fiu mai afectuoasă, mai înțelegătoare și mai prezentă.

Mi-am pus cămașa de noapte, calculând deja pașii revenirii triumfale: să mă trezesc devreme a doua zi dimineață, să mă îmbrac sexy și să-i fac o surpriză lui Paulo la aeroport. Poate că o să se mire văzând că iau o asemenea inițiativă, dar n-o să-mi refuze propunerea de a ne petrece dimineața făcând o scurtă incursiune la un motel de pe autostrada de centură înainte să-i luăm pe copii de la mama lui. O să fie distractiv. Culcată în pat, am verificat pe internet orarul de sosire al primelor zboruri de pe ruta Rio de Janeiro – São Paulo și mi-am setat alarma. Cred că niciodată în viața mea n-am adormit atât de repede.

♦

Dimineața de vineri din São Paulo era deosebit de friguroasă, ceea ce nu era în ton cu ideea de a purta ceva provocator pentru dragul meu soț, dar mi-am dat silința: o rochie scurtă și un pardesiu cu talia marcată de o curea. Am ajuns devreme la terminalul de sosiri al aeroportului Congonhas. Mi-

am trecut degetul peste dinți ca să șterg eventualele urme de ruj roșu și am luat în gură o pastilă de Halls negru.

Mi-am sprijinit coatele de balustrada din fața ușii glisante, care se deschidea și se închidea după cum ieșeau pasagerii. Lângă mine, familii fericite se îmbrățișau reîntâlnindu-se și un individ ținea în mâini cartoane cu numele „Joana Alvarenga” și „Mr. Howard Gray”. Nerăbdătoare, mi s-a părut că văd silueta lui Paulo aproape de banda pentru bagaje așteptându-și geamantanul, dar nu era el. M-am uitat la ceas: majoritatea pasagerilor din primul zbor al dimineții sosiseră deja, dar Paulo nu apăruse. Am început să mă învârt dintr-o parte în alta, ca un câine nerăbdător să-și primească mâncarea. M-am apucat să-i scriu un mesaj, când am văzut un cuplu schimbând sărutări și râzând în timp ce se îndrepta spre ieșire. Ceva mi-a sunat familiar, dar ușa s-a închis înainte să pot fi sigură.

Paulo? Era imposibil. Nu era cu Mário? Am așteptat înfrigurată să treacă un alt grup de pasageri și m-am ascuns lateral, într-un colț unde nu puteam fi văzută dinspre terminalul de sosiri. Bătăile inimii mele scăpaseră de sub control într-o asemenea măsură încât simțeam că o să fac infarct. Când ușile s-au deschis din nou… El era, fără urmă de îndoială, îmbrățișând o blondă înaltă, mai slabă decât mine. Mi-au tremurat picioarele văzând-o cum își trecea mâinile peste spatele soțului meu cu o intimitate uluitoare. Când s-au apropiat mai mult, am recunoscut-o pe vagabondă: Carla. Lucra cu Paulo de ani buni și eu nu bănuisem niciodată nimic, în legătură cu ea sau cu oricare alta!

Năucit, creierul meu căuta fragmente de conversație, eventuale insinuări, amintiri despre orice fel de indiciu pornind de la care aș fi putut deduce din timp absurditatea aceea. La ce oră mă înșela Paulo? Mereu punctual, respectând planificările și programele… Când avea timp s-o pună de una mică cu fufa aia, la ora prânzului? Mi-am lovit capul cu pumnii, repetându-mi: *proasto, proasto*, *proasto*!

Fără să pierd vremea, m-am ascuns după o coloană, pe când cei doi ieșeau ținându-se de mână, fiecare ducându-și bagajul. A fost nevoie de foarte mult autocontrol ca să nu-i surprind în flagrant ca la cinema, să nu mă reped la răpitoarea aia, să-i trag o mamă de bătaie și să-i sparg dinții nemerniculuI. Dar nu voiam să acționez impulsiv. Încă tremurând, am urmărit cuplul surâzător în timp ce coborau pe pasarelă către taxiuri.

În timp ce ei se așezau la rând pentru a lua taxiuri obișnuite, eu m-am

îndreptat spre taxiurile executive, unde nu era prea aglomerat. I-am lăsat pe câțiva pasageri să mi-o ia înainte, sincronizându-mi pașii cu Paulo și nenorocita aia. Vorbeau privindu-se în ochi, el își trecea mâna peste obrajii ei, cu aceeași afecțiune pe care mi-o arăta cândva mie. Era, fără îndoială, o despărțire dificilă după o întâlnire savuroasă, plină de iubire. S-au sărutat pentru ultima oară pe obraz și au luat taxiuri separate. M-am hotărât să mă țin după Carla. Trebuia să aflu totul despre nerușinata care îmi submina familia.

Mi s-a întors stomacul pe dos și mi-a venit în gură un gust de vomă, chiar și după pastila Halls. Am mers înainte pe bulevardul Rubem Berta, luând-o la dreapta pe bulevardul Indianópolis. În cartierul Jabaquara, taxiul ei s-a oprit în fața unei case simple cu etaj, cu o mică curte și o verandă îngustă. Carla a coborât din mașină și a scos un mic strigăt de bucurie, în timp ce un copil de vreo patru ani străbătea gazonul îndreptându-se către ea. Bona care avea grijă de băiețel a venit imediat în urma lui.

În timp ce ea își îmbrățișa copilul și îl învârtea în aer, am simțit cum mi se răcește corpul și am avut senzația că o să leșin. Inimaginabilul se întâmpla sub ochii mei: băiatul era leit Rafa când era mic. Aceeași față rotundă, același nas subțire cu pistrui, aceiași ochi migdalați pe care Paulo îi moștenise de la doamna Bela. Soțul meu avea altă familie. Altă viață, altă casă, altă femeie. De asta se purta așa frumos cu mine și era atât de indulgent. Nu simțea iubire față de mine, ci doar vinovăție.

Până la urmă, șoferul de taxi m-a întrebat dacă sunt bine, dar, înainte să încerc să dau vreun răspuns, am deschis portiera și mi-am vărsat cafeaua de dimineață pe trotuar. El a așteptat resemnat, nici măcar nu mi-a reproșat că stropesc covorașul mașinii. Simțind un nod amar în gât, m-am șters la gură cu antebrațul și i-am spus șoferului să plecăm de acolo.

— Unde?

I-am dat adresa azilului și m-am ghemuit din nou pe bancheta din spate, fără să plâng. O viață de minciuni… Erau împreună de mulți ani, băiatul era dovada vie. De câte ori mă vorbise de rău Paulo în fața ei? Cu siguranță râdeau de mine, se distrau pe seama problemelor mele, el îi arăta fotografiile noastre și aproape că auzeam comentariile răutăcioase pe care vaca le făcea despre „prima doamnă”.

Am reușit să-mi înăbuș șuvoiul de lacrimi până când am ajuns în brațele tatălui meu. M-am cuibărit ca un copil îndurerat, dorindu-mi să dispar. Ce

bine că el nu era conștient și nu putea înțelege nenorocirea aceea. Oarbă, complet oarbă. Rușinea dracului – n-am putut să văd la mine acasă ce vedeam acum, în plină zi, pe stradă! Oare mai știa cineva?

Am petrecut după-amiaza acolo, strângând în brațe corpul osos și zbârcit al tatălui meu, fără să mă mișc mai mult de câțiva centimetri. Încet, furia a luat locul tristeții. Suspinele s-au domolit, s-au rărit și respirația mi-a revenit la normal. M-am spălat pe față fără grabă, examinând petele roșii din jurul ochilor, nasul umflat ca de clovn. O paiață, o fraieră amăgită de Paulo, asta eram. Deja se lăsa întunericul. M-am aranjat cum am putut, i-am dat tatei un sărut de despărțire și am plecat să încerc să recuperez ce mai rămânea. N-am simțit niciodată ceva mai rău decât autocompătimirea aceea.

Mobilul afișa cinci apeluri pierdute de la Paulo. *Ducă-se dracului*, mi-am spus, în timp ce chemam un Uber. Aplicația m-a notificat că mașina urmează să sosească în aproximativ șase minute. În clipa în care mi-am pus mobilul la loc în buzunar, am simțit cum cineva mă atinge pe umăr. Când m-am uitat, nu mi-a venit să cred. În blugi, cămașă roz și cu un zâmbet idiot pe față, Gregório era la câțiva centimetri distanță de mine.

— A fost o zi plină, nu, prințeso?

Am înghițit în sec, atât de inertă, încât nici măcar n-am reacționat. Am încercat să-mi șterg lacrimile cu un gest jalnic. El mi-a apucat brațele cu brutalitate, înfigându-mi în piele degetele lui cu unghii roase:

— Crezi că numai tu obții ce vrei, Verônica? Te urmăresc de ieri, am văzut fața fufei ăleia căreia i-ai dat stricnina. Indiferent ce pui la cale, o să-ți stric planurile! Ești o polițistă de rahat, o glumă proastă.

— Dă-mi drumul! Dacă te pui cu mine, o să sfârșești linșat în public, necrofil scârbos ce ești, nu scapi nici în gaură de șarpe.

— Nu-i nicio problemă. Și eu pot să te în fund, sinucigașă-fiică-de-polițist-corupt ce ești. Știu toată schema, am făcut cercetări azi-noapte. Șeful tău o să dea de dracu' atunci când o să afle despre investigațiile tale ilegale și o să trebuiască să explice că, de fapt, comisarul Julio Torres trăiește bine sănătos.

Nu știa că tata e în stare vegetativă.

— Cred că n-ai cercetat destul. Ar trebui să-ți fie mai frică de tata decât de mine. A depus mărturie împotriva complicilor lui, și-a încheiat socotelile cu legea, ceea ce nu e cazul tău.

O clipă, Gregório a ezitat. Amenințările lui se dovedeau a fi goale. Cu toate astea, a ripostat, crispându-se:

— Ai grijă, prințeso, când îi iei totul unui om, el nu mai are nimic de pierdut. Dacă mă dai pe față pe rețelele de socializare, dezvălui și eu cine ești, înainte ca postarea ta să strângă o sută de like-uri.

Îmi venea să-l scuip în față, dar am continuat să-l privesc în ochi:

— O să mai am nevoie de o favoare din partea ta, probabil zilele următoare. Dacă faci ce-ți cer, fără să pui întrebări, îți dau filmarea aia scârboasă și te las în pace. Pe cuvânt de onoare.

— Onoare pe dracu'! Vrei un sfat, prințeso? Încearcă să te miști repede. Nu uita că și eu pot să fac un număr de magie și să-ți distrug viața perfectă. Valea, zdreanță ce ești!

29

Oglinda din liftul clădirii reflecta o Verônica zdrobită, cu ochii umflați, umerii căzuți și părul în neorânduială, de parcă noianul de vești mi-ar fi secătuit toată energia vitală. E impresionant cum viața îți poate rezerva surpriză neplăcută, după surpriză neplăcută. După ce că toate se întorseseră cu susul în jos, acel casanova dement chiar credea că are dreptul să mă amenințe? În fond, nenorocitul habar n-avea în ce se bagă, dar eu știam: mulți se ardeau când aveau de-a face cu lumea traficului de droguri și a corupției instituționale, era foarte probabil ca el s-o sfârșească rău dacă încerca să zgândăre cuibul de viespi și să dezvăluie că tata era în viață. Oricum, nu era problema mea – Gregório n-avea decât să descopere singur cât de greu atârna cutia Pandorei din trecutul meu.

Am vârât cheia în broască, privind ușa casei încă închise. Mă simțeam ca și cum aș fi fost golită pe dinăuntru, ca și cum o nicovală mi-ar fi strivit pieptul. Nu aveam idee cum să-mi continui „viața perfectă”. Am respirat adânc și am deschis ușa, cu ochii închiși. Neauzind nicio reacție, mi-am dat seama că sufrageria e goală și am intrat, simțind o ușurare stranie. Mi-am lăsat geanta de o tonă pe primul fotoliu și, doar din obișnuință, m-am uitat la mobil: niciun apel nou, nici de la Carvana, nici de la Nelson, nici de la Paulo.

Ca și cum aș fi avut greutăți de plumb prinse de picioare, m-am târât pe coridor până în camera copiilor. Dormeau adânc în semiîntuneric; nevinovați prinși în mizeriile adulților. Slipul, casca de baie și halatul lui Rafa erau deja împăturite pe scaun, pregătite pentru ziua cea mare care urma. Copiii de vârsta lui văd obiectivele doar pe termen scurt, dar noi nu le dăm importanță. M-am apropiat ca să îi sărut pe frunte, dar m-am oprit la câțiva centimetri distanță. Nu eram o mamă convențională, nu îmi veneram copiii mai mult decât orice și nici nu muream de dorul lor. Dintr-un motiv sau altul, nu am simțit că am dreptul să-i sărut în seara aceea. Era ca și cum căsnicia și maternitatea ar fi murit împreună.

Tolănit în patul nostru, Paulo zapa canalele din pachetul de televiziune prin cablu, cu corpul pe jumătate ascuns sub așternuturi. Când m-a văzut, s-a ridicat dintr-o săritură, deschizând brațele plin de afecțiune:

— Iubi, ce dor mi-a fost de tine! Te așteptam să terminăm vinul ăla!

Când venea vorba de *terminat*, nu la vin mă gândeam eu. Am afișat un zâmbet obosit și i-am refuzat buzele țuguiate ca să mă sărute:

— Azi nu pot, sunt epuizată.

Abia am putut să-i privesc fața. Am alergat în baie, am încuiat ușa și am început să mă dezbrac. Neobosit, Paulo a bătut ușor la ușă de două ori, după care mi-a spus, senzual:

— Lasă-mă să intru!

Nici măcar nu m-am obosit să răspund. Am curățat urmele de machiaj întinat pe care încă le aveam pe față și am pornit apa fierbinte. Am intrat sub duș, udându-mi până și capul, rugându-mă să îmi fie spălat și sufletul. Senzația de arsură pe piele chiar îmi plăcea, provocându-mi o oarecare durere fizică alături de cea emoțională. Aburii formau o ceață care mă împiedica să dau ochii cu oglinda și, astfel, vocea insistentă a lui Paulo venită din spatele ușii era doar o fantasmă îndepărtată.

— Ești bine, Verô? a întrebat el când am ieșit din baie înfășurată în prosop, după câteva minute. Te porți ciudat… S-a întâmplat ceva neobișnuit?

S-a întâmplat, Paulo, s-a întâmplat că-ți bagi scula aia mizerabilă în vaca blondă de Carla de ani de zile și eu, ca o bleagă încornorată, habar n-aveam de nimic, îmi venea să-i zic, dar n-am spus decât:

— Nimic, dragule. Totul e în ordine.

Nu era vremea să-l confrunt, și nici nu voiam. Amestecul de dezamăgire și furie e de obicei foarte prost când trebuie să iei decizii. Paulo mă cunoștea suficient de bine ca să nu înghită o minciună atât de evidentă:

— Vorbește cu mine, Verô!

— Sunt obosită, Paulo, asta-i tot, am spus. Nu mai eram în stare să-i spun *Tigrule*. Se întâmplă atâtea lucruri. Trafic, victime dispărute, ședințe cu echipa mâine și duminică la secție. Ca de obicei, nimic personal.

— O să lucrezi în weekend? Și campionatul lui Rafa?

— Nu pierd pentru nimic în lume calificările băiatului meu, stai liniștit! Dar pe urmă trebuie să fug la secție. Așa au fost toate sfârșiturile de săptămână, în ultima vreme, nu?

Cu coada ochiului, i-am observat reacția: a schițat un mic zâmbet, ridicând din umeri și înclinând ușor capul la stânga.

— Și eu am o ședință plicticoasă duminică, a spus nerușinatul. Și s-ar

putea să fie nevoie să merg săptămâna viitoare la Rio ca să închei afacerea cu un client. Nu doar la tine la serviciu e mult de lucru, Verô!

Fără îndoială, urma să aibă „mult de lucru” cu Carla săptămâna următoare. În timp ce mă întorceam spre baie, acum în cămașă de noapte, am avut un flash, întrezărind o scenă în care alergam scoasă din minți până în camera copiilor, scoteam din penar foarfecă fără vârf pe care ei o foloseau pentru lucrările de la școală și îi tăiam mădularul lui Paulo. Era un fetiș sordid să-l văd urlând de durere și sângerând până la moarte deasupra cuverturii de in pe care doamna Bela ne-o cumpărase la ultima aniversare a căsătoriei. Probabil că am zâmbit la gândul ăsta, pentru că Paulo m-a întrebat:

— De ce râzi, Verô?

— E doar imaginația mea.

În baie, am deschis ușa dulăpiorului cu medicamente și mi-am turnat pastilele de Rivotril direct pe limbă.

— La ce oră plecăm mâine? am întrebat.

— Concursul începe la zece.

— Trezește-mă, bine?

M-am înfășurat în pătură, cu spatele la el, și am închis ochii gândindu-mă o clipă la Janete. Oare cum era să dormi în fiecare noapte lângă un ucigaș în serie? Dintr-un motiv sau altul, în momentul acela, Paulo mi se părea mai crud și mai periculos decât orice serial killer. Era un trădător cinic, asta era. Am crezut că n-o să pot închide ochii toată noaptea, dar, când el nici măcar nu începuse să sforăie ca un porc, eu deja dormeam tun, afundată într-un somn imposibil, în care totul era frumos, perfect și armonios.

♦

Așa cum știe orice femeie cu probleme în familie, Rivotril e perfect pentru dormit, dar groaznic când te trezești a doua zi. În timp ce creștea zarva pe care o făceau copiii pregătindu-se pentru eveniment, capul meu era în continuare cufundat în ceață. Încet, mi-am pus blugii, bluza neagră și niște botine roșii, vechi, cu care trecusem prin multe. Am privit pe fereastră. Cerul era plin de nori negri, prevestind că o să plouă torențial în São Paulo. Doar din precauție, mi-am înfășurat la gât un fular roșu sângeriu. Asta-mi mai lipsea, să mă îmbolnăvesc.

Când am ajuns în sufragerie, m-am apropiat de Rafa încercând să-l

încurajez. I-am apucat mâinile reci ca gheața și l-am privit cu o expresie fermă. Vedeam în ochișorii lui cât de emoționat era. Paulo a încercat să facă o glumă, dar l-am ignorat, menținând contactul vizual cu băiatul meu. O terminasem cu javra aia. Nici măcar nu-mi mai păsa dacă își dădea seama că era ceva foarte în neregulă cu mariajul nostru.

— Hai să mergem! am spus, îndreptându-mă către măsuța de lângă canapea ca să iau cheia de la mașină.

Mesajul era clar: *De data asta conduc eu, dragul meu. Dacă te împotrivești, sunt în stare să te mușc*. Paulo n-a îndrăznit să se împotrivească. Singura calitate a soților ăstora e că știu să tacă atunci când ești cu capsa pusă.

Drumul cu mașina a avut loc în tăcere deplină – fiecare era preocupat de propriile tensiuni. În hala unde se afla piscina acoperită a clubului, am dat peste harababura care însoțea orice eveniment de natație: băieți și fete făcând exerciții de încălzire și întindere, mame ținând halate de baie și accesorii, tați așezați pe băncile de lemn discutând despre ultimii timpi atinși de copiii lor, un miros grețos de clor plutind peste tot.

Pentru mine, să asist la acele momente era ca și cum aș fi văzut un film lituanian – scene dintr-o lume străină, vag familiare, care se desfășurau în fața mea fără să înțeleg nimic. Mă simțeam ruptă de oameni, de emoțiile și discuțiile lor. Pe parcursul întregii competiții, am ținut mobilul strâns în mâna dreaptă. Era o conexiune cu lumea reală: verificam ecranul din minut în minut ca să mă asigur că nu a sunat Janete. Era deja sâmbătă. Cu siguranță avusese șansa să facă ceea ce stabilisem. Dar… nimic.

Ca să mă calmez, am ajuns la concluzia că se hotărâse să-l otrăvească pe Brandão abia duminică la prânz, o logică rezonabilă pentru familia tradițională braziliană: *Poftim, iubitule, orez cu fasole*, *mușchi de vită și cartofi prăjiți, întâmplător, în loc de sare am pus stricnină pe cartofi, bine? Mănâncă până te saturi cât timp eu mă uit la* Domingão de Faustão[{23}]. *Hai*, *îndoapă-te*... Mi s-a părut amuzant să mi-l imaginez pe Brandão sufocându-se din cauza otrăvii, scoțând un gâjâit din gât, în timp ce se luptă înfrigurat să soarbă un strop de aer și zgârie cu unghiile tăblia mesei, încercând să se agațe de ceva. Ce păcat că nu puteam fi de față la momentul acela – mult mai emoționant decât opt copii în costume de baie aliniați ca să concureze pentru o medalie de plastic!

Moartea lentă și dureroasă a lui Brandão era privilegiul exclusiv al lui

Janete. Eu aveam să intervin abia apoi, pentru a-l șantaja pe Gregório ca să emită un raport conform căruia moartea a avut loc din cauze naturale. Faptul că el descoperise adevărul despre tatăl meu nu schimba cu nimic planurile – Gregório avea mult mai mult de pierdut decât mine; fără îndoială, avea să mă asculte.

Primul pistol de start a răsunat, făcându-mă să revin, speriată, la realitate. Mi-am întins spatele, luând o ținută dreaptă, și m-am concentrat asupra înotătorilor care s-au aruncat în piscină. Încă nu era grupul lui Rafa, ci participanții la proba de înot pe spate. Am profitam ca să-mi arunc privirea către persoanele așezate în tribunele din jurul piscinei. Dacă vaca de Carla venise acolo ca să-mi vadă copilul, poate că până la urmă aveam să-mi folosesc propriul pistol.

Tocmai se terminase prima competiție când a sosit doamna Bela, foarte afectată, ținând cu amândouă mâinile poșeta Michael Kors asortată cu pantofii. Fără să scoată un cuvânt, s-a așezat lângă mine și a tușit ușor ca să-mi atragă atenția.

— Bună ziua și dumneavoastră, doamna Bela!

Ea a replicat ceva, făcând pe jignita, dar nu mai aveam răbdare pentru jocul acela. Cel care a salvat situația a fost Rafa, abătându-se din drumul către marginea piscinei ca să vină să mă pupe:

— Mamă, urează-mi noroc! Începe acum!

Am sărutat fruntea băiatului meu.

— Dă ce ai mai bun, voinicule! Arată de ce ești în stare!

A plecat în fugă și s-a instalat la „locul lui u, în timp ce eu mă miram cât de mult crescuse, era deja un băietan. Într-o piscină de douăzeci și cinci de metri, proba stil bras durează mai puțin de un minut. S-a auzit pistolul de start și Rafa s-a scufundat în piscină, alături de colegii lui. Aproape de bazin, Paulo striga indicații de *tată-model* de fiecare dată când Rafa scotea capul din apă. Agitându-se lângă mine, doamna Bela scotea mici strigăte de bucurie.

Țeapănă, cu mâinile împreunate, mi-am fixat privirea asupra competiției și nu am eliberat toată adrenalina, decât atunci când Rafa a ajuns la sosire pe primul loc, cu o lovitură de braț înaintea următorului copil. Am strigat din toată puterea, eliberându-mi sufletul de extenuarea acumulată. Poate chiar am întrecut puțin măsura, pentru că doamna Bela și câțiva părinți mă priveau cam jenați.

Rafa s-a urcat pe podium mândru de realizarea lui și, pentru că îl cunoșteam bine, mi-am dat seama că se străduia să nu plângă – așa cum îl învățase Paulo, cu un machism ridicol, să facă în astfel de cazuri. Mai târziu, în timp ce luam prânzul în apropiere, într-un local deschis recent, unde se serveau hamburgeri, Rafa s-a lăudat cu timpii pe care îi obținuse la proba individuală și la ștafetă mixt.

— Felicitări, băiatul meu! am spus, și am continuat imediat să-mi devorez hamburgerul cu bacon și brânză gouda, care era un deliciu.

În momentele de haos complet, nicio dietă nu mă putea împiedica să fiu fericită (sau cel puțin să-mi fac fericit stomacul).

— Ce s-a întâmplat, Verô? Ești foarte tăcută, m-a provocat doamna Bela, alegând cartofii țărănești din platoul ei. Ți-a mâncat pisica limba?

— Și încă ce pisică! am răspuns cu gura plină.

Paulo a privit spre mama lui, crezând că mă refeream la doamna Bela. Era mai bine să tac din gură. Am terminat hamburgerul, mototolind șervețelul, și m-am ridicat înainte de desert.

— Oameni buni, scuzați-mă, dar am o ședință. Rafa, micuțule, am spus, ciufulindu-i părul, tu ești mândria mea!

— Nu sunt micuț, mama…

Mi-am luat geanta și am lăsat o bancnotă de o sută de reali pe masă.

— Lasă că plătesc eu, Verô, a spus Paulo.

N-am făcut pe dificila. Am pus bancnota la loc în portofel, gândindu-mă că, într-un fel, cu asta începea separarea bunurilor. Mai mult ca niciodată, trebuia să fac economii.

M-am urcat în Honda și am pornit la întâmplare, neștiind ce să fac restul zilei. Am trecut prin fața unei benzinării ieftine și, pentru că rezervorul era gata să se golească, m-am hotărât să fac plinul. Angajatul care a venit să mă servească era incredibil: piele arămie, brațe musculoase, lucrate la sală, mânjite de unsoare, ieșind din salopeta de serviciu. Când s-a aplecat la fereastră ca să întrebe cât să pună, aproape că m-a devorat din priviri cu ochii lui verzi, care îi împodobeau fața cu trăsături rustice – era exact genul de pierde-vară nepotrivit pentru căsătorie, dar perfect pentru tras la pompă.

Heloísa, o prietenă veche, căsătorită cu un antreprenor de la o rețea de supermarketuri, era specialistă în bărbații de acest tip: în general, tineri de la periferie, prestatori de servicii, cu corp sexy, fără maniere, needucați, dar extraordinar de buni la pat, care te regulează fără milă, regii futaiului magic

fără obligații și responsabilități. Helô nu rezista în fața unui responsabil de parcare, a unui curier sau a unui agent de securitate dintr-un magazin, și-o trăgea cu toți, ba chiar inventase și o clasificare bazată pe comparații cu băuturi alcoolice. Îmi amintesc, de exemplu, că bărbatul Orloff e cel care după câteva doze vrea să se întoarcă acasă și că bărbatul fructe roșii e foarte dulce și până la urmă devine grețos.

Nu știam din ce categorie făcea parte angajatul de la benzinărie, dar știam cât se poate de bine ce voiam să fac cu el. La urma urmei, de ce nu? Deja nu mă mai apăsa vinovăția. După un schimb rapid de priviri, l-am rugat să-mi echilibreze pneurile și am întrebat de cheia de la baia femeilor. A înțeles mesajul: în câteva minute, coastele mele urcau și coborau atingându-se de faianța veche și rece ca gheața din locul acela cam sordid, în timp ce angajatul de la benzinărie gâfâia fără oprire, iar eu încercam să mă concentrez ca să ajung la orgasm. Partea bună a sexului pur și simplu fizic e că nu necesită nici practică, nici pricepere. Pentru prima dată după multe zile, simțeam cu adevărat plăcere.

Când am terminat, m-am apucat să mă aranjez, făcându-mă din nou frumoasă și devreme acasă, și l-am răsplătit pentru serviciu cu un bacșiș generos. Nu știu dacă se încadra în clasificarea lui Helô, dar angajatul de la benzinărie era cu siguranță o bere *long neck*: ambalajul nu era cine știe ce, dar restul…

Pentru că mai aveam destul timp de pierdut, m-am îndreptat spre secție. Clădirea era aproape goală, doar polițiștii aflați pe tură străbăteau coridoarele înguste, inundate de lumină rece. La etajul meu nu era aproape nimeni, așa că mi-am permis luxul de a intra în biroul lui Carvana și de a trage un pui de somn restul după-amiezii. M-am trezit abia pe la opt seara, când mobilul m-a notificat că am primit un mesaj de la Paulo: *Verô, e o urgență la muncă. S-ar putea să mă întorc azi la Rio. Te anunț. Pup.* Știi ce e cel mai rău? Nici nu m-am sinchisit de minciuna asta sfruntată. Tata zicea mereu: mai rău decât cineva care-ți face reproșuri e cineva care te lasă în plata Domnului. Eu îl lăsasem pe Paulo în plata Domnului. Am profitat ca să verific a mia oară apelurile pierdute și mesajele de pe mobil. Niciun semn de la Janete. *Măcar duminica să aducă vești bune,* mi-am spus, dar nici puterea gândirii pozitive nu era în stare să salveze acel sfârșit de săptămână.

Paulo era plecat, Rafa mersese să doarmă acasă la un prieten de la înot,

iar Lila la o prietenă. Cât timp nu izbucnea din nou războiul cu Brandão, știam că e vremea să încep să mă înarmez pentru un alt război: cel din familie. Urma să strâng extrasele bancare ale conturilor noastre pe ultimii ani, documentele care confirmau cheltuielile casei, fluturașii de salariu primiți de la firma unde lucra Paulo, și, pe lângă asta, să-l fotografiez cu amanta ca să-l conving pe judecătorul de la tribunalul pentru familie că eu eram victima acelei canalii. Când aveam să cer divorțul, nu mă îndoiam câtuși de puțin că Paulo o să se transforme într-un monstru și o să se apuce să-și șteargă urmele. Doar atunci când vine vorba de bani cunoști omul, ăsta-i adevărul.

Mi-am petrecut dimineața de duminică separând toate aceste documente și căutând pe internet jurisprudența recentă în ceea ce privește divorțurile și împărțirea bunurilor. Să angajez un avocat ar fi costat o avere și era exclus în momentul acela. În plus, spre ghinionul meu, am înțeles că nu prea aveam pe ce să mă lupt. Într-adevăr, Paulo avea o sumă frumoasă în contul nostru comun, dar apartamentul nostru, de exemplu, era trecut pe numele lui, era un bun de familie, o moștenire de la răposatul lui tată, și nu ar fi intrat la partaj. Când aveam s-o luăm fiecare pe drumul lui, eu aveam să rămân săracă lipită. Poate reușeam să fac rost măcar de o pensie alimentară bună pentru copii.

După ce mi-am încheiat analizele, am început să mă gândesc la o strategie ca să îl fotografiez cu Carla. Poate că era nevoie să călătoresc la Rio și să surprind momentele cele mai compromițătoare ale porumbeilor. Dumnezeu știe unde aveam să găsesc timp și bani ca să mă lansez într-o astfel de urmărire. Pe la patru după-amiaza, m-am dus să-i iau pe copii și am răspuns cu un *OK, dragule* la mesajele lui în care mă anunța că o să rămână la Rio toată săptămâna.

Mi-am petrecut restul duminicii în pijama pe canapea, îndopându-mă cu înghețată în trei culori și zapând filme și seriale pe Netflix – pierdeam mai mult timp căutând la ce să mă uit decât *uitându-mă* efectiv la ceva. Al șaselea simț al copiilor i-a făcut să stea liniștiți la ei în cameră, absorbiți de calculator sau de jocurile video, și să nu-mi pună răbdarea la încercare. Noaptea de duminică a adus în forță un nou acces de depresie. A fost suficient să aud genericul de la *Fantástico*[{24}] și am simțit o pornire necontrolată de a izbucni în plâns. În fond, noi nu eram nimic, viața noastră nu era nimic. Tot ce construisem nu era decât praf. Ce mă deosebea de

Janete?

Chiar atunci, am hotărât că trebuie să iau atitudine. Tăcerea ei prelungită începea să capete conotații prea amenințătoare. Ceasul arăta ora unsprezece seara, dar știam că Nelson e treaz. L-am sunat și a răspuns imediat.

— Nerdson, iubitule, poți să verifici programul batalionului lui Brandão? Trebuie să știu dacă e de serviciu mâine…

— De ce? am perceput imediat entuziasmul din vocea lui. Vreo noutate?

— Niciuna. De fapt, asta e problema.

— Verô, Verô… Ai vorbit cu Carvana? I-ai spus tot?

— Mâine îi spun sigur, promit! am mințit cu nerușinare. Îmi faci rost de informația asta, *please?*

În câteva minute, aveam răspunsul.

♦

În ciuda vremii urâte de la sfârșitul săptămânii, ziua de luni a început cu soare. Am plecat devreme, purtând o altă versiune a ținutei dintotdeauna, ceea ce varia fiind doar alegerea pantofilor potriviți, și am luat-o pe o arteră secundară către Parque de Carmo. Am ocolit de două ori strada pe care stăteau Brandão și Janete. Să le privesc casa printre atâtea locuințe umile avea un impact neașteptat asupra mea. Într-un timp scurt, trecusem prin atâtea lucruri acolo.

Am cercetat ferestrele căutând vreun semn de viață: nimic. Mașina lui Brandão nu era nici ea în locul de parcare, ceea ce era un semn bun. Mi-am parcat Honda departe, pregătită pentru o fugă rapidă, și m-am îndreptat spre casă. Doar din reflex am privit peste umăr, dar nu era nimeni în spatele meu – doar niște copii care jucau fotbal, la două străzi depărtare.

Când m-am apropiat de gard, am avut senzația că sunt observată, dar probabil doar mi se părea. Poate că era bătrâna vecină amatoare de bârfe. În clipa aceea, m-am gândit că ar fi trebuit să-l anunț pe Nelson că urmează să trec pe la Janete înainte să merg la secție. Era important să știe cineva unde sunt în caz că se întâmpla ceva. Era prea târziu. Deja mă apropiam de casă, tristețea se risipea și adrenalina se instalase cât ai clipi. Nu puteam da înapoi.

La intrarea în casă, am găsit doi saci negri de gunoi. I-am dus până în spate ca să îi pot examina mai îndeaproape. Am desfăcut nodurile, așteptându-mă la mirosul acela groaznic de mâncare stricată și mizerie, dar mirosul nu a venit. Spre surprinderea mea, în cei doi saci nu erau decât

hârtii rupte în bucăți și haine de femeie, nici urmă de resturi de alimente. Unde mâncau? Am recunoscut imediat o bluză înflorată a lui Janete, făcută zdrențe. M-a cuprins exasperarea și am răscolit printre hârtii, găsind în scurt timp ceea ce, în mod sigur, știam că am să găsesc: integramele ei. Janete nu le-ar fi aruncat niciodată. Terifianta descoperire a revistelor m-a lovit din plin: se întâmplase ceva rău. O clipă, m-am rugat ca ea să fi renunțat să-și ucidă soțul și să fi fugit. Poate că era în ținutul ei natal, alături de familie. Ori asta, ori… *era moartă.*

Am simțit cum mi se usucă gura, cum începe să mi se învârtă capul, dar nu m-am lăsat descurajată. Era doar o supoziție, nu? Am pus totul la loc cu grijă, îndreptându-mă către ușa din spatele casei, pe care știam deja cum să o deschid cu forța. Când am făcut primii pași înăuntru, luminat doar de razele de soare care pătrundeau prin draperii, mi-am dat seama că nu se vedea niciun semn de locuire. Nici vase murdare în chiuvetă, nici farfurii așezate în uscător, frigider gol, mașină de spălat goală, nicio rufă pusă la uscat. Pe masa din sufragerie, doar bibelouri decorative. Era ca o locuință gata de închiriat.

Chiar mai rău de atât, era ca un mausoleu abandonat. Am trecut două degete peste masa din mijlocul camerei și am descoperit un strat de praf depus de-a lungul sfârșitului de săptămână. Prea ciudat. Janete avea mania curățeniei și n-ar fi lăsat niciodată casa să ajungă în starea aceea. Înfiorată, am mers mai departe către dormitorul matrimonial. Fără să vreau, ochii mi se umpleau de lacrimi și mi-i ștergeam cu antebrațul în timp ce deschideam dulapurile și sertarele comodei. Doar haine de bărbat, lucrurile lui Brandão. În baie, pe masa de toaletă, nimic. Nicio urmă a lui Janete.

M-am așezat pe vasul de toaletă, năucită, și mi-am scuturat capul. Totul îmi părea o halucinație. Brandão o ștersese pe Janete din viața lui. Ea devenise o fantomă. Dacă îi povesteam totul lui Carvana, cum dovedeam că era reală? M-am spălat pe față în chiuvetă, încercând să rămân calmă și să gândesc rațional. Am alergat la noptiera lui Janete, dar în sertarul ei nu era decât micuța cheie. *Rahat, rahat, rahat…* Cum poți face să dispară o persoană cu atâta ușurință?

Asemenea unei voci care îmi șoptea în ureche, mi-a venit ideea să încerc cheița ca să deschid sertarul încuiat al lui Brandão. Pentru că mobilele erau identice, a funcționat. Am avut mare grijă să nu mut nimic și am căutat în plicul mov. Bilețelele de dragoste nu mai erau, rămâneau doar fotografia

decolorată și… cartea de identitate a lui Janete! M-am cutremurat când am găsit actul acela de identitate. N-am putut să nu compar fotografia 3x4 plastifiată cu cealaltă fotografie, de data asta nu atât de sigură că era aceeași persoană. Ceva nu era în ordine, dar nu îmi dădeam seama ce. Poate că Nelson ar fi fost în stare să mă ajute.

Am pus documentele în geantă, fără să-mi pese că Brandão o să vadă că lipsesc. Era o declarație de război. Eram gata să încui la loc sertarul când privirea mi s-a oprit puțin asupra muniției de calibru 380. De data asta, am observat o noutate: alături de muniție se afla pistolul – o armă neînregistrată, poate furată mai demult din alt stat. Din impuls, am luat cu mine arma și un pumn de cartușe nefolosite. Am ieșit din casă pe ușa din spate, asigurându-mă că nu lăsasem în urmă nimic. Cu geanta pe umăr, am luat câte un sac de gunoi în fiecare mână și i-am aruncat pe scaunul de lângă șofer al mașinii mele.

Am ajuns la secție pe la unu, mimând dezinvoltura, ca și cum aș fi venit devreme. Carvana plecase să ia masa, iar pe biroul meu erau zeci de cerințe notate pe bucățele de hârtie – bătrânul chiar nu se împăca deloc cu e-mailurile. M-am apucat să îndeplinesc ordinele cele mai urgente, dar în curând am renunțat: nu îmi stătea deloc capul la asta. Am intrat pe Facebook, încercând să găsesc persoane din Jales, orașul de unde era Janete, care să aibă numele ei de dinainte de căsătorie. Am intrat în contact cu trei dintre ele, informându-le printr-un mesaj că sunt de la poliție și am nevoie de informații. Două au părut neîncrezătoare și au refuzat să îmi dea datele de contact, dar ultima, pe nume Jane, a acceptat să discute cu mine.

Am inventat o poveste falsă ca să justific de ce trebuia să vorbesc cu Janete, iar Jane mi-a explicat că era verișoara ei, dar că nu știa unde se află. Până la urmă, mi-a dat numărul lui Janice, sora lui Janete. Am sunat-o și pe ea, spunându-i aceeași poveste, dar n-a dat niciun rezultat. Janice nu mai auzise nimic de Janete de ani întregi, sora ei își abandonase familia, fusese marea mâhnire a mamei lor, totul din cauza unui iubit cu care ele nu erau de acord.

— Cine ești? a întrebat ea, după ce s-a plâns de toate astea. Ești prietenă cu ea? S-a întâmplat ceva? Ah, Dumnezeule, mereu am știut că povestea asta o să se termine rău…

Politicoasă, am evitat cum am putut întrebările lui Janice și am rămas cu privirea ațintită spre telefon. Nu puteam să merg cu mâinile goale la

Carvana și să-i spun toată povestea. Poate că sacii de gunoi din mașina mea ar fi folosit ca să dovedească ceva, dar adevărul e că bătrânul nu m-ar fi ascultat decât dacă aș fi avut ceva concret și concludent să-i arăt.

Deodată, mi-a venit o idee. Acum ori niciodată, ultima încercare. *Curaj*, *Verô, curaj!* mi-am spus. Am format numărul deja cunoscut de acasă de la Janete. Am închis înainte ca apelul să meargă mai departe. Inima îmi sălta în piept. Am pus cap la cap o minciună convingătoare înainte să sun din nou. Un semnal sonor. Încă unul.

— Alo! a răspuns Brandão, părând prost dispus.

— Bună seara, aș putea să vorbesc cu Janete, vă rog?

Pe buze mi s-a ivit un zâmbet tensionat și am început să bat cu unghiile în tăblia mesei. Lui Brandão i-a luat câteva secunde ca să răspundă, ca și cum ar fi stat pe gânduri:

— Aici nu locuiește nimeni cu numele ăsta.

— Cum așa? Era clienta brutăriei noastre, și-a uitat umbrela pe tejghea. Acesta e numărul de telefon pe care îl avem în baza de date. Nu voiam decât să o anunț că…

— Am spus că în casa asta nu locuiește nimeni cu numele ăsta! a insistat el, închizându-mi telefonul în nas.

O fundătură.

Am luat cartea de identitate a lui Janete și fotografia din geantă și le-am adus la masa lui Nelson.

— Pari întoarsă pe dos. Care-i faza? a întrebat el rotindu-și scaunul și îndepărtându-se de calculator.

M-am aplecat către el și am spus în șoaptă:

— Janete a dispărut definitiv. Am fost acasă la ei și n-am găsit nimic.

— Nu-mi miroase a bine. Crezi că a murit?

— Prefer să am speranță, am răspuns, cu un zâmbet trist.

— Ai vorbit cu Carvana?

— E plecat. Am început să pregătesc un raport, bătrânul o să vrea ca totul să fie consemnat în scris, știi cum e.

Nelson m-a privit cu expresia unei directoare de școală gata să confrunte un elev zurbagiu:

— Verô, Verô… Mi-ai promis că îi spui azi neapărat.

— O să-mi îndeplinesc promisiunea, nu-ți face griji. Dar am nevoie să mă ajuți cu ceva… am zis și am așezat cele două fotografii una lângă alta

pe masa lui. În pozele astea… e aceeași persoană?

Lui Nelson nu i-a luat nici cinci secunde să răspundă:

— Sigur că nu, Verô. Seamănă bine, dar asta de aici are o aluniță pe bărbie.

Am privit din nou, neîncrezătoare. Era atât de evident! Nu m-am priceput niciodată la jocurile de găsit diferențe. Cine era atunci femeia din fotografie? I-am mulțumit pentru ajutor și m-am întors la biroul meu, demoralizată, învinovățindu-mă pentru că nu descoperisem singură deosebirea. Adevărul era că dădusem greș de multe ori: cu Janete, când lăsasem sertarul lui Brandão deschis prima dată și când i-am pierdut urma în drum către buncăr; cu Marta Campos, când îl lăsasem pe Gregório să mă urmărească și să descopere lucruri compromițătoare despre mine. Eram un dezastru ca polițistă. Îmi lipseau talentul, inteligența, capacitatea de a gândi rapid. Nu aveam să devin niciodată un bun detectiv. Mă simțeam nelalocul meu și abia atunci am început să mă gândesc că poate adevărata mea vocație era alta. În clipa aceea, încă nu știam care era, dar, din fericire, urma să o descopăr în curând.

30

Picioarele nu-mi ajung la podea, gândește el, strigând în întuneric. Deja a răgușit. Se roagă de bunică să îl scoată de acolo, dar strigătele îi sunt înăbușite înăuntrul cutiei urât mirositoare pentru transportat păsări care îi acoperă capul. Mirosul puternic de lemn și de excrement de animal îl amețește – mereu are senzația că urmează să leșine în orice clipă. De ce îl pedepsește atât de des? Nu înțelege. Face tot ce spune ea, curăță în fiecare zi chiar și cuștile păsărilor curió[{25}], de la lemnul din afară până la căptușeala de burete din interior. E foarte greu să le lase așa cum îi place ei. Bunica e exigentă, folosește cutiile ca să deprindă micile vietăți să cânte: ele rămân acolo multă vreme, izolate în umbră, ascultându-le pe „cele mari" până când învață.

Azi s-a întors din nou de la autogară fără mama lui. De când trădătoarea aceea a plecat la São Paulo promițând că se va întoarce, bunica îl obligă să o aștepte în fiecare zi. Așezat incomod pe o banchetă de plastic, vede oamenii venind și plecând cu autobuzele care străbat Brazilia asta mare și necunoscută. Are opt ani, dar merge acolo singur. Caută în chipul fiecărei femei imaginea pe care nu și-o amintește decât dintr-o singură fotografie: mama cu piele arămie, păr negru, ochi verzi, bine conturați, și buze subțiri, senzuale. Mai e și alunița de pe bărbie. Întotdeauna la bărbie se uită mai întâi. De fiecare dată când nu vede alunița, se înfurie. Știe ce urmează.

Folosindu-se de chingi, bunica cu un singur braț îl atârnă de cârligul prins de peretele din beci. Încă și mai rău, îi pune cutia aceea pe cap ca să se gândească, să reflecteze. Păsările curió din celelalte cutii îi țin tovărășie, părtașele lui de suferință și pedeapsă. Petrece acolo ore în șir, suspendat, ca și cum ar putea zbura. Puțin câte puțin, revolta crește. Își urăște mama și ajunge să și-o imagineze moartă în diverse feluri. Știe că nu e vina bunicii – biata bătrână îl iubește, doar pe ea o are pe lume. Obosit de atâta strigat, fluieră un cântec trist, alături de păsări, și doar atunci când intonația îi iese perfect bunica îi dă drumul din cutie.

Picioarele nu-mi ajung la podea, se gândește din nou. De data asta, dintr-un motiv sau altul, nu reușește să fluiere. Strânge buzele forțându-se

să le țuguie în chip de cioc, ies câteva note, dar cântă fals, ceea ce îi mărește disperarea. Pumnii încep să i se zdrelească, plămânii lui tânjesc după un pic de aer și simte un gust de sânge în gură după ce s-a forțat atât de mult să fluiere. Nu își dă seama exact când simte prima lovitură de cioc. Nici a doua, nici a treia. E ca și cum păsările curió ar ataca toate în același timp, năpustindu-se asupra corpului lui, mai ales în dreptul pieptului fremătând și al coapselor. Urlă de durere, dar bunica nu vine. Păsările continuă, sălbatice, iritate de fluieratul lui imperfect. Vârfurile ciocurilor sunt ascuțite și nu întâmpină rezistență: străpung pielea, ciugulesc carnea vie, păsărelele încep să îl devoreze în timp ce e suspendat, cu capul acoperit de cutie.

Brandão se trezește gâfâind, înfășurat în așternutul ud de transpirație. Febra pune stăpânire pe corpul lui. Își trece mâinile aspre peste brațe și picioare ca să se asigure că nu a fost decât un coșmar. Încă așezat în capul oaselor, revenindu-și după spaima de mai devreme, întoarce capul și se vede în oglindă: copilul e acum un bărbat. Un bărbat sfâșiat pe dinăuntru.

Prin fereastră se vede soarele urcând pe cer. Buimăcit, se dă jos din pat, frecându-se la ochi. Fără să se spele sau să mănânce, se îmbracă repede și pornește cu mașina. Conduce fără să respecte semnele de circulație, oamenii îl claxonează, îl insultă, el aproape că își lovește mașina, dar lumea exterioară e altceva, nu contează. Nu se oprește decât atunci când ajunge la autogara Tietê. Iese din vehicul cu pași greoi, ca și cum ar fi beat, deși n-a băut nimic.

La panoul de sosiri, vede un autobuz care tocmai a venit din Nord. Aleargă până la peronul corect și își încrucișează brațele, își șterge transpirația de pe față, cercetându-le pe femeile care coboară. Așteaptă zece, douăzeci de minute. Oamenii se întâlnesc cu rudele lor, autobuzul pleacă și altele vin, de data asta din sudul țării. Unde e Janete.

— Janeteeee! țipă el.

Trecătorii ținând bagaje în mâini îl privesc într-un mod straniu. La ce se uită? Își răsucește corpul și aleargă printre peroanele unde sunt oprite autobuze, strigând numele soției lui. Lovește în ghișee, atinge umerii femeilor cu pielea arămie și izbește cu piciorul un coș de gunoi, plin de indignare. Unde e ea? Se apropie un agent de pază, îl apucă de braț și îi spune ceva. Înainte să termine fraza, Brandão îi trage un pumn individului și o ia din nou la fugă. Dar agenții de pază îl urmăresc, așa că trebuie să se

ascundă în mijlocul unei mulțimi care se îndreaptă spre stația de metrou și apoi, să se ghemuiască lângă un coș de gunoi infect de culoare portocalie.

Acolo, rezemat de perete, în timp ce vede picioare trecând în grabă prin fața ochilor lui, ceața viselor începe să se risipească și faptele reale i se ordonează în minte. Ce a făcut? Vede cum ia foc părul lui Janete, aude țipetele venite dinspre corpul în flăcări și își amintește o plăcere difuză: brațele ei mistuite de dogoare până când se înnegresc asemenea cărbunelui. Cum a putut să fie atât de prost? A pierdut controlul.

Janete l-a trădat, i-a luat ce avea mai de preț, nenorocita. El nu a avut de ales. Ea merita sfârșitul acela, dar el nu. Merita să rămână cu bunica lui, să aibă grijă de ea până la o sută și ceva de ani, merita să le pedepsească pe femeile blestemate care și-au părăsit familiile și coboară mereu din autobuze în autogara aceea spurcată. Cine o să vorbească cu ele acum? Brandão își trece mâinile peste țeasta pleșuvă și un tânăr de culoare se apropie ca să-l întrebe dacă se simte bine. Sigur că nu se simte bine, nu vede? Bunica lui e moartă; Janete, cu care își împărțea fanteziile, e moartă. Nu mai are pe nimeni.

— De ce mi-a făcut asta? îl întreabă Brandão pe tânăr.

Îi vine să-i tragă un pumn, la fel ca și agentului de pază, dar bărbatul își dă seama și se îndepărtează. Janete era soția perfectă, devotată, avea respect pentru aventurile lor și o distrau. Cum de se schimbase atât de mult într-un timp atât de scurt? Un gând răzleț îi trece prin minte: ea n-ar fi făcut asta niciodată, n-ar fi făcut-o singură. Cineva i-a făcut rost de otravă, cineva i-a dat curaj. Își scutură capul, uitându-se înjur după agenți de pază. Pentru că nu vede niciunul, se întoarce în mașină și se îndreaptă spre casă.

Răscolește toată sufrageria, furios, hotărât să descopere rădăcina acelei trădări. Chiar dacă nu are niciun indiciu, crede că răspunsul e acolo. Cercetează minuțios noptiera, mobila de bucătărie și dulapul din dormitor. Sub pat, ceva îi atrage atenția: umbrela lui Janete, de culoare argintie. Nu sunaseră de la brutărie? Capul îi zvâcnește în timp ce aleargă spre telefon. Caută în memoria telefonului numărul de la care a fost sunat cu o seară înainte. Și apelează la rândul lui numărul acela.

— Secția Omoruri, bună seara.

E o voce de femeie. Surprins, el își schimbă vocea:

— Spuneți-mi, vă rog, cu cine vorbesc?

— Verônica Torres, cu ce vă pot ajuta?

Brandão închide telefonul, ca și cum apelul s-ar fi întrerupt. *Deja m-ai ajutat, draga mea.* La calculator, tastează „Verônica Torres” și „DHPP São Paulo” în bara de căutare Google și obține în curând mai multe informații. Notează totul pe o hârtie, apoi face câteva apeluri de pe mobil. Se îmbracă în uniformă, verifică muniția și iese din casă spunându-și că, înainte de a ucide, există diverse torturi la care îi poate supune pe cei care au făcut-o pe vrăbiuța lui să se dezbine de el.

31

Am rămas până târziu la secție lucrând cu Carvana, completând rapoarte, catalogând procese-verbale, răspunzând la e-mailuri uitate. De parcă n-ar fi fost de ajuns senzația oribilă că sunt cea mai incompetentă polițistă din lume, cea mai absentă mamă și cea mai toantă soție, bătrânul se hotărâse să mă exploateze.

— Ești în urmă, Verô, a spus el, când am intrat a suta oară în biroul lui ca să-i aduc mai multe hârțoage. Lucrurile nu pot continua așa.

Cu hainele ude de transpirație și sufletul strivit, nici nu m-am obosit să răspund. Aveam părul atât de unsuros încât, chiar și strâns într-o coadă, mi se lipea de ceafă și mă deranja. Așezat pe scaun, cu nasturii de la cămașă descheiați, lăsându-și la vedere firele de păr de pe piept, cărunte și răsucite înspre bărbie, licheaua m-a privit de sus în jos, ca și cum ar fi dat ochii cu un delincvent.

— Ce-ai pățit, Verô?

— Am probleme serioase acasă, Doc. Chiar cred că o să cer divorț.

Chiar dacă aveam o oarecare simpatie pentru el, încă nu eram pregătită să spun nimănui adevărul. Cu cât mai puține persoane știau că fusesem înșelată, cu atât mai bine. Carvana a zâmbit, suflând către mine fumul de la trabucul lui urât mirositor. Minunat, după ce că eram murdară, acum mai și duhneam a tutun.

— Problemele de familie nu pot să-ți afecteze munca, Verô. E timpul să-ți regândești cariera în poliție, a spus el, rece și cinic ca un politician ales în funcție. Știi că aș face orice pentru tatăl tău. Adică… știi că *am făcut* totul pentru tatăl tău. Și pentru tine. Dar se pare că bătrânul Julio nu-și mai revine niciodată, nu-i așa? O să rămână acolo, în azilul ăla, curgându-i balele până la sfârșitul zilelor, fără să spună nimic nimănui.

— Ce legătură are asta cu cariera mea?

— Trebuie să-ți justific prezența în fața superiorilor mei. E greu când…

Spre norocul meu, telefonul de pe masa lui Carvana a sunat, întrerupându-i discursul jalnic. Îi plăcea să se dea mare și să mă sperie, dar tremura tot când dădea telefon vreun știab. După expresia lui, am văzut

imediat că treaba era serioasă. Când s-a terminat convorbirea, s-a ridicat în grabă și și-a încheiat cămașa, aranjându-și cravata pentru ca eu să-i fac nodul în timp ce își punea sacoul.

— Trebuie să plec. Vorbim pe urmă. Să vii mai devreme mâine, ai înțeles?

— Cine era la telefon? S-a întâmplat ceva, Doc?

Carvana a ieșit fără să spună un cuvânt. Regret și azi că n-am alergat după el ca să-i cer răspunsul.

♦

N-am crezut niciodată în horoscop – cu toate că, recunosc, am mania de a-i întreba pe oameni ce zodie sunt și de a trage concluzii de acolo. Imediat ce m-am trezit, încă somnoroasă, am pregătit gustarea copiilor, simțindu-mă de parcă aș fi tras după mine pietre de moară. Pe masa unde am luat micul dejun, ziarul de ieri era deschis la pagina cu horoscopul. Am aruncat o privire: *ZÂMBEȘTE, luni va fi ziua cea mai bună din săptămâna ta.* Dacă era adevărat, restul avea să fie un mare rahat. Cu siguranță, până duminică, aveam să mă sinucid.

M-am îmbrăcat în negru și mi-am pus brățările norocoase la mâna stângă. Aveam nevoie de multă dibăcie și răbdare ca să vorbesc cu Carvana. M-am uitat la ceas: de data asta eram în întârziere. Abia am avut timp pentru un machiaj acceptabil – m-am mulțumit cu minimumul necesar, i-am dus pe copii la școală și am alergat la secție, sperând că bătrânul încă nu ajunsese.

— Bună dimineața, Verônica! mi-a spus cineva, de îndată ce am ieșit din lift.

Atenția mi-a fost imediat atrasă de forfota intensă a colegilor de etaj. Oamenii strigau la telefoane, era un du-te-vino frenetic, într-o atmosferă atât de apăsătoare încât nu era nevoie să fiu un mare detectiv ca să știu sigur: se întâmplase ceva foarte rău. Am cercetat toată secția, căutându-l pe Nelson prin haosul acela. Din zece pași mari am ajuns lângă el și l-am atins pe umăr.

— Dumnezeule, ce-i cu debandada asta, Nerdson?

El și-a întors fața și m-a privit ca și cum ar fi dat ochii cu o fantomă.

— Ce mama mă-sii, Verô, nu-mi vine să cred! s-a ridicat, dându-mi o îmbrățișare tremurândă. Am înnebunit tot sunându-te! Nu mai răspunzi la telefon?

Am scos aparatul din buzunar și am privit ecranul. Treizeci de apeluri pierdute.

— Iartă-mă, era pe silențios.

— A dispărut Carvana! a spus el, fără să piardă vremea.

— Cum adică a dispărut?

— Aseară, cu puțin înainte de unsprezece, a plecat de la secție și a sunat-o pe soția lui spunându-i că are o ședință urgentă cu conducerea Poliției Militare. Din câte a spus ea, Carvana părea îngrijorat.

— Și pe urmă?

— Se întâmplă că nu s-a întors acasă, nu răspunde la mobil și ultima dată când a trimis răspuns la un mesaj a fost puțin după douăsprezece noaptea. La Poliția Militară, nimeni nu știe să ne dea nicio informație. Ei susțin că nu au sunat ieri aici ca să-l cheme la vreo ședință. Tu știi ceva?

— Nu, eu… De ce aș ști?

— Nu ești secretara lui? Soția lui a sunat de vreo sută de ori, e scoasă din fire. Vrea să vorbească cu tine.

— Sigur, o s-o sun. Dar, înainte de asta, lasă-mă doar să verific agenda și e-mailurile bătrânului.

Când am ajuns la biroul meu, stomacul mi se împietrise, ca și cum aș fi digerat cărămizi. Am băut un pahar de apă și am încercat să gândesc calm. Atunci, mi-am amintit de apelul telefonic care ne întrerupsese conversația cu o seară înainte. Era o voce de bărbat. Am alergat la telefonul de pe masa lui și, cu mâinile tremurânde, am verificat în memorie apelurile primite. M-a cuprins amețeala și am avut o senzație intensă de vomă. La dracu', era numărul de fix al lui Janete.

M-am încuiat în baia bărbaților (cea a femeilor era ocupată) și, cu mâinile sprijinite de marginile chiuvetei, am vărsat tot. M-am privit în oglindă, tremurând din cap până-n picioare. Coșmarul nu se apropiase niciodată atât de mult. Era tangibil, era real. Fără îndoială, Brandão a bănuit că Janete primise ajutor din afară, dar pe mine nu m-a luat în seamă; secretarele sunt întotdeauna invizibile.

Viața lui Carvana era în pericol. În timp ce vorbeam, primise apelul cu privire la ședința de urgență, momeala ucigătoare, fără ca eu să bănuiesc nimic. Încă un eșec ca polițistă, încă o viață în mâinile mele. Dacă ar fi pățit ceva, nu mi-aș fi iertat-o niciodată. Chiar dacă era un bătrân trecut prin multe, situația era cumplită: Brandão era un polițist cu experiență, un

ucigaș nemilos, iar victima nu bănuia nimic. Dacă i-aș fi spus măcar despre Janete… Era vina mea, numai a mea!

Mi-am deschis carnetul de notițe, recapitulând tot ce știam despre caz. Informațiile mă izbeau asemenea unor focuri de AK-47. Mi-am răsfoit arhivele, ignorând larma care se răspândea pe coridoarele secției. Dumnezeule, cum am putut să fiu atât de idioată încât să cred că pot da de capăt unor cazuri de asemenea proporții? Marta Campos nu fusese răzbunată, Janete era probabil moartă, iar acum Carvana suferea în mâinile ucigașului ăluia ticălos. Inima voia să-mi sară din piept și să bată pe masă, lângă calculatorul vechi. *Gândește, Verô, gândește repede*, *fir-ar să fie!* Vedeam numai puncte negre în fața ochilor, așa că am încercat să privesc înainte, ca să-mi vin în fire.

În mijlocul unui mic grup, Nelson tasta cu un aer tulburat, dar concentrat. Dacă scandalul devenea public, cu toate detaliile, era sfârșitul carierelor noastre. Făcusem multe lucruri ilegale, era posibil chiar să ajung la închisoare. Nu puteam să implic pe altcineva, mai ales pe Nelson, care mă ajutase atât de mult. Mai bine să mă duc la fund singură.

Din ultimul sertar am luat o sacoșă pliabilă și am pus înăuntru tot ce-mi putea fi de folos: muniție, binoclu, notițe, stick USB, două batoane de cereale și încărcătorul de la mobil. Am avut grijă să iau liftul fără să observe nimeni. N-a fost atât de greu, până la urmă. Haosul era atât de mare încât am devenit și mai invizibilă.

M-am urcat în mașină și am găsit adresa lui Janete cu Waze. Am apăsat pe „PORNIRE” și am dat drumul la radio. Unele buletine de știri anunțau deja dispariția unui comisar cu vechime de la secția Omoruri din São Paulo. Presa asta e o adevărată pacoste, hrănindu-se cu știri despre crime și tragediile altora. Hiene cu diplome în jurnalism, era practic imposibil să ascunzi ceva de ei. Informațiile ieșeau mereu la iveală și eram obligați să lucrăm, aflându-ne sub presiuni din toate părțile. O șleahtă de oameni care n-au despre ce să vorbească, repetând mereu aceleași rahaturi.

Am respirat adânc de mai multe ori, în timp ce ignoram semnele de circulație și mă îndepărtam de mașinile lente. Unul care habar n-avea să conducă mi-a tăiat fața într-o intersecție. Am apăsat tare pe claxon, punând frână la timp ca să salvez caroseria Hondei. Nemernicul și-a văzut de drum, dar mă simțeam atât de buimăcită încât am preferat să opresc un timp la o benzinărie. Ca să pot să investighez în continuare și să-l salvez pe Carvana,

trebuia să ajung vie la locul faptei.

Am pornit luminile de avertizare, mi-am strâns părul ca să nu îmi intre în ochi, încercând să-mi fac un coc rapid, dar îmi tremurau mâinile și firele de păr se încurcau în centura de siguranță. *Stai calmă, Verô, stai calmă, la dracu'!*... Degeaba.

Tot cu nervii la pământ, m-am hotărât să-mi continui drumul. Mi-am sprijinit brațul de scaun, privind în spate ca să trec schimbătorul de viteze în marșarier. În clipa aceea, am văzut. Pe banchetă, în spatele șoferului, erau cei doi saci de gunoi pe care îi găsisem acasă la Brandão. Cu siguranță, polițistul militar îl dusese pe Carvana unde știa el, iar în casa din Parque de Carmo nu aș fi găsit decât informații inutile. Am pornit din nou luminile de avertizare și, ca un sălbatic înfometat devorând ultima bucățică de carne, mi-am vârât mâinile în saci. Nu știu ce m-a îndemnat să cotrobăi prin ei la o benzinărie pe Radial Leste, dar ceva îmi spunea că asta trebuie să fac.

Am început cu bucățelele de hârtie, punându-le una lângă alta pe tabloul de bord al mașinii ca și cum aș fi recompus un puzzle. Am găsit o rețetă medicală, niște chitanțe de la cumpărături, doi fluturași din aceia pe care îi primim pe stradă, nimic relevant. Multe fragmente nu păreau să aibă niciun sens. *Rahat*! Am început să verific revistele de integrame ale lui Janete. Mai multe ediții, colecții complete, toate completate cu cerneală albastră. Acasă, ea avea prea mult timp liber, așteptând ca soțul ei să se întoarcă la cină. Oare notase ceva pe copertele din spate? Mi-ar fi luat cel puțin trei ore ca să le cercetez una câte una.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi și o senzație groaznică de neputință a pus stăpânire asupra mea. Înconjurată de grămezile de gunoi și de revistele împrăștiate pe scaunele mașinii, m-am gândit să renunț. Când mi-am amintit de biata Janete și de viața ei meschină, a fost și mai rău. În fond, ea avea dreptate: responsabilitatea pentru toată tragedia aceea era a mea. Dacă aș fi stat cuminte în banca mea, dacă nu m-aș fi apucat să fac pe anchetatoarea când nu eram de fapt decât o funcționară invizibilă, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Cu motorul mașinii oprit, am apăsat adânc pedala de accelerație. Poate că sinuciderea era cea mai bună alegere. Să accelerez Honda la 150 de kilometri pe oră și să mă izbesc din plin de zidul cel mai apropiat. Paulo și-ar fi continuat viața cu amanta lui, secția ar fi continuat să funcționeze la fel ca întotdeauna, iar copiii, chiar dacă ar fi suferit un pic, s-ar fi obișnuit în

curând cu lipsa mea. Îmi pierdusem mama și știam foarte bine că timpul vindecă toate rănile. Am răsucit cheia în contact, plănuind pașii către moarte. Fără greșeli de data asta.

În timp ce motorul bâzâia, am căutat rola de hârtie igienică pe care o am întotdeauna în torpedo și mi-am șters lacrimile. Din nu știu ce motiv idiot, am început să pun la loc de bine, de rău integramele – nivelele avansat, începător și expert – în sacii de gunoi, în timp ce mă gândeam de care zid aș putea să mă izbesc cu mașina. În clipa aceea, ceva mi-a atras atenția: era o revistă diferită de celelalte. *Criptograme geografice,* scria pe copertă. Am luat-o și m-am uitat pe verso: „Criptogramele sunt texte cifrate, al căror mesaj poate fi descifrat conform unui cod cu o logică anume". Am răsfoit paginile, de la un cuvânt-cheie la altul, cu graba cuiva care ajunge la sfârșitul unei cărți. Unele necompletate, multe completate pe jumătate, dar fără semnificație: *Muntele Fuji*, *neconstituționalitate, câmpie.*

În sfârșit, am ajuns la paginile centrale, care, spre surprinderea mea, erau completate. Pe diagonală, ieșea în evidență: CATREBUNCAR. Un fior puternic mi-a străbătut corpul, ca o descărcare electrică. Am simțit o pornire inoportună de a izbucni în râs, dar m-am stăpânit, concentrată la maximum. Janete era deșteaptă: dacă lucrurile nu mergeau cum trebuie, știa că aveam să umblu în sertarul ei în căutare de indicii. Sigur, ea nu prevăzuse că Brandão avea să arunce revistele la gunoi, dar… Era totul acolo, scris cu litere citețe. Cine nu știa ce caută n-ar fi înțeles niciodată. Pentru mine, era cât se poate de clar: era drumul către locul cu pricina.

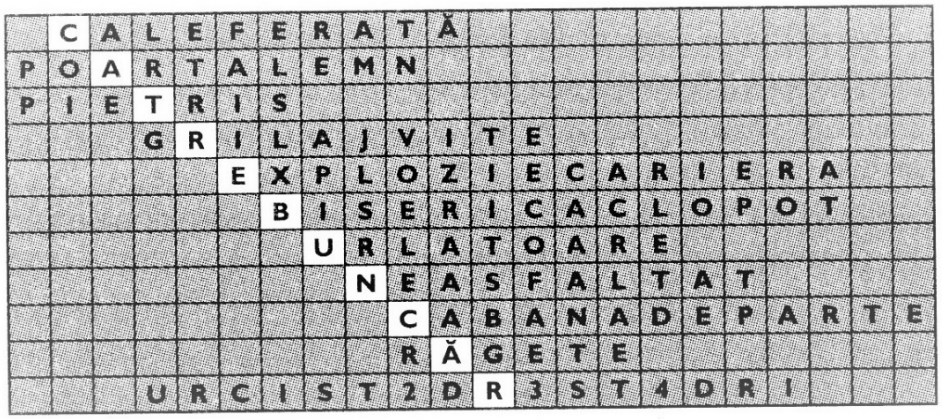

Simțeam un amestec de ușurare și tristețe urcându-mi pe gât. Mulțumesc, Janete. Vin acum după tine. Am inspirat cu putere, ștergându-mi nasul cu mâneca bluzei. Nu era vremea pentru plâns. Am păstrat

criptograma lângă mine și am modificat destinația în aplicație. Munții Cantareira: *plecare acum*! Fără să pierd vremea, mi-am conectat mobilul la sistemul handsfree din mașină și l-am sunat pe Gregório.

— Acum ce mai vrei de la mine, javră ce ești?

— Îți amintești de favoarea aia? Se apropie vremea.

— N-am de gând să fac nimic pentru tine.

— Ți-am spus că îți dau toată înregistrarea dacă mă ajuți cu asta. N-o să fii atât de prost încât să refuzi, nu?

El a oftat la capătul celălalt al liniei, semn că aveam cale liberă ca să avansez.

— Îți explic detaliile mai târziu.

Am închis fără să-mi iau la revedere. Peștele era în continuare prins în cârlig, ceea ce îmi dădea încă puțin timp. Mă simțeam ca o echilibristă mergând pe sârmă la o înălțime de două mii de metri, cu vânt puternic bătând perpendicular. Am făcut drum întors la prima ocazie și am pornit către Cantareira, încercând neîncetat să anticipez ce era posibil să înfrunt. O furie surdă îmi cuprindea inima. Aveam să fiu nemiloasă.

Am pornit pe drumul neasfaltat în același loc ca în ziua fatidică, când urmărisem mașina lui Brandão. Am mai avansat puțin, ținând criptograma lângă volan, ca pe o hartă rutieră. Ziua era senină, cu un soare puternic strălucea pe cerul fără nori. Toată frumusețea aceea nu se potrivea deloc cu starea mea de spirit. În jur, doar terenuri necultivate, arbuști și arbori, din când în când zone înconjurate de garduri cu porți de lemn. Am încercat s-o iau la stânga, la primul urcuș. Apoi am luat-o la stânga din nou, dar am nimerit într-o fundătură. Nu avea să fie ușor. Janete era tot timpul legată la ochi, a numărat de câte ori cotea mașina la stânga sau la dreapta, dar nu a văzut pe lângă câte străzi trecea de la o cotitură la alta. Era ca un labirint imposibil.

Am făcut stânga împrejur și am pornit dintr-un alt punct. Doar cu instrucțiunile acelea nu aveam să ajung nicăieri. Am mers doi kilometri, căutând pe cineva care să mă ajute, dar a trebuit să trec de trei cai și de o turmă de porci, până să întâlnesc un om mergând pe jos pe marginea șoselei. Am redus viteza ca să nu-l umplu de praf și am coborât geamul, claxonând scurt:

— Spuneți-mi, vă rog, domnule, unde e linia de cale ferată?

— Mai urcați puțin și o luați la stânga. E acolo o placă pe care e scris

numele fermei Carinhoso.

— Bine, mulțumesc.

La stânga. Trebuia să fie prima parte a drumului. ST2. Urmând indicațiile, am mai condus câțiva kilometri și am traversat șinele de cale ferată, luând-o la dreapta la bifurcație. În curând, mirosul puternic de citronelă, venit dinspre ambele laturi ale drumului îngust, mi-a invadat nările. Am încercat să mă pun în locul lui Janete și să mă gândesc ce aș lua drept cotitură dacă aș fi legată la ochi.

Am virat încă o dată la dreapta, urcând și iar urcând, până ce vegetația a început să mi se pară cunoscută. Am oprit mașina, privind în jur. O sălbăticie neliniștitoare, o pustietate desăvârșită, cu o adâncitură de pământ mocirlos și… un arbore strâmb! Asta era! Mă întorsesem în același loc unde am oprit mașina în noaptea când Paloma fusese ucisă, doar că acum era zi și puteam vedea totul. De acolo auzisem focurile de armă, așa că nu putea fi foarte departe.

Am tras pe dreapta și am coborât din mașină, simțind cum mi se înfundă ghetele în noroi la fel ca prima dată. Am reglat binoclul, stăpânită de o senzație de eficiență care contrasta cu mâhnirea pe care o simțisem cu câteva minute înainte, și am început o inspecție completă, aproape ca un expert, ascultând cu atenție în același timp. Se auzeau vaci și maimuțe urlătoare, dar sunetele veneau din toate părțile și nu aveau să mă ajute să găsesc drumul. Am citit din nou instrucțiunile, rugându-mă ca acestea să îmi spună ceva nou.

Mi-am rotit corpul la 360 de grade, ținând strâns binoclul și scrutând toată zona, până unde se putea vedea. Puțin mai la vest, am zărit o bisericuță, care, după cum arăta, părea abandonată, ascunsă printre arbori. Nu mai era decât un sfert de oră până la douăsprezece. Dacă Janete a auzit clopotul, aveam să-l aud și eu. Tulburarea mi se răspândea în tot corpul, dar începea să fie înăbușită de entuziasmul vânătorii. M-am urcat în mașină și am luat-o pe un drum care părea să ducă la bisericuță. Pe măsură ce mă apropiam, am observat că locul acela era, de fapt, o capelă modestă, cu zugrăveala decolorată și un clopot surprinzător de bine păstrat.

Așteptând să se facă ora douăsprezece, am intrat în micuța capelă pustie. Interiorul era și el neîngrijit, cu imagini ale lui Iisus Christos pe Drumul Crucii și statui necizelate ale unor sfinți. Am îngenuncheat mai aproape de altar și am închis ochii într-o rugăciune rapidă. M-am rugat pentru mine

însămi, de data asta, fiindcă, pentru cineva care și-a petrecut toată viața la birou lângă telefon, îngerul meu păzitor probabil că își pierduse mințile. Peste câteva secunde, m-a trezit la realitate sunetul puternic al clopotului, care mi-a dat mai multă putere.

M-am ridicat și am mers de-a lungul laturii stângi, privind de jur-împrejur cu binoclul și din unghiul acela. Nu foarte departe, am zărit o zonă cu pereți abrupți de piatră. Era cariera? Nu auzeam nicio explozie, dar poate că angajații erau în pauza de masă. Mi-am îndreptat privirea puțin mai spre dreapta și am localizat un drum lateral acoperit cu pietriș. *Pietriș!* Nu putea fi decât acolo.

M-am întors la mașină, verificând pistolul Glock .380 deja încărcat pe care îl furasem din sertarul lui Brandão – o armă incredibil de eficientă, foarte folosită de răufăcători și doar clandestin de polițiști, din simplul motiv că o regulă imbecilă (și destul de controversată) ne obligă ca în timpul serviciului să nu folosim decât pistoale Taurus. Am scos magazia și am împins-o la loc. Aveam paisprezece gloanțe în încărcător și încă unul în camera din țeava armei. Cu degetele reci și corpul electrizat, mi-am umplut încărcătorul de rezervă cu ultimele proiectile. Cu fiecare glonț pe care îl vâram înăuntru, era tot mai greu să îl împing pe următorul. Mi-am pus încărcătorul la brâu. Treizeci de focuri ca să-mi apăr viața și un binoclu pe umăr ca să-l văd pe ucigaș înainte să mă vadă el. *Mult noroc*, *Verô*.

Am mers spre drumul acoperit cu pietriș, cu o priveliște aproape identică cu tot ce întâlnisem în ultimele patruzeci de minute. Simțeam că plutesc într-un gol imens când mă adânceam pe drumurile acelea fără să știu cum să mă întorc. La înălțimea aceea, mobilul meu afișa deja un „fără serviciu” amenințător. Am încercat să memorez fiecare mișcare, dar, după ce am zărit un alt arbore strâmb identic cu cel pe care îl văzusem cu zece minute mai devreme, până la urmă am renunțat. Am cotit la dreapta și a fost cât pe ce să nu văd grilajul care împiedica trecerea vitelor, așezat pe o potecă aproape ascunsă, la o înclinație de 45 de grade față de șosea. Am condus mașina cu grijă, zguduindu-mă pe terenul neregulat, și am trecut peste grilaj, închizând ochii o jumătate de secundă, simțindu-mă în pielea lui Janete. La câțiva metri mai în față, am găsit un loc discret unde să-mi las Honda. Am ascuns cheile în anvelopa din spate și am apucat în mână pistolul Glock.

După mai puțin de cinci minute de mers, am dat peste o poartă de lemn

încuiată cu un lacăt. Acolo trebuia să fie. Am străbătut perimetrul prin pădure, până când am găsit o deschidere în gardul de sârmă, deja ruginit și atacat de animalele din zonă. M-am ghemuit ca să trec prin spațiul acela strâmt dar suficient. Cu picioarele îndepărtate ca să câștig stabilitate, am urcat pe o costișă acoperită cu frunze uscate care făceau mult zgomot până la marginea pajiștii. Ascunsă la umbra unui arbore, am cercetat zona cu ajutorul lentilelor puternice. Desișul de arbuști se întindea de-a lungul liniei orizontului. În contrast cu peisajul idilic, în mijlocul vegetației se afla o mașină.

Am înaintat la stânga, pe o pantă care părea să dea spre alt colț de unde aș fi putut să o văd mai bine. Am verificat modelul: era Opelul Corsa negru al lui Brandão! Era să scot un strigăt de entuziasm. Am respirat adânc, simțind că inima stătea să-mi sară din piept, în timp ce scrutam prin lentilele binoclului terenul neregulat, căutând ceva ce părea un chepeng.

La câțiva metri mai în față, se afla o construcție joasă, dreptunghiulară, din lemn, cu două mânere ieșite în afară, la fel ca la intrarea într-un beci. Sigur, cutia… Cutia descrisă de Janete! Mi s-au înmuiat picioarele, când m-am încumetat să fac pașii următori. A trebuit să mă sprijin de un arbore. *Calmează-te, Verô!*, mi-am spus, *A venit vremea ta!* Am ridicat trăgaciul pistolului și am întins brațele, așteptând ca tremurul să treacă. Mi-am fixat gândurile asupra unei mantre de concentrare învățate cu mult timp înainte la cursurile de tir și, atunci când și-a făcut efectul, am luat-o înainte, aplecându-mă. Mă durea spatele, dar nu avea să mă oprească durerea aceea neînsemnată. În două minute, am ajuns la chepeng.

Am îngenuncheat deasupra unuia dintre canaturile din metal și am încercat să trag de mânerul celuilalt. Era greu. Am pus arma deoparte, ștergându-mi transpirația cu antebrațul,

și mi-am îndoit picioarele ca să-mi iau avânt. Hainele mele erau murdare de pământ și, cu siguranță, arătam ca o zdrențăroasă cu părul zburlit și pielea unsuroasă. Instinctul animalic pe care îl descopeream înăuntrul meu m-a ajutat să-mi adun puterile pentru a treia încercare de a deschide canaturile chepengului.

Am reușit. În aceeași clipă, am simțit o arsură de la nări până în gât și, ca un reflex al organismului, lacrimile au început să mi se prelingă pe față. Lucrând de atâția ani la poliție, avusesem de-a face cu multe grozăvii: femei violate, copii sodomizați, împușcături și înjunghieri în zonele cele

mai improbabile, dar am certitudinea că niciun loc al vreunei infracțiuni nu m-a pregătit pentru ceea ce am găsit înăuntrul acelei cutii. Chiar și înainte să intru, duhoarea putredă nu lăsa loc de îndoială: cadavre în descompunere. Cine a simțit-o o dată nu o mai uită.

În timp ce coboram tiptil pe scara în formă de spirală, am amețit, năucită de alt iz puternic. Era carne arsă, mirosul insuportabil de carbonizat care îmi cobora pe esofag și îmi întorcea stomacul pe dos. Nu puteam leșina acum. M-am sprijinit de balustrada de metal rece, acoperită de un strat întunecat de cenușă. Cu siguranță, Janete se sprijinise de multe ori de balustrada aceea. Un fascicul de raze de soare lumina slab acoperișul buncărului, străbătut de șina circulară de oțel, care suspenda în aer lanțuri și cârlige. Am mijit ochii, încercând să disting vreo siluetă în zona cea mai îndepărtată, dar nu se vedea decât întuneric.

Mi-a părut rău că lăsasem mobilul în mașină. Deși nu aveam semnal, puteam folosi aparatul pe post de lanternă. Acum eram oarbă, nevoită să pipăi nimicul milimetru cu milimetru. Dacă Brandão era acolo jos, aveam să fiu o țintă ușoară, chiar jalnică. Cu arma în mână, am încercat să ignor mirosul grețos și am ajuns la capătul scării. Am căutat un întrerupător pe peretele de piatră, deși părea puțin probabil ca un astfel de loc să aibă curent electric. Mi-a căzut pe braț ceva umed și vâscos și nu puteam să-mi dau seama ce era.

La trei pași mai în față, am găsit un felinar lângă perete, cu o cutie de chibrituri așezată deasupra. Nu aș fi reușit să aprind felinarul fără să dau drumul armei. Am privit încă o dată în jur. Tăcerea era asurzitoare, chiar nu părea să fie nimeni acolo, și nu-mi rămânea decât să risc. Mi-am pus arma la brâu, am ridicat repede sticla și am aprins un băț de chibrit temându-mă de ceea ce urma să dezvăluie flacăra. Am îndreptat lumina către zona cea mai întunecată și, dintr-o reacție reflexă, am vomitat.

Un cadavru descompus era atârnat de tavan, prins de șina circulară, cu lanțuri trecute prin scripeți și cârlige înfipte în carnea înroșită și înnegrită. Biata femeie se lichefia în aerul acela închis, picurând pe podeaua rece. Am mers mai departe, cu arma ațintită în gol. Era ca și cum aș fi trecut printre rămășițele lăsate în urmă de un incendiu: obiecte de plastic și lanțuri de fier topite, cioburi de sticlă care trosneau când pășeam. În aer, prezența puternică a monoxidului de carbon îmi afecta simțurile.

Am ajuns la un perete pe care erau răspândite tot felul de unelte și hârtii

pârlite, pe care se vedeau fragmente de desene foarte asemănătoare cu cele pe care mi le dăduse Janete. În centrul șinei circulare, o mulțime de lămpi rustice, toate plesnite, păstrând urme ale focului intens care le mistuise. Felinarul s-a stins și a trebuit să aprind un alt băț de chibrit.

Abia atunci am văzut: în mijlocul buncărului, un corp micuț, complet înnegrit, stătea așezat pe ceva ce părea să fie un fotoliu, cu mâinile și picioarele prinse în cătușe rămase intacte. Am recunoscut-o imediat: era Janete, carbonizată, moartă din cauza mea. Capul ei avea o formă neobișnuită și am găsit în curând o închizătoare de metal în apropierea gâtului, ceea ce confirma că avea cutia pe cap când ticălosul îi dăduse foc. Mâinile ei, cu o textură de cărbune, încercau să cuprindă pântecele dezmierdând pentru ultima oară bebelușul ars de viu.

Simțind că nu mai aveam aer, m-am prăbușit lângă fotoliu. Am dat drumul armei și am plâns. Am plâns pentru Janete, pentru mine, pentru sărmana femeie suspendată de tavan ca într-o alegorie de prost gust. Am plâns pentru Paulo și pentru copii, am plâns pentru căsătoria mea și pentru Nelson, am plâns pentru tata, pentru Carvana, pentru eșecul și pentru lașitatea mea. Nu am plâns toate durerile din lume, dar durerile mele erau destule ca să mă copleșească. Nu știu câtă vreme am rămas acolo, în timp ce furia creștea cu fiecare suspin, contracarând tulburarea și alimentând un sentiment nou, reprimat cu mare greutate în adâncul inimii mele. Când am ieșit din buncăr, hotărâsem deja ce urma să fac.

♦

Se lăsa noaptea. Ținând arma cât de strâns puteam, nu a fost nevoie să merg mult ca să zăresc cocioaba neîngrijită, cu pereți de paiantă, așa cum o descrisese Janete. M-am apropiat încovoiată, uitând de orice durere. Pe terasă, două lampioane încă neaprinse se legănau în fața ușii, prinse de grinzile acoperișului, și câteva cutii goale zăceau împrăștiate la întâmplare. Erau zeci de colivii și cutii de lemn așezate una peste alta, ascunzând ferestrele și nelăsând să se vadă înăuntrul casei. Cu siguranță, Brandão se distra înăuntru, iar eu nu îmi permiteam luxul de a greși.

În cutii erau păsările, cu pene împrăștiate peste tot și un miros puternic de excrement de animale. Când auzeai toată păsărimea aceea cântând și ciripind fără oprire, nu-ți puteai imagina cum ar fi putut să trăiască cineva tot timpul într-o asemenea gălăgie, ăsta era adevărul. În colț, un război de țesut de lemn asamblat, dar gol. Am înconjurat casa pe partea stângă, până

când am găsit prima fereastră care îmi permitea să trag cu ochiul: o încăpere simplă, cu o măsuță pe care era așezat alt felinar și două scăunele împletite din paie. Nici vorbă de televizor sau telefon. Niciun fel de cărți. Nicio decorațiune. Doar un coif din pene colorate atârnat de unul dintre pereți. Podeaua de pământ bătătorit părea să se afle acolo de o mie de ani.

Fără să fac zgomot, am dat la o parte cutiile ca să ajung la cealaltă fereastră, care dădea spre o bucătărie simplă, cu un lighean și o mașină de gătit cu lemne. Am testat ușa, ezitând: era deschisă! Am apăsat clanța, care a scos un ușor scârțâit de fier mâncat de rugină, și am intrat. Am străbătut bucătăria pustie și, din câțiva pași, am ajuns la încăperea pe care o văzusem de la fereastra laterală. Era chiar mai mică decât îmi imaginasem, cu un hamac suspendat și, de cealaltă parte, mai mulți metri de sfoară încolăcită și un teanc de țesături artizanale împăturite, foarte colorate și cu desene geometrice. În dulap, câteva produse de curățenie, puține și simple, și un bidon cu petrol lampant, indispensabil în locul acela fără curent electric.

Cocioaba era neaerisită, întunecată și foarte, foarte modestă. Transpirația mi se scurgea pe spate și abia mă țineam pe picioare: imaginea corpului contorsionat al lui Janete, lipsit de orice demnitate, mi se întipărise în minte și nu aveam să o uit foarte curând. Am închis și am deschis din nou ochii, de parcă așa aș fi văzut mai bine. Alte două uși închise mă provocau la pasul următor. Am ales-o pe cea din stânga, habar n-am de ce. Am apucat clanța, întinzându-mi corpul înainte, gata pentru o abordare rapidă, fără greșeli. Am deschis ușa și…

Nimic. Pieptul îmi fremăta. Încăperea goală mă întâmpina cu un calm care nu se potrivea deloc cu bătăile rapide ale inimii mele. Trebuia să sper că n-am să fac infarct în clipa următoare. Eram gata să explorez restul locului când am auzit un zgomot sec venit din exterior, din latura opusă aceleia unde mă aflam. Am rămas nemișcată, în stare de alertă, ca să verific dacă sunetul avea să se repete.

Părea să fie zgomotul cadențat al unei cazmale care răscolea pământul. M-am apropiat de fereastră, încet, în vârful picioarelor. Dintr-o privire rapidă, am văzut silueta lui Brandão, mânuind un fel de aparat de săpat. Trecea pe sub un arbore, iar pe creanga de deasupra se legăna un alt lampion aprins. Brandão era îmbrăcat într-un costum de camuflaj, iar amurgul îmi îngreuna și mai mult vederea. Nu reușeam să văd bine ce făcea. Poate Carvana era ținut captiv undeva în apropiere, cu un căluș în

gură, și ticălosul urmă să-l îngroape de viu în orice clipă. Am ieșit din casă în grabă, ocolind prin spate, ca să mă apropii de el. Ascunsă după un teanc de cutii, am analizat mai bine situația.

Nici urmă de Carvana. Brandão săpa o groapă în pământ cu aparatul într-o zonă aflată în interiorul unui cerc de pietre. M-am gândit că pregătea un mormânt, dar spațiul era prea îngust și destul de adânc pe verticală, ca și cum ar fi plantat ceva. Lucra așezat în genunchi, cu profilul către mine, serios, în ciuda luminii venite de sus care îi făcea țeasta pleșuvă să lucească.

L-am observat în continuare, gândindu-mă la cel mai bun mod de a-l lua prin surprindere. Înainte să încerc să fac ceva, trebuia să-l găsesc pe Carvana. Brandão a aruncat la o parte aparatul de săpat, s-a îndreptat către o altă latură a casei, într-un unghi aflat în afara câmpului meu vizual, și s-a întors în curând aducând ceea ce părea să fie un corp uman, pe care îl căra în spate ca pe un sac. S-a așezat în fața gropii și l-a apucat pe om de umeri, vârându-l înăuntru, cu picioarele în jos. În timp ce îl mișca, trupul inert s-a atins de lampion, care a început să se balanseze înspăimântător. Deodată, lumina a căzut asupra ochilor ieșiți din orbite ai cadavrului, întorși către mine. Stupefiată, am dat înapoi câțiva pași. Era Carvana. Mort.

În febra momentului, am ieșit din ascunzătoare, mi-am proptit picioarele pe pământ, am întins brațele și am țintit către coapsa stângă a lui Brandão. Când am apăsat trăgaciul, am simțit reculul pistolului, dar nu m-am clintit din loc. Luat prin surprindere, nenorocitul a strigat, chircindu-se la pământ, în timp ce încerca să oprească sângele să curgă și să-și aline durerea. M-am apropiat cu precauție și am tras din nou, de data asta în genunchiul drept. Am auzit zgomotul oaselor sfărâmate și, în vreme ce Brandão urla, l-am percheziționat și i-am găsit un pistol la betelia pantalonilor. L-am azvârlit departe. Ținând arma cu amândouă mâinile de la o distanță sigură, am spus:

— Întoarce-te cât mai încet, nemernicule!

El a ridicat mâinile însângerate, în semn de predare. Am făcut un pas la momentul potrivit, prevăzând că o să încerce să mă doboare. Chiar și rănit, Brandão era o fiară sălbatică periculoasă.

— Scursura dracului!

— Liniștește-te! Hai s-o luăm încet, pot să-ți explic! a început el, privindu-mă în ochi. Și eu sunt polițist și… Aaah!

L-am împușcat drept în abdomen, iar sângele a început să țâșnească fără

oprire. M-a privit cuprins de spaimă înainte să leșine. Probabil că pasul următor îmi era deja întipărit în minte, pentru că am știut exact ce aveam de făcut. Un corp inert cântărește mult, dar adrenalina ne dă puteri nebănuite, venite cine știe de unde.

Am luat sfoara și bidonul cu petrol pe care le văzusem în casă și l-am târât pe Brandão până la arborele în care strălucea lampionul. L-am sprijinit de trunchi și l-am înfășurat de mai multe ori cu sfoara, legându-i corpul robust câte de bine puteam. Am luat de pe terasă o cutie pentru păsări goală și am așezat-o lângă el. Știam că unui ins puternic îi ia mult timp să moară în urma unei împușcături în abdomen și că la un moment dat avea să-și recapete cunoștința. Am așteptat, răbdătoare.

Alb ca varul, a întredeschis ochii pentru o clipă. Pierdea mult sânge și încerca să înțeleagă ce se întâmplă. A început să bolborosească, vrând să se apere cu înfrigurare, dar nu eram interesată. Am vărsat tot gazul lampant peste corpul lui și, udându-l din cap până-n picioare, fără niciun fel de economie, am spus, foarte calmă:

— Asta e pentru Janete!

Brandão n-a apucat decât să ridice ușor sprâncenele înainte ca eu să-i așez pe cap cutia pentru păsări. Am auzit murmure prelungi și înăbușite, dar nu m-am oprit. Am aprins un chibrit și, de la o distanță sigură, i-am dat foc acelui gunoi uman. Flăcările s-au ridicat de îndată, cu o forță brutală, în vreme ce strigătele erau acoperite de trosnetele scânteilor. În clipa aceea, am înțeles ce înseamnă triumful și plenitudinea.

Părăsind spectacolul, am alergat către corpul lui Carvana, pe jumătate îngropat în pământ, pe jumătate în afară. Nu exista nici cea mai mică îndoială că bătrânul era mort, cu o pată enormă de sânge pe piept. I-am mângâiat chipul rece ca gheața.

— Iartă-mă, Doc! N-am vrut niciodată să-ți fac rău.

Era ultima zi din restul vieții mele. Încă aplecată, am privit spre Brandão, care începea să se transforme într-o bucată amorfă de carne și sânge.

Clic. Am închis cazul.

GAZETA DE DIMINEAȚĂ

Ascunzătoare macabră găsită de poliţie în munţii Cantareira

de **Plínio R. Spinoza**

Cimitir clandestin.

Lunea aceasta, în urma unui denunţ anonim, o echipă a Poliţiei Militare a descins într-un loc aflat în zona munților Cantareira, situat la nord de orașul São Paulo, unde a găsit în jur de douăsprezece cadavre îngropate. Exhumate din ceea ce părea a fi un cimitir clandestin cu morminte acoperite de pietre, cadavrele erau înfășurate în hamacuri artizanale și, potrivit unei surse consultate de jurnalul nostru, aproape toate aveau brațul stâng retezat. Cu ajutorul unei echipe a Corpului de Pompieri și al câinilor special dresați pentru depistarea cadavrelor și a osemintelor, poliția continuă căutarea altor victime. O echipă a poliției judiciare din capitală a fost de asemenea mobilizată și se află la locul infracțiunilor.

Conform declarațiilor comisarului Klaus Bentes, responsabil pentru caz, investigația se concentrează asupra posibilității existenței unui ucigaș în serie activ, ca urmare a aspectelor ritualice observate la locul crimelor și a numărului mare de victime. Investigatorii suspectează că trupurile aparțin unor persoane dispărute în ultimii ani, și, din acest motiv, a fost deja demarată o anchetă detaliată a cazurilor de acest tip, înregistrate până acum. Vor fi necesare analize ADN pentru identificarea corpurilor, iar membrii familiilor acestora vor fi chemați pentru recunoașterea hainelor și a bunurilor, cum ar fi telefoane mobile, bijuterii, ceasuri sau accesorii.

Printre victimele deja identificate se număra comisarul-șef al DHPP, Wilson Carvana, ucis (cu un foc de armă în piept și altul în ceafă. Un căpitan din cadrul Poliției Militare, făcând parte din al 8-lea Batalion Metropolitan al Poliţiei Militare (BMPM), Tatuapé, Cláudio Antunes Brandão, a fost identificat cu ajutorul unei plăcuțe metalice pe care o purta la gât. Corpul său era – carbonizat și vor fi efectuate teste ADN pentru confirmarea morții. Cei doi reprezentați ai forțelor de ordine dispăruseră de aproximativ o lună, într-una dintre cele mai intrigante enigme polițiste ivite anul acesta în capitala statului São Paulo. Poliția declară că, potrivit ipotezei celei mai probabile, ucigașul i-ar fi eliminat pentru a evita captura. Secretara comisarului-șef Wilson Carvana, Verônica Torres, este dată dispărută.

Continuă investigația cu caracter confidențial asupra crimelor de care sunt legate numele a trei polițiști, niciunul dintre cei implicați nedorind să comenteze cazul. Cadavrele ridicate au fost trimise la departamentul de identificare al Institutului de Medicină Legală din São Paulo.

Despre ascunzătoare. Tot în zona cimitirului clandestin, poliția cercetează un așa-numit buncăr (carceră subterană), unde au fost localizate alte două cadavre, dintre care unul carbonizat. În timpul cercetărilor, au fost ridicate de la fața locului mai multe desene parțial arse reprezentând femei imobilizate și torturate, care au fost trimise la Institutul de Criminalistică pentru a fi supuse examinărilor de specialitate.

Principala locuință situată pe terenul din munții Çantareira a fost de asemenea izolată în vederea realizării unor expertize ulterioare. În interiorul acesteia, poliția a descoperit peste cincizeci de păsări curió, moarte de inaniție, închise în colivii sau în cutii pentru deprinderea cântecului.

În urma analizei probelor colectate de la locul faptei, experții poliției judiciare au în vedere reconstituirea crimelor cu ajutorul expertizelor balistice, al testelor ADN, necropsiilor și al altor examinări complementare. Poliția a solicitat ca subprefectura Jaçanã (Tremembé) să trimită un camion și un excavator pentru ridicarea rămășițelor. Până la momentul publicării prezentului articol, nu a fost găsită nicio înregistrare oficială cu privire la teren și nu a fost identificat proprietarul acestuia.

GAZETA DE DIMINEAȚĂ

A fost identificată o altă victimă a presupusului ucigaș din buncăr

de **Plínio R. Spinoza**

La mai mult de o săptămână după ce au fost inițiate investigațiile asupra crimelor comise de presupusul ucigaș din buncăr, în munții Cantareira, au fost identificate ieri rămășițele polițistei Verônica Torres, secretara comisarului-șef al DHPP, Wilson Carvana.

Cadavrul acesteia a fost de asemenea găsit la locul infracțiunilor. Corpul polițistei era prins cu cătușe de un fotoliu, complet carbonizat, în interiorul buncărului subteran situat pe terenul respectiv, la cincizeci de metri de locuința principală. Mașina victimei a fost găsită abandonată în apropiere.

Poliția continuă investigațiile pentru a determina în ce fel au fost implicați comisarul de la Poliția Civilă Wilson Carvana, secretara acestuia, Verônica Torres, și căpitanul de la Poliția Militară Cláudio Antunes Brandão, a cărui identitate a fost confirmată prin teste ADN săptămâna aceasta, în urmărirea presupusului ucigaș în serie, aflat în continuare în libertate.

Nu este cunoscută nici legătura între moartea celor trei polițiști (doi civili și unul militar) și cele paisprezece cadavre de femei găsite în ceea ce părea a fi un cimitir indigen. Poliția nu a confirmat dacă trupurile polițiștilor au fost mutilate sau dacă numai unele dintre acestea au fost descoperite cu brațul stâng retezat.

Paulo Monteiro de Lima, soțul polițistei ucise cu brutalitate, a fost surprins de constatarea că soția sa era însărcinată. Acesta nu acceptă să se resemneze și a solicitat să se facă eforturi vederea elucidării crimelor. În afară de soț, Verônica Torres lasă în urmă doi copii. Va fi înmormântată mâine, la cimitirul Araçá, cu onoruri militare, deoarece a încetat din viață în timp ce se afla în serviciul statului. Secretarul de stat pentru Siguranță Publică, Carlos Pinholli, a afirmat că, pentru Poliția Civilă din São Paulo, identificarea și, capturarea ucigașului este o chestiune de onoare.

Alte victime identificate. Au fost identificate săptămâna trecută osemintele a alte două persoane: Cícera Alves de Souza (21 de ani) și Paloma da Silva Rocha (23 de ani). Amândouă plecaseră din São Luis de Maranhão căutându-și de lucru în capitala statului São Paulo. Familiile lor nu mai știau nimic despre ele de când tinerele luaseră autobuzul companiei Expresso RN, la sfârșitul anului trecut și au fost șocate la primirea veștii.

Vinerea trecută, poliția a încheiat excavațiile la locul infracțiunilor, după ce au fost descoperite rămășițele a șaptesprezece femei și mai multe brațe îngropate în șir în fața locuinței principale din zonă. Osemintele încă neidentificate se afla la departamentul de antropologie medico-legală de la Institutul de Medicină Legală din São Paulo. Potrivit medicului legist Gregório Duarte, responsabil pentru caz, identificarea polițistei Verônica Torres a fost posibilă doar în urma comparării amprentei dentare a cadavrului carbonizat cu fișele stomatologice cedate de familie.

În unele cazuri, cu toate acestea, va fi necesară utilizarea tehnicii de reconstituire facială 3-D pentru ca victimele să poată fi recunoscute de familie sau prieteni.

Comisarul Klaus. Bentes, responsabil pentru investigații, îi îndeamnă pe toți cei care au orice fel de informații despre caz să contacteze, poliția prin intermediul platformei pentru denunțuri anonime. Comisarul solicită, de asemenea, ca membrii familiilor persoanelor dispărute să pună la dispoziție Institutului de Medicină Legală material genetic pentru teste ADN, facilitând astfel procesul de identificare. Investigațiile continuă în ritm accelerat.

EPILOG

Nu e neapărat nevoie să-ți tai venele ca să dispari pentru totdeauna. După ce fața mea apăruse în diverse ziare, am avut puțin timp la dispoziție ca să mă transform în altcineva. M-am vopsit brunetă și am făcut un tratament de îndreptare progresivă a părului. Mi-am pus fațete dentare albe și perfecte, corectând definitiv mica strungăreață care îmi marca atât de mult zâmbetul. M-am bronzat artificial și, încurajată de toate astea, până la urmă am dat jos kilogramele în plus. Mi-am schimbat și garderoba: rochițe aproape retro, talie marcată, guler prins cu nasturi, câte-un volănaș pe ici, pe colo. O femeie de treizeci și ceva de ani, de modă veche și manierată.

Imediat ce strângeam mai mulți bani, eram hotărâtă să mă încumet la o operație estetică în Rio de Janeiro ca să dobândesc chipul visurilor mele. Deocamdată, mă mulțumeam cu puținul pe care mi-l permiteam din banii furați de acasă de la Gregório. Nu puteam risca să-mi folosesc contul bancar sau vreo carte de credit. Totul era încă foarte recent.

În vreme ce ipocritul de Paulo cerea dreptate în ziare și își regula amanta, în timp ce copiii mei își reveneau după șocul emoțional, singura mea scăpare a fost să stau cuminte, ascunsă. Asemenea liniștii de dinaintea furtunii, trebuia să aștept să se așeze praful. Lunile următoare am trăit modest, tot mutându-mă dintr-o cameră mizerabilă în alta în centrul orașului São Paulo, unde nu se cerea niciun fel de document pentru închiriere.

La începutul anului, mi-am găsit până la urmă o mică garsonieră la etajul unsprezece al clădirii Copan, exemplu iconic al geometriei sinuoase din São Paulo, cu peste cinci mii de locatari. Numai pe scara mea erau 448 de garsoniere – locul perfect pentru a trece neobservată. Acolo conviețuiau într-o armonie misterioasă bogătași în pas cu moda, în apartamente de lux și săraci, în văgăuni ca vai de lume; comercianți, profesori, moștenitori milionari, pensionari și escorte, într-un amalgam de clase sociale, având dreptul până și la o biserică evanghelică. Mă simțeam cumva acasă în acel Turn Babel.

La sfârșitul lunii, l-am invitat pe Gregório la o întâlnire. După lovitura

mea de grație, păstrasem legătura cu el prin telefoane mobile de unică folosință, dar venise vremea să-mi îndeplinesc promisiunea. Purtând o fustă înflorată, o cămașă albă și mocasini bej, pe lângă inseparabilele mele brățări (singura manie de care n-am reușit să scap), îl așteptam cu coatele sprijinite de cadrul ferestrei, sorbind o cafea călduță. Priveam spre zgârie-nori, la oamenii de jos, cât niște furnici, poluarea din aer ducându-mă cu gândul la confortul de a trăi într-un oraș mare care nu doarme niciodată.

Pentru că ușa era întredeschisă, Gregório a intrat în încăpere fără să-și anunțe prezența, privind în jur cu ochi speriați. M-am întors, luând încă o înghițitură de cafea. A rămas uluit când m-a văzut atât de diferită, dar și el era destul e schimbat, ăsta-i adevărul. Își pierduse aerul jovial, ținuta de prinț. Căpătase o înfățișare dubioasă, avea pungi enorme sub ochi și buzele crispate într-o expresie dezagreabilă. Ultimele luni nu fuseseră ușoare pentru el. Amenințarea permanentă de a vedea distribuită pe internet filmarea în care și-o trăgea cu o femeie moartă era o umbră pe care insistasem să o mențin asupra lui. Era tortura mea lentă în memoria Martei Campos.

— Deci aici te-ai instalat… a spus el, disprețuitor.

— Mâine deja o să fiu altundeva. Mă tot mut.

— Ți-e frică să nu spun cuiva despre bârlogul tău?

— Poate. Frica e importantă, Gregório. Vrei o cafea?

El a zâmbit, încordat:

— Te-am lăsat să mă duci cu prețul cândva. Nu te mai las, de data asta. Unde-i înregistrarea mea?

Dacă nu voia să stăm la discuții, n-aveam să insist nici eu. I-am întins telefonul mobil.

— E totul acolo. Jur că n-am păstrat nicio copie.

— Certificatul tău de deces, a spus el, dându-mi ceea ce cerusem în schimb. Oficial, Verônica Torres e moartă. Probabil că aveai o viață de tot rahatul dacă preferi asta, în loc să rămâi cu familia.

Am ridicat din umeri. *M-am omorât, dar am făcut-o inteligent,* m-am gândit să spun. Noua mea poveste era abia la început și, în câteva luni, învățasem multe lucruri. Adevăratul avantaj când ești invizibil nu e reducerea prejudiciilor, ci faptul că joci jocul vieții după propriile reguli.

— Așadar, asta a fost, a spus el, îndepărtându-se de mine. Adio și n-am cuvinte!

M-am apropiat ca să închid ușa și, de pe cuierul prins de aceasta, am luat eșarfa magică pe care o pregătisem strategic, îmbibând-o cu cloroform. Înainte ca Gregório să treacă prin cadrul ușii, l-am surprins cu un sedativ. Corpul lui și-a pierdut echilibrul pe loc. A dat drumul mobilului și s-a împleticit. L-am apucat de cureaua blugilor și am reușit să-l împing la perete, ținându-i în continuare țesătura umedă la nas. Gregório a rămas în picioare, cu toate că era buimac și amețit, pierzându-și cunoștința încetul cu încetul, în timp ce eu îl târâm cu greu până la fereastra deschisă a garsonierei, de unde se vedea linia orizontului. Corpul lui molatic s-a lăsat în față, deasupra pervazului. O boare rece îmi bătea în obraji, îndemnându-mă să continui. Ca o momâie de paie, el nu avea nevoie decât de un mic impuls. Ce păcat că nu era treaz! Aș fi vrut atât de mult să-l văd cum se roagă să-i cruț viața.

Fără să pierd vremea, i-am ridicat picioarele în aer, iar gravitatea a rezolvat restul. Nici nu m-am uitat afară. Am închis fereastra și mi-am netezit fusta, acum puțin șifonată. Am ieșit pe ușa garsonierei pentru a nu mă mai întoarce niciodată. Am coborât scările și rampele fără grabă, ținând capul plecat ca să evit camerele de supraveghere. Când am ajuns la intrare, Afonso, „elevul de serviciu” din clădirea Copan, verifica corespondența.

— Bună dimineața! i-am spus.

— Bună dimineața, Janete!

Am luat-o înainte pe bulevardul Ipiranga cu un zâmbet discret, ca și cum n-aș fi avut nimic de-a face cu toate acelea. Mă simțeam împlinită, cu seninătatea cuiva care și-a descoperit vocația. Brandão cu capul acoperit de cutie, Gregório prăvălindu-se de la etajul unsprezece. Cât timp eu eram în acțiune, lumea avea să fie cu siguranță un loc mai bun. Mă născusem ca să ucid și nu aveam să mă opresc prea curând.

♦

„Cât de fragilă e inima umană –
un iaz de gânduri oglindite.
Un instrument de sticlă atât de profund
de tremurător, care poate să cânte sau să plângă”.
Sylvia Plath

LA SFÂRȘIT, TOATE PIESELE SE ÎMBINĂ.

virtual-project.eu

violin

[1] Departamento de Homicídios e de Proteção à Pessoa (Departamentului Omoruri și Protecția Persoanelor) (n.tr.).
[2] În țările de limbă portugheză, titlul *doutor* („doctor”) este acordat tuturor persoanelor cu studii superioare (n.tr.).
[3] „Cântec de leagăn pentru Helena” (n.tr.).
[4] Divisão Estadual de Narcóticos – Departamentul de Stat pentru Combaterea Traficului de Droguri (n.tr.).
[5] Arteră din São Paulo, care face legătura între centru și zona de est a orașului (n.tr.).
[6] Reprezentare a Fecioarei Maria, răspândită în lumea catolică, având la bază o apariție a acesteia care i s-ar fi înfățișat în secolul al XIII-lea unui păstor andaluz, în apropierea vârfului Cabezo din munții Andújar (n.tr.).
[7] Traducere de Alois Bulai și Eduard Pătrașcu, https://bibliacatolica.ro/category/biblia/1-vechiul-testament/41-cartea-psalmilor/page/91/
[8] Sfânt al Bisericii Catolice, considerat ajutător al celor care trec prin situații dificile ce au nevoie de rezolvări urgente (n.tr.).
[9] Ziua Independenței Braziliei (n.tr.).
[10] Zonă selectă din sudul orașului São Paulo (n.tr.).
[11] Brânză topită comercializată în Brazilia (n.tr.).
[12] Fruct din care se extrage o vopsea folosită de indigenii din Brazilia (n.tr.).
[13] *Borracha* înseamnă „cauciuc”, în limba portugheză (n.tr.).
[14] Aluzie la versurile cântecului *Falando serio* („Vorbind serios”), interpretat pentru prima dată de cântărețul brazilian Roberto Carlos (n.tr.).
[15] Aluzie la versurile cântecului *Até o fim* („Până la capăt”) al cântărețului brazilian Chico Buarque (n.tr.).
[16] Aluzie la versurile cântecului *Proposta* („Propunere”) al lui Roberto Carlos (n.tr.).
[17] Stil muzical extrem de popular în Brazilia, având la bază muzica tradițională din zona central-sudică a țării (n.tr.).
[18] Gustare braziliană constând într-o chiflă de tapioca și brânză (n.tr.).
[19] Aluzie la versurile cântecului *Por acaso* („Din întâmplare”), al formației braziliene Engenheiros de Hawaii (n.tr.).
[20] Institutul de Cardiologie, aflat în apropierea Institutului de Medicină Legală din São Paulo (n.tr.).
[21] Cât mai repede posibil (în limba engleză în original).
[22] Brânză cremoasă comercializată în Brazilia (n.tr.).
[23] Emisiune de divertisment difuzată duminica de postul de televiziune brazilian Globo (n.tr.).
[24] Program de varietăți difuzat duminică seara de canalul brazilian Globo (n.tr.).
[25] Mici păsări cântătoare din America de Sud *(Sporophila angolensis*) (n.tr.).

Ilana Casoy & Raphael Montes
Bună dimineața, Verônica!
virtual-project.eu